III

YEŞİLİN KIZI ANNE

EPHESUS

L. M. Montgomery

L. M. Montgomery

YEŞİLİN KIZI
ANNE

❸

EPHESUS®

YEŞİLİN KIZI ANNE - 3

Orijinal Adı: Anne of the Island #3
Yazarı: L. M. Montgomery

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Nur Taşdöndüren
Redaksiyon: Görkem Kankavi
Son Okuma: Emirhan Başalan
Kapak Uygulama: Gürkan Ademir
İllüstrasyon: Durmuş Bahar
Sayfa Tasarımı: Gürkan Ademir

Basım Yılı: Eylül 2020
ISBN: 978-625-7077-21-7
Yayınevi Sertifika No: 40169

© L. M. Montgomery, 1908

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Yağmur Promosyon Ürünleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 12/122
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0(212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 47812

Kapak Baskı: Bakoğlu Matbaacılık San. ve Tie. A.Ş.
Maltepe Mah. Litros Yolu Cad. Fatih Şehitleri Sokak No:9
Topkapı / İstanbul
Tel: 0(212) 501 37 92

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20
Zeytinburnu - İstanbul
Tel: 0(212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

BÖLÜM 1

DEĞİŞİMİN GÖLGESİ

Budanmış arazilere hülyalı gözlerle bakan Anne Shirley, “Hasat bitti ve yaz geçti,” dedi. Diana Barry ile Green Gables’ın meyve bahçesinde elma topluyorlardı. Biraz dinlenmek için toplama işine şimdilik ara vermişler ve Hayaletli Orman’da, yaz kokularını hâlâ kanatlarında taşıyan tatlı bir rüzgârın estiği eğrelti otları ve devedikenlerinin arasına, güneşli bir köşeye oturmuşlardı.

Çevrelerindeki her şey sonbahardan söz ediyor gibiydi. Deniz uzaktan sertçe gürlüyordu; çıplak ve yoz tarlalar altın sarısı bir renge bürünmüş, Green Gables’ın altındaki vadiden akan nehir ise mosmor yıldız çiçekleriyle dolmuştu. Parlak Sular Gölü ise mavi… Mavi… Masmaviydi. Ne ilkbaharın değişken mavisine ne de yaz mevsiminin soluk mavisine benziyordu. Gölün rengi berrak, donuk, sakin bir maviydi. Sanki sular taşkın ruh hallerinden sıyrılmış, döne döne süzülen rüyaların içinde derin bir sükûnete gömülmüştü.

Sol eline takılı yeni yüzüğüyle oynayan Diana, “Çok güzel bir yaz oldu,” diye gülümsedi. “Bayan Lavender’ın düğünü de bu güzel yaz mevsimini taçlandırdı. Sanırım Bay ve Bayan Irving şu an Pasifik kıyılarındadır.”

“Bana sanki dünyanın çevresinde bir tur atmaya yetecek kadar uzun bir süredir yoklarmış gibi geliyor,” diye iç çekti Anne.

“Daha bir hafta önce evlenmiş olduklarına inanamıyorum. Her şey değişti. Bayan Lavender, Bay ve Bayan Allan gittiler. Panjurları sımsıkı kapalı malikaneleri ne kadar yalnız ve ıssız görünüyor! Dün gece önünden geçerken sanki evin içindeki herkes ölmüş gibi hissettim.”

“Bir daha asla Bay Allan kadar nazik bir rahibimiz olmayacak,” dedi Diana hüzünlü bir ifadeyle. “Sanırım bu kış bir sürü yeni aday gelir ve pazar günlerinin yarısı da vaaz verilmeden geçer. Sen ve Gilbert da gidince burası iyice bomboş kalacak.”

“Fred burada olacak,” diye alaylı bir imada bulundu Anne.

Anne’in imasını duymamış gibi yapan Diana, “Bayan Lynde ne zaman taşınıyor?” diye sordu.

“Yarın. Yanımıza taşınacağı için seviniyorum ama bu da başka bir değişiklik olacak. Dün Marilla ile odayı tamamen boşaltıp temizledik. Biliyor musun, bunu yapmaktan nefret ettim. Elbette, çok aptalca ama sanki kendimizi kutsal bir emanete zarar veriyormuşuz gibi hissettim. O eski oda sanki bir türbeyi andırıyordu. Çocukken oranın dünyanın en muhteşem odası olduğunu düşünürdüm. Bilirsin, misafir odalarında uyumak gibi bir takıntım vardı ama tabii ki Green Gables’ın misafir odasında asla uyumak istemedim. Asla! Orada uyumak öyle kötü bir deneyim olurdu ki sabaha kadar gözümü bile kırpmazdım. Marilla beni bir şey almam için oraya gönderdiğinde asla o odanın içinde yürüyemez ve hatta sanki kilisedeymişim gibi nefesimi tutup parmak ucunda ilerlerdim, işim bitip odadan çıktığım zaman da çok rahatlardım. Aynanın iki yanında George Whitefield ile Wellington Dükü’nün tabloları asılıydı. Ne zaman odaya girsem ikisi de asık suratlarıyla bana bakardı, özellikle de aynaya fazla yakından bakarsam. Ama o ayna evde yüzümü çarpık göstermeyen tek aynaydı. Her zaman Marilla’nın o odayı temizlemeye nasıl cesaret ettiğini merak ederdim. Şimdi oda sadece temizlenmekle kalmadı, tamamen bomboş kaldı. George Whitefield ile Wellington Dükü’nün tablosunu üst kattaki koridora taşıdık. “*Dünyevi olanın ihtişamı ne kadar da çabuk sönüyor*,” dedi hafif bir pişmanlıkla gülümseyen Anne. Her ne kadar onlardan korkarak büyümüş olsam da kutsal saydığım eski eşyalarımızın yerini değiştirmek hiç hoş değildi.”

Diana belki yüzüncü kez, “Sen gidince çok yalnız kalacağım,” diye hayıflandı. “Hele bir de önümüzdeki hafta gidiyor olduğunu düşünmek!”

“Ama biz hâlâ beraberiz,” dedi Anne neşeyle. “Önümüzdeki haftanın şu anın neşesini silip süpürmesine izin vermemeliyiz. Ben de gideceğimi düşününce üzülüyorum çünkü yuvamla ben çok iyi dostuz. Yalnızlıktan söz etmek… Asıl hayıflanması gereken benim. Sen, yakından tanıdığın bir sürü arkadaşın ve tabii Fred ile kalacaksın. Bense haklarında hiçbir şey bilmediğim bir sürü yabancıyla yaşayacağım!”

“Gilbert ve Charlie Sloane hariç,” dedi Diana, Anne’in alaylı vurgusunu taklit ederek.

“Charlie Sloane’nun da orada olması içimi gerçekten çok rahatlatıyor,” dedi alaycı bir şekilde Anne. Bu lafın üzerine iki genç kız da kahkaha attı. Diana, Anne’in Charlie Sloane hakkındaki düşüncelerini çok iyi bilse de tüm dostluklarına rağmen arkadaşının hâlâ Gilbert Blythe hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. Aslına bakarsanız bunu Anne’in kendisi de bilmiyordu.

“Tek bildiğim oğlanların Kingsport’un diğer ucunda kalacakları,” diye devam etti Anne. “Redmond’a gideceğime seviniyorum ve bir süre sonra orayı seveceğimden de eminim. Ama ilk birkaç haftada değil. Hatta hafta sonları Queen’s Academy’deki gibi eve gelme fırsatım da olmayacak. Noel tatili sanki binlerce yıl uzaktaymış gibi hissedeceğim.”

“Her şey ya değişiyor ya da değişecek,” dedi Diana kederle. “Anne, içimden bir ses hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağını söylüyor.”

“Sanırım bir yol ayrımına geldik,” dedi Anne düşünceli bir şekilde. “Zaten gelmek zorundaydık. Diana, sence büyümek çocukken düşündüğümüz kadar güzel bir şey miymiş?”

“Bilmiyorum… Bazı güzel yanları var,” diye cevap verdi Diana bir kez daha gülümseyip yüzüğüyle oynayarak. Anne, arkadaşının ne zaman bunu yaptığını görse bir anda kendini dışlanmış ve tecrübesiz hissediyordu. “Fakat kafa karıştıran bir sürü şey de var. Bazen büyümüş olmak beni korkutuyor, öyle hissettiğimde yeniden küçük bir kız olmak için her şeyi verirdim diye düşünüyorum.”

“Sanırım zamanla birer yetişkin olmaya alışacağız,” dedi Anne neşeyle. “Adım adım ilerleyince karşımıza beklenmedik şeyler de çıkmaz. Gerçi ben beklenmedik şeylerin hayatın tuzu biberi olduğuna inanırım. Artık on sekiz olduk, Diana. İki yıl sonra yirmi olacağız. On yaşındayken yirmi yaşın çok büyük bir yaş olduğunu sanıyordum. Oysa göz açıp kapayıncaya kadar sen orta yaşlı, ağırbaşlı hanımefendi olacaksın. Ben de seni tatillerde ziyarete gelen ihtiyar Anne teyze olacağım. Bana evinde her zaman bir köşe ayıracaksın değil mi, canım arkadaşım? Tabii ki misafir odasını değil, ihtiyar teyzeler misafir odasına yerleşmez. Ben, Uriah Heep amca gibi mütevazı davranıp verandada ufak bir yere ya da salondaki ufak bir köşeye razı olurum.”

“Ne kadar saçma sapan konuşuyorsun, Anne,” diye güldü Diana. “Sen muhteşem, yakışıklı ve zengin biriyle evleneceksin ve Avonlea’deki bütün misafir odaları senin görkeminin yanında sönük kalacak. Gençliğindeki tüm arkadaşlarına burun kıvıracaksın.”

“Hayır, bu çok kötü olur çünkü burnum güzeldir ve onu kıvırırsam şekli bozulur,” dedi güzel burnunu okşayan Anne. “Zaten bozmaktan korktuğum çok fazla güzel fiziksel özelliğim de yok. Kanarya Adaları’nın prensi ile evlensem bile seni asla küçük görmeyeceğime söz veriyorum Diana.”

Bir kez daha kahkahayla gülen kızlar ayrıldılar; Diana, Orkide Yamacı'na geri döndü. Anne de postaneye doğru yürüdü. Postanede kendisini bekleyen bir mektup vardı. Parlak Sular Gölü'nün üzerindeki köprüde Gilbert Blythe ile karşılaştığında okuduğu mektubun heyecanıyla ışıldıyordu.

"Priscilla Grant de Redmond'a gidiyormuş," diye haykırdı. "Bu harika değil mi? Ben de o gelir diye umuyordum ama o babasının buna razı olacağından emin değildi. Babası sonunda kabul etmiş. Okula beraber gideceğiz. Yanımda Priscilla gibi bir arkadaşla hem silahlarını kuşanmış gerçek bir orduya hem de Redmond'ta bizi bekleyen profesörler ordusuna kafa tutabilirim."

"Sanırım Kingsport'u seveceğiz," dedi Gilbert. "Güzel, eski bir kasaba olduğunu söylediler. Dünyanın en güzel ulusal parkı da oradaymış. Manzarasının muhteşem olduğunu duydum."

"Acaba bu manzaradan daha mı güzeldir… Ya da daha güzel olabilir mi?" diye mırıldandı Anne. Uzak diyarların büyülü gezegenleri ne kadar çekici gelirse gelsin "yuva" dedikleri yeri en güzel, en muhteşem yer olarak gören insanlar gibi Anne de sevgi dolu ve büyülenmiş gözlerle çevreyi seyretti. Burası onun için her zaman dünyadaki en güzel yer olacaktı.

Gölün üzerindeki eski köprüde oturmuş eşsiz günbatımının tadını çıkartıyorlardı. Bulundukları nokta Anne'in bir zamanlar oynadıkları bir oyunda canlandırdığı Elaine karakterinin Camelot'tan süzülerek ilerleyen Dory adlı kayığının battığı yerdi. Yavaş yavaş batan güneşle gökyüzü mor bir renge bürünmüştü ama ay yükseldikçe mehtabının yansıdığı sular kocaman, gümüşi rüya gibi parlıyordu. Köprüdeki iki genç, geçmişi hatırlayınca tatlı bir büyünün etkisi altına girmiş gibi hissetti.

Sonunda Gilbert, "Çok sessizsin, Anne," dedi.

"Konuşursam sessizliği bozup bu muhteşem güzellikleri yok etmekten korkuyorum," diye iç çekti Anne.

Gilbert aniden elini, köprünün kenarında duran beyaz, narin elin üzerine koydu. Ela gözleri derinleşmiş, hâlâ çocuksu görünen dudakları ruhunu heyecanlandıran bir hayal ya da umuttan söz etmek ister gibi aralanmıştı. Fakat Anne derhâl elini çekip arkasını döndü. Günbatımının büyüsü bozulmuştu.

Oldukça umursamaz bir tavırla, "Eve gitmem gerek," dedi. "Öğleden sonra Marilla başının ağrıdığını söylemişti, eminim ikizler de yaramazlık

yapıp ona hiç rahat vermemişlerdir. Bu kadar uzun kalmamalıydım gerçekten de."

Green Gables arazisine varana kadar havadan sudan söz etti. Zavallı Gilbert fırsat bulup tek bir söz dâhi söyleyememişti. Ayrıldıklarında Anne kendisini rahatlamış hissetti. Yankı Kulübesindeki o tuhaf andan beri yüreğinde Gilbert'a karşı yeni ve gizemini çözemediği bir his oluşmuştu. Eski okul arkadaşına karşı içinde yeni ve yabancı bazı duygular uyanmaya başlamış, Anne bu durumun aralarındaki arkadaşlığı tehdit edebileceğini sezmişti.

Eve doğru yürürken yarı incinmiş, yarı pişman bir şekilde, "Daha önce Gilbert'ın gidişine hiç bu kadar sevinmemiştim," diye düşündü. "Bu saçmalıklara devam ederse arkadaşlığımız bozulacak. Fakat bozulmamak… Bunun olmasına izin veremem. Ah, erkekler neden hiç mantıklı olamıyor ki!"

Aslında Anne de içten içe Gilbert'ın elini elinde hissetmesinin "mantıkla" alakası olmadığından şüpheleniyordu. Çocuğun eline dokunduğu o kısacık anda hissettikleri de hiç kötü değildi. Üç gün önce White Sands'teki partide Charlie Sloane ile dans ederken de buna benzer bir şey yaşamış, o zaman kendisini kesinlikle az evvelki gibi hissetmemişti. Bu uygunsuz an aklına gelince Anne ürperdi. Fakat Green Gables'ın mutfağına girip kanepede ağlayan sekiz yaşındaki oğlanı görür görmez bunların hepsini unutuverdi.

Çocuğu kucağına alırken, "Ne oldu, Davy?" diye sordu. "Marilla ile Dora nerede?"

"Marilla, Dora'yı yatağa yatırıyor," diye hıçkırdı Davy. "Ağlamamın sebebi Dora'nın kiler merdiveninden yuvarlanıp burnunu çizmiş olması ve…"

"Ah, lütfen ağlama canım. Elbette onun için üzülüyorsun ama ağlamak sorunu çözmez ki. Dora yarın iyileşir. Ağlamanın hiç kimseye bir yararı olmaz, Davy…"

"Ben Dora düştü diye ağlamıyorum," dedi Anne'in vaazını kısa kesmek için araya girmek zorunda kalan çocuk. "Orada olup düşüşünü göremediğim için ağlıyorum. Eğlenceli anları sürekli kaçırıp duruyorum."

"Ah, Davy!" dedi Anne ve boğuk bir kahkaha attı. "Zavallı Dora'nın merdivenden düşüp yaralanmasına eğlence mi diyorsun?"

"Çok yaralanmadı," dedi Davy savunmaya geçerek. "Tabii eğer ölseydi çok ama çok üzülürdüm, Anne. Ama biz Keithler o kadar kolay ölmeyiz. Biz

Blewettler gibiyiz bence. Herb Blewett geçen çarşamba günü samanlıktan düştü ve turp oluğuna yuvarlandı, vahşi bir at da onu çiğnedi ama yine de ölmedi, üç kırık kemikle paçayı kurtardı. Bayan Lynde de satırla dâhi öldürülemeyecek bazı insanlar olduğunu söylüyor. Bayan Lynde yarın buraya geliyor mu, Anne?"

"Evet, Davy ve umarım ona karşı hep iyi ve nazik davranırsın."

"Hem iyi hem de nazik olacağım. Ama artık geceleri beni yatağa o mu yatıracak, Anne?"

"Olabilir. Neden?"

"Çünkü," dedi Davy epey kendinden emin bir şekilde, "seninleyken yaptığım gibi onun yanında dua etmem."

"Nedenmiş o?"

"Bence yabancıların önünde Tanrı ile konuşmak doğru olmaz. Dora eğer isterse Bayan Lynde'in yanında dua edebilir ama ben etmem. O gidene kadar bekler, ondan sonra dua ederim. Bir sorun olur mu, Anne?"

"Hayır, eğer dua etmeyi unutmazsan olmaz, Davy."

"Ah, emin ol unutmam. Bence dualarımı dile getirmek çok eğlenceli. Fakat tek başıma dua etmek, seninle dua etmek kadar eğlenceli olmayacak sanırım. Keşke hiç gitmesen, Anne. Neden bizi bırakıp uzaklara gitmek istediğini anlamıyorum doğrusu."

"Aslında istemiyorum Davy ama gitmek zorundayım gibi geliyor."

"Eğer istemiyorsan gitme. Sen yetişkinsin. Ben bir yetişkin olunca istemediğim hiçbir şeyi yapmayacağım, Anne."

"Davy, hayatın boyunca kendini istemediğin şeyleri yaparken bulacaksın."

"Hiç de bile," dedi Davy. "Beni dinle! Mesela şimdi istemediğim şeyleri yapmak zorunda kalıyorum çünkü yapmazsam siz beni odama gönderiyorsunuz. Ama büyüdüğüm zaman bunu yapamayacaksınız ve bana bir şeyleri yapmamı söyleyen kimse de olmayacak. Benim de zamanım gelecek! Anne, Milty Boulter diyor ki annesi senin üniversiteye erkek tavlamak için gittiğini söylüyormuş, bu doğru mu?"

Anne bir an için çok içerledi ama sonra Bayan Boulter'ın bu çirkin sözlerinin onu incitemeyeceği aklına geldi ve gülmeye başladı.

"Hayır, Davy onun için gitmiyorum. Pek çok şey hakkında bilgi sahibi olup kendimi geliştirmek için gidiyorum."

"Ne gibi şeyler mesela?"

"*Ayakkabılar, gemiler ve mühür mumları*

Ve lahanalar ve krallar," diye bir dörtlük okudu Anne.

"Peki, eğer bir erkek tavlamak isteseydin bunu nasıl yapardın?" diye ısrar etti Davy. Belli ki bu konu ilgisini fazlasıyla çekmişti.

"Bunu Bayan Boulter'a sorsan daha iyi olur," dedi Anne. "Sanırım o, bu konuyu benden çok daha iyi biliyor."

"Onu bir daha gördüğümde sorarım o zaman," dedi Davy.

"Davy! Sakın!" diye bağırdı hatasını fark eden Anne.

"Ama sen söyledin," diye sinirlenerek karşı çıktı Davy.

"Artık yatma vaktin geldi," dedi Anne paçayı kurtarmak için.

Davy yattıktan sonra Anne, Victoria Adası'nda dolaştı ve rüzgârla dalgalanan nehrin suları kendisine eşlik ederken ayışığının güzel manzarasında tek başına oturdu. Anne bu nehri hep çok sevmişti. Burada geçirdiği günlerde bu nehre bakıp bir sürü hayal kurmuştu. Şu an onu boğan o gençlik aşkları, kötü niyetli komşu dedikoduları ve diğer tüm sorunlarından bir anda sıyrılmış gibiydi. Hayalinde uzaktaki periler diyarının kıyılarına yelken açıyor, masal diyarlarına gidiyordu. Karanlık gökyüzündeki kılavuz yıldızının rehberliğinde Kayıp Atlantis ve Kayıp Cennet'e veya *düşlediği* öteki efsunlu diyarlara doğru yol alıyordu. Hayalleri, gerçek hayattan çok daha zengindi. Görünmeyen ve ebedî olan hayali şeyler, görünüp sonradan kaybolan gerçek şeylerden çok daha güzeldi.

BÖLÜM 2

SONBAHAR ÇİÇEKLERİ

Sonraki hafta, Anne'in deyimiyle pek çok "sonun" yaşandığı, çabuk geçen bir hafta oldu. Veda etmeye gelen kişilerin iyi dileklerini tatlı sözlerle kabul eden Anne, vedalaşmaya gittiği kişilerle de güzel konuşmalar yaptı. Üniversiteye gittiği için fazla havalandığını düşünen bazıları Anne'e *bir iki nasihat vermenin* vazifeleri olduğunu söylerken, bazıları onun hayallerini yürekten desteklediklerini belirtti.

Gelişim Derneği, Anne ve Gilbert onuruna bir veda partisi düzenledi. Parti Josie Pye'ın evinde yapıldı. Bunun bir sebebi Bay Pye'ın evinin yeterince geniş ve rahat olması, bir başka sebebi de eğer bu parti evlerinde yapılmazsa Pye kızlarının böyle etkinliklere dâhil olmayı kesinlikle reddedecek olmasıydı. Pye kızları çok nazikti ve ortamı gerecek hiçbir şey yapmadılar. O yüzden parti hayli eğlenceli, sıcak ve samimi geçti. Josie o gece beklenmedik bir şekilde anlayışlıydı. Sık sık Anne'e, "Yeni elbisen sana çok yakışmış Anne, hatta *neredeyse* çok güzel göründüğünü bile söyleyebilirim," dedi.

Anne, "Ne kadar kibarsın," diye cevap verdi gözlerini devirerek. Mizah anlayışı gelişiyor ve on dört yaşındayken onu inciten sözler artık Anne'e saçma sapan şakalar olmak dışında başka bir şey ifade etmiyordu. Josie, Anne'in bu alaylı bakışlarıyla arkasından konuşup onunla dalga geçtiğinden şüpheleniyordu. Gertie ile aşağıya inerken kıza, "Üniversiteye başladığında şimdikinden çok daha havalı bir şey olacak, görürsün!" diye fısıldadı.

Bütün eski dostlar gençliklerinin verdiği neşe, coşku ve heyecanla oradaydı. Gül gibi görünen, güzel gamzeli Diana Barry'ye sadakatli Fred eşlik ediyordu. Jane Andrews her zamanki gibi temiz, sade ve kendinden emin duruşuyla partideydi. Altın sarısı saçlarını kırmızı sardunyalarla süsleyen Ruby Gillis krem rengi, ipek bluzunun içinde çok güzel görünüyordu. Gilbert Blythe ile Charlie Sloane da ne düşündüğünü bir türlü anlayamadıkları Anne'in peşinden ayrılmıyordu. Carrie Sloane çok solgun ve üzgün görünüyordu çünkü söylenenlere göre kızın babası Oliver Kimball'ın eve yaklaşmasına katiyen izin vermemişti. Yuvarlak yüzü ve sivri kulakları

her zamankinden daha yuvarlak ve sivri görünen Moody Spurgeon McPherson ile Billy Andrews bütün gece bir köşede oturup sohbet ederek gülüştüler ve çilli yüzündeki kocaman gülümsemesiyle etrafta dolaşan Anne Shirley'yi izlediler.

Anne, onuruna bir parti verileceğini önceden duymuştu ama derneğin kurucuları olarak Gilbert ve kendisi hakkında bazı konuşmalar yapılacağından haberdar değildi. Buna çok şaşırdı ve kendisi ile ilgili söylenen güzel sözler çok hoşuna gitti. Moody Spurgeon konuşmasını bir rahip misali, ağırbaşlı bir ses tonuyla okurken kızın o büyük, külrengi gözlerinden yaşlar döküldü. Anne, dernek için tüm kalbiyle çalışmıştı ve şimdi üyelerinin hepsinin onun bu adanmışlığını görüp takdir etmeleri onu duygulandırıp gururlandırıyordu. Konuşmaların hepsi oldukça sıcak ve samimiydi. Hatta Pye kızları bile konuşma yaptı. Anne o an tüm dünyayı sevdiğini hissetti.

Bütün akşam çok eğlendi ama gecenin sonunda her şey mahvoldu. Ayışığının aydınlattığı verandada yemeklerini yerken, Gilbert yine ona romantik şeyler söylemek gibi bir hata yaptı ve Anne de sırf onu cezalandırmak için Charlie Sloane'nun kendisine eve kadar eşlik etmesine izin verdi. Ama sonunda intikamın sadece intikam alan kişinin canını yaktığını, diğerlerine hiçbir şey olmadığını fark etti çünkü Gilbert kasıla kasıla Ruby Gillis'e eve kadar eşlik etmiş ve Anne serin sonbahar akşamında ikisinin kahkahalarını bile duymuştu. O, Charlie Sloane ile fena hâlde sıkılırken Gilbert ile Ruby belli ki çok eğleniyordu. Oysa Charlie kazara bile olsa Anne'in ilgisini çekebilecek tek kelime dâhi edememişti. Anne ona sadece "evet" ya da "hayır" diye cevap veriyordu. Ruby o gece çok güzel görünürken Charlie'nin gözlükleri ayışığında bile parlıyordu ki bu güneşte parlamasından bile daha kötüydü. Anne artık dünyanın biraz evvel hissettiği kadar güzel bir yer olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Nihayet kendisini odasında tek başına bulduğunda, "Sadece çok yoruldum, o yüzden böyle hissediyorum," diye düşündü. Gerçekten de öyle olduğuna inanıyordu. Fakat ertesi akşam her zamanki hızlı adımlarıyla Hayaletli Orman'dan geçip nehrin üzerindeki köprüden yürüyerek gelen Gilbert'ı görünce, yüreğinde gizli bir heyecan ve garip bir neşe uyandı. Demek ki Gilbert dün geceyi Ruby Gillis ile birlikte geçirmemişti!

"Yorgun görünüyorsun, Anne," dedi çocuk.

"Yorgunum, daha da kötüsü keyifsizim. Bütün gün dikiş dikip bavul hazırladığım için çok yoruldum. Ama keyifsizliğimin sebebi bugün tam altı

kadının bana veda etmeye gelip altısının da hayatın renklerini solduracak laflar etmeyi başarması ve kendimi bir kasım sabahı gibi solgun, neşesiz ve kasvetli hissettirmesi yüzünden oldu."

"Cadaloz yaşlı kediler!" oldu Gilbert'ın zekice yorumu.

"Hayır, hayır öyle değillerdi," dedi Anne ciddiyetle. "Sorun da bu zaten. Cadaloz olsalar onları umursamazdım ama hepsi de beni seven ve benim de kendilerini sevdiğim, cömert, anaç, iyi ruhlu insanlar. Zaten o yüzden sözleri ve imaları canımı çok sıktı. Redmond'a gidip mezun olmayı düşünmemin delice olduğunu söylediler. Acaba söylediklerinde haklılar mı diye merak etmiyor değilim doğrusu. Bayan Peter Sloane iç çekip, okul bitene dek gücümün tükenmemesini umut ettiğini söyledi. Kadın bunu söyler söylemez ben de kendimi üçüncü yılımın sonunda gergin ve çaresiz bir kurban gibi hissedeceğimi düşündüm. Bayan Eben Wright, Redmond'ta okuyacağım dört yılın çok pahalıya patlayacağını söyledi.

O anda kendimi Manila'nın tüm parasını saçma sapan arzular için kullanan sorumsuz biri gibi hissettim. Bayan Jasper Bell, üniversitenin beni de şımartmamasını umduğunu söyledi ve o an kendimi mezun olunca bambaşka bir yaratığa dönüşecekmişim gibi hissettim. Avonlea'deki herkese bilgiçlik taslayıp yukarıdan bakacağımı düşündüm. Bayan Elisha Wright, Redmondlı kızların, özellikle de Kingsport'ta yaşayanların çok şık giyinen, çok süslü' kızlar olduğunu ve onların arasında kendimi çok rahat hissetmeyeceğimi, Redmond'ın tarihi koridorlarında bakır tabanlı botlarımla dolaşırken zavallı bir köylü gibi görüneceğimi söyledi."

Anne sözlerini bir kahkahayla bitirip derin bir iç çekti. Hassas doğası yüzünden, düşüncelerine saygı duyduğu kişilerin söyledikleri tüm bu sözler omuzlarına ağır birer yük gibi binmişti. O an tüm hırsı bir mum alevi gibi sönmüş, hayat gözüne çok tatsız görünmeye başlamıştı.

"Herhalde onların söylediklerini umursamayacaksın," diye karşı çıktı Gilbert. "Ne kadar harika insanlar olurlarsa olsunlar, hayata ne kadar dar bir açıyla baktıklarını sen de biliyorsun. Onların asla yapmadıkları bir şeyi yapacak olman hepsini korkutuyor. Sen Avonlea'den üniversiteye gidecek olan ilk kızsın ve gayet iyi biliyorsun ki öncülere daima deli gözüyle bakılmıştır."

"Ah, biliyorum ama bilmekle hissetmek çok farklı şeyler. Aklım bunlara takılma diyor ama bazen sağduyumu kaybedecek anlar yaşıyorum. Herkesin saçmaladığı bu şeyler sanki ruhumu ele geçiriyor. İnanır mısın, Bayan Elisha gittikten sonra bavulumu bile zar zor topladım."

“Sadece yorgunsun, hepsi bu, Anne. Haydi, şimdi bunların hepsini unut ve benimle yürüyüşe gel. Bataklığın ilerisindeki ormana gidelim. Hem orada sana göstermek isteyeceğim bir şey olabilir.”

“Olabilir mi? Yoksa olup olmadığından emin değil misin?”

“Hayır. Sadece olması gerektiğini sanıyorum çünkü ilkbaharda gördüğüm bir şeydi. Haydi, gel. Yine iki küçük çocukmuşuz gibi, rüzgârı arkamıza alıp gidelim.”

Birbirlerine neşeyle baktılar. Bir önceki huzursuz akşamı hatırladığı hâlde Gilbert’a karşı hayli nazik davranan Anne ile bilgeliği öğrenip o eski sert, yaramaz çocuk havasından eser kalmayan Gilbert… Bayan Lynde ile Marilla onları mutfak penceresinden izliyordu.

“Bir gün çok güzel bir çift olacaklar,” dedi Bayan Lynde onaylayan bir tavırla.

Marilla biraz irkildi. O da içinden öyle olmalarını umuyordu ama Bayan Lynde’in dedikodu malzemesini olmalarını istemediği için sessizliğini korudu.

“Onlar daha çocuk,” dedi sadece.

Bayan Lynde neşeyle güldü.

“Anne on sekiz oldu, ben o yaştayken evliydim. Biz ihtiyarlar, Marilla, çocuklarımızın hiç büyümeyeceğini zannediyoruz. Anne genç bir kadın, Gilbert da genç bir erkek ve gördüğün gibi Anne’in yürüdüğü yola bile tapıyor. Çok iyi biri, Anne de öyle. Umarım Redmond’ta saçma sapan ilişkiler yaşamaz. Zaten hayatım boyunca kızlarla erkeklerin bir arada eğitim görmelerini onaylamadım. Buna hiç inanmıyorum,” dedi Bayan Lynde ağırbaşlı bir tavırla. “Üniversite öğrencileri flört etmekten başka bir şey yapmıyor.”

Marilla gülümseyerek, “Biraz ders de çalışıyorlardır herhalde,” dedi.

“Çok az,” dedi Bayan Lynde suratını buruşturarak. “Ama bence Anne çok çalışacak. O, asla flört eden bir kız olmadı. Fakat Gilbert’ın değerini fark etmiyor bile. Ah, kızları iyi tanırım! Mesela Charlie Sloane da Anne’e âşık fakat ben onunla evlenmesini asla tavsiye etmem. Sloanelar elbette iyi, saygın ve dürüst insanlar ama ne de olsa Sloanelar işte.”

Marilla başıyla onayladı. Dışarıdan biri için bu söz çok bir şey ifade etmeyebilirdi ama Marilla kadının ne demek istediğini anlamıştı. Her kasabada böyle aileler olurdu, iyi, saygın ve dürüst insanlar olabilirlerdi ve

her ne kadar insanların ve meleklerin diliyle konuşsalar da onlar Sloanelardı ve hep öyle kalacaklardı.

Geleceklerinin Bayan Rachel tarafından çoktan tasarlanmış olduğunun farkında bile olmayan Anne ve Gilbert gayet mutlu şekilde Hayaletli Orman'ın derinliklerine doğru yürümeye başladılar. Hemen ilerdeki tepelerin üzerindeki soluk pembe-mavi gökyüzünde, kehribar renkli günbatımı kendisini göstermişti. Uzaktaki ladin ormanları bronza dönmüş, uzun gölgeleri bütün araziyi saran çayırların üzerine düşmüştü. Köknarların arasından ıslık çalarak esen rüzgâr sanki sonbaharın habercisiydi.

"Bu orman gerçekten hayaletli… Eski günlerdeki anıların hayaletleriyle dolu," dedi Anne üzerine beyaz ve incecik kırağı düşmüş otların arasından geçerken. "Bana sanki Diana ile çocukken yaptığımız gibi alacakaranlıkta Orman Perisinin Köpüğü'nde oynayıp, hayaletler hakkında konuştuğumuz zamanki yer gibi geliyor hâlâ. Biliyor musun hâlen daha bu patikadan eskisi gibi ürpererek geçiyorum. Özellikle de uydurduğumuz bir hayalet vardı; öldürülmüş bir çocuğun hayaleti. Sen farkında olmadan sessizce arkandan gelir ve o soğuk parmaklarıyla elini tutuverirdi. İtiraf ediyorum, bugün bile buraya gece geldiğimde o ufak hayaletin arkamda olduğunu hissediyorum. Beyaz Hanımefendiden, başsız adamdan ya da iskeletlerden hiç korkmuyorum ama keşke o çocuğun hayaletini hiç uydurmasaymışım diyorum. Bu olaydan sonra Marilla ile Bayan Barry bize nasıl kızmıştı," dedi Anne gülerek.

Önlerinde minik çiçeklerle bezeli, mor renkli bir manzara uzanıyordu. Sonunda dallı, budaklı ladinler ve elma ağaçlarıyla kaplı vadide Gilbert'ın aradığı "şeyi" buldular.

"Ah, işte burada," dedi çocuk tatmin olmuş bir hâlde.

"Bir elma ağacı… Bir tane de burada var!" diye neşeyle haykırdı Anne.

"Evet, çam ve kayınların arasına gizlenmiş gerçek birer elma ağacı bunlar. Üstelik diğer meyve bahçelerinden de çok uzaktalar. Geçen baharda bir gün buraya geldiğimde bulmuştum onları. Üzerleri bembeyaz tomurcuklarla kaplıydı. Ben de tomurcuklar elmaya dönüşmüş mü diye, sonbaharda yine gelip bakmaya karar vermiştim. Baksana dalları elmayla dolu. Üstelik çok da iyi görünüyorlar, kıpkırmızılar. Oysa genelde yabani elma ağaçlarının meyveleri yeşil ve sevimsiz olur."

"Bence bunların tohumları elma bahçelerinden buraya, birkaç sene evvel rüzgârla savrulup gelmiş," dedi Anne hayal kurar gibi. "Bu yabancı ağaçların

arasında nasıl da inat edip toprağa tutunup büyümüşler, şunlara baksana!"

"Bak, burada gövdesi yosun kaplı bir ağaç var. Dallardan oluşan ve bir orman perisinin tahtını andıran şu kökün üstüne otur bakalım, Anne. Ben de ağaca tırmanıp biraz elma toplayayım. Ne kadar yüksekteler, ağaç güneşe erişmek için uzamış sanki."

Elmalar çok lezzetliydi. O kıpkırmızı kabuklarının içi bembeyazdı ve bir bahçe elması gibi lezizdiler fakat hiçbir bahçe elmasında bulunmayan belirgin, vahşi bir tatları da vardı.

"Cennet elması bile bunun kadar güzel değildi bence," diye yorum yaptı Anne. "Ama bu kez elmayı yiyip evimize gideceğiz. Daha üç dakika önce alacakaranlıkken şu an ayışığı göründü. Keşke bu geçiş anını yakalayabilseydik. Ama galiba böyle anları yakalamak asla mümkün olmuyor."

"Haydi, yine bataklığın etrafından geri dönüp eve Aşıklar Yolu'ndan gidelim. Şu anda da kendini az evvelki gibi keyifsiz hissediyor musun, Anne?"

"Hayır, hissetmiyorum. O elmalar aç ruhuma kudret helvası gibi iyi geldi. Artık Redmond'ı seveceğimi ve orada dört muhteşem yıl geçireceğimi hissediyorum."

"Peki, o dört yıldan sonra ne olacak?"

"Ah, o zaman yolda bir dönemeç daha karşıma çıkacak," diye cevap verdi Anne. "Neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok… Bilmek istemiyorum da. Bilmemek daha güzel."

O gece Âşıklar Yolu çok güzeldi, solgun ayışığının altında sakin ve esrarlı şekilde uzanıyordu. İkisi de hiç konuşmadan ve keyifle bu güzel yoldan yürüdü.

Eğer Gilbert her zaman bu akşam olduğu gibi olsa her şey daha güzel ve kolay olurdu, diye düşündü Anne. Anne yürürken Gilbert ona bakıyordu, incecik elbisesinin altındaki asaleti çocuğun aklına beyaz vadi zambaklarını getirdi.

"*Acaba ona olan sevgimi fark etmesini sağlayabilecek miyim?*" diye korkuyla düşündü.

BÖLÜM 3

MERHABA VE ELVEDA

Bir sonraki pazartesi sabahı Charlie Sloane, Gilbert Blythe ve Anne Shirley, Avonlea'den ayrıldı. Anne günün güzel geçmesini umuyordu. Onu istasyona Diana götürecekti. Diana ile Anne bir benzerini belki de çok uzun bir süre birlikte yapamayacakları bu yolculuğun neşeli geçmesini istiyordu. Fakat Anne pazar gecesi uykuya daldığında doğu rüzgârı Green Gables'ta uğuldayarak esmiş ve sabah hava uğursuz bir hâle bürünmüştü. Anne uyandığında penceresine yağmur damlalarının düştüğünü gördü, gölün kurşuni yüzeyi rüzgârdan dalga dalga olmuştu. Tepeler ve deniz, sisin altında kaybolmuştu. Tüm dünya loş ve kasvetli görünüyordu. Anne bu iç karartıcı şafakta kalkıp giyindi çünkü gemiye giden treni kaçırmaması gerekiyordu. Gözlerinde birikmeye başlayan yaşlara direnmeye çalıştı. Çok sevdiği yuvasından ayrılıyor ve içinden bir ses ona bunun sonsuza dek sürecek bir ayrılık olduğunu ve evine sadece tatillerde gelip gideceğini söylüyordu. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, buraya tatillerde gelmek burada yaşamaya hiç benzemeyecekti. Ah, burayı ne kadar çok seviyordu… O minik, beyaz veranda gençliğinin kutsal hayalleriyle doluydu. Penceresindeki ihtiyar Karlar Kraliçesi, gürül gürül akan nehir, Orman Perisinin Köpüğü, Hayaletli Orman ve Âşıklar Yolu… Geçmişte yaşananların güzel hatıralarını taşıyan yerlerdi. Başka bir yerde burada olduğu kadar mutlu olabilecek miydi?

O sabah Green Gables'taki kahvaltı da kederli geçti. Davy, belki de hayatında ilk kez hiçbir şey yiyemeden önündeki yulaf lapasıyla oynayıp durdu. Kahvaltısını rahatça yapan Dora dışında hiç kimsenin iştahı yok gibiydi. O çok meşhur, sağduyulu Charlotte karakterini andıran Dora ekmek ve tereyağını yemeye devam etti. O, minik bedeni sürüklenerek bir yere zorla götürülse bile genelde hiçbir şeyden rahatsızlık duymayan, dünyada az sayıdaki şanslı insanlardan biriydi. Saat sekize kadar Dora'nın sükûneti hiç bozulmadı. Elbette Anne gideceği için üzülüyordu ama bu, leziz bir yumurtalı ekmek yemesini engellemeli miydi? Hiç de değil. Davy'nin hiçbir şey yemediğini gören Dora, onun tabağındakileri de bitirdi.

Diana tam vaktinde geldi. At arabasını almıştı. Yağmurluğunun altındaki gül pembesi yüzü pırıl pırıl parlıyordu. Vedalardan kaçış yoktu.

Bayan Lynde de odasından çıkıp Anne'e sıkıca sarıldı ve ne yaparsa yapsın mutlaka sağlığına dikkat etmesini söyledi. Gözyaşı dökmeden, ketum bir yüz ifadesiyle Anne'in yanaklarını okşayan Marilla da okula varır varmaz onlara haber vermesini tembih etti. Dışarıdan bakan biri Anne'in gidişinin Marilla için çok önemli olmadığını düşünebilirdi ama o gözlemci daha dikkatli bakarsa aslında aksinin yaşandığını ve Marilla'nın çok üzüldüğünü fark ederdi. Dora, Anne'i öperken yanaklarından iki minik gözyaşı aktı. Masadan kalktıklarından beri arka verandada ağlayıp duran Davy ise Anne'e veda bile etmedi. Kızın kendisine yaklaştığını görünce hemen ayağa kalktı ve merdiveni tırmanıp elbise dolabına saklandı, bir daha da dışarıya çıkmadı. Anne'in Green Gables'tan ayrılırken duyduğu son ses, Davy'nin hıçkırıklarıydı.

Carmody'den gelen trenin saatleri gemi saatleri ile uyuşmadığı için Bright River İstasyonu'na gidiyorlardı. Yol boyunca yağmur hiç durmadı. İstasyona vardıklarında Charlie ve Gilbert da oradaydı. Trenin düdüğü çalıyordu. Anne biletini ve valizlerini apar topar aldı ve Diana'ya telaşla veda edip trene bindi. Aslında arkadaşıyla birlikte Avonlea'ye geri dönmeyi çok istiyordu çünkü kısa süre sonra ev hasretinden öleceğinin farkındaydı. Keşke, şu yağmur da dursaydı. Sanki tüm dünya bu ayrılık yüzünden ağlıyor gibiydi! Gilbert Blythe'ın orada olması bile Anne'i rahatlatmadı çünkü Charlie Sloane da oradaydı ve Sloanelar ancak güzel bir havada çekilebilirdi. Yağmurlu havada ona katlanmak mümkün değildi.

Fakat gemi Charlottetown Limanı'ndan ayrılırken işler biraz değişir gibi oldu. Yağmur dinmeye başladı. Güneş ise bulutların arasından altın bir top gibi yükseliyor, gümüşi denizi bakır rengine boyuyor ve adanın kızıl kıyılarını kaplayan sisi dağıtıyordu. Sonunda güzel bir gün olacak gibiydi. Üstelik Charlie Sloane midesi çok bulandığı için alt güverteye inmiş, Anne ile Gilbert baş başa kalmıştı.

"Sloaneların suyu görür görmez midelerinin bulanmasına çok mutlu oldum," diye düşündü Anne zalim bir edayla. "Yoksa Charlie yanımda durup yüzüme dik dik bakarken bu güzel adaya doğru dürüst veda edemezdim."

Anne'in o anki hislerinden haberi bile olmayan Gilbert, "Yola çıktık işte," dedi.

"Evet, kendimi Byron'ın kitabındaki Childe Harold gibi hissediyorum ama şu an izlediğim sahil, benim asıl memleketim değil," dedi Anne külrengi

gözlerini kırpıştırarak. “Sanırım benim asıl memleketim Nova Scotia. Ama bence insanın memleketim dediği yer onun en çok sevdiği yerdir. Doğduğumdan beri burada yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Buraya gelmeden önce geçirdiğim on bir yıl bana kötü bir rüya gibi geliyor. Buraya tam yedi sene evvel bu gemiyle gelmiştim… Bayan Spencer’ın beni Hopetown’dan getirdiği akşam. Kendimi o korkunç, eski elbisenin içinde ve bitmek bilmeyen bir merakla güverte ve kamaraları dolaşırken görebiliyorum. Çok güzel bir akşamdı, adanın kızıl sahilleri günbatımında parlıyordu. Şu an yine aynı şeyi yaşıyorum. Ah, Gilbert umarım Redmond’ı ve Kingsport’u severim ama sevmeyeceğimden de çok emin gibiyim!”

“Senin felsefene ne oldu, Anne?”

“Yuva özlemi ve yalnızlığın derin sessizliğinin altına gömüldü. Redmond’a gitmek için üç yıl bekledim ve işte şimdi gidiyorum ama keşke gitmeseydim diyorum! Boş ver! Güzelce ağladıktan sonra yine neşelenir ve filozof gibi olurum ben. Ama önce ağlamam lazım fakat onun için de şu an nerede olduğunu bile bilmediğim yurttaki yatağıma yatmalıyım. Sonra yeniden her zamanki Anne olurum. Acaba Davy dolaptan çıktı mı?”

Tren o gece Kingsport’a ulaştığında saat dokuzdu, çocuklar kendilerini mavibeyaz rengine boyanmış kalabalık bir tren istasyonunda buldu. Anne bir an için kendisini çok kötü hissetti ama cumartesi günü Kingsport’a gelen Priscilla Grant’in tanıdık yüzünü görünce sakinleşti.

“İşte buradasın canım! Eminim sen de şu an, benim cumartesi gecesi olduğum kadar yorgunsundur.”

“Yorgunluk mu? Priscilla, bu konuya hiç girme. O kadar yorgun, o kadar kötüyüm ki kendimi on yıl yaşlanmış hissediyorum. Tanrı aşkına bu yorgun ve perişan haldeki eski dostuna kafasını azıcık toplaması için sessiz bir yer bul.”

“Seni doğruca yurda götüreceğim. Dışarıda taksi bekliyor.”

“Burada olman o kadar güzel ki, Priscilla. Eğer olmasaydın bavulumun üzerine oturup ağlamaya başlardım. Yabancılarla dolu bu kalabalık ortamda, insanın bir tanıdığının olması ne kadar muhteşem bir şey!”

“Oradaki Gilbert Blythe mı, Anne? Son bir yılda ne kadar da büyümüş! Ben Carmody’de öğretmenlik yaparken o hâlâ bir öğrenciydi. Hah, bu da tabii ki Charlie Sloane. Hiç değişmemiş… Zaten değişemez ki! Doğduğunda nasılsa şu anda da öyle görünüyor, seksen yaşına gelince de öyle olacak. Buradan tatlım. Yirmi dakikaya evde oluruz.”

“Ev mi?” diye homurdandı Anne. “Herhâlde pencereleri çirkin bir arka bahçeye bakan, korkunç yatak odaları ve koridorları olan o korkunç yurtta oluruz demek istedin.”

“Orası korkunç bir yer değil, Anne. İşte taksimiz de burada. Sen atla, şoför valizini alır. Ah, ne diyorduk? Yurt… Gerçekten çok güzel bir yer. Güzel bir uyku çekip sabah pespembe yanaklarla uyanınca sen de aynısını söyleyeceksin eminim. St. John Caddesi’nde taştan yapılma eski bir bina. Sanki Redmond’ın minik bir kopyası gibi. Eskiden önemli kişilere ev sahipliği yaparmış ama St. John Caddesi’nin cazibesi yitince oradaki bütün evler bir bir boşalmış. O kadar büyükler ki içlerinde yaşayan insanlar, evlerini doldurmak için kiraya vermeye başlamışlar. O yüzden bizim yurdun sahibi hanımefendiler de bizi etkilemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Çok tatlı insanlar, Anne… Yurdun sahiplerini kastediyorum.”

“Kaç kişiler?”

“İki. Bayan Hannah Harvey ve Bayan Ada Harvey, ikizler ve yaklaşık elli yıl önce doğmuşlar.”

“Görünüşe bakılırsa ikizler yakamı hiç bırakmıyor,” diye gülümsedi Anne. “Nereye gitsem beni buluyorlar.”

“Ama artık ikiz değiller yani otuz yaşına bastıklarından itibaren ikizlikleri sona ermiş; Bayan Hannah biraz kötü yaşlanmış ama Bayan Ada hâlâ otuz yaşında gibi asil ve çok güzel görünüyor. Bayan Hannah’nın gülümseyebildiğinden bile emin değilim, şu ana kadar hiç görmedim ama Bayan Ada sürekli gülümsüyor ki bence bu da sinir bozucu. Ama ikisi de iyi ruhlu, tatlı insanlar. Her yıl iki öğrenci alıyorlarmış çünkü Bayan Hannah’nın tüccar ruhu hiçbir odanın boş durmasını kaldıramıyormuş… Tıpkı cumartesi gecesinden beri Bayan Adanın bana tam yedi kez söylediği gibi odaları ihtiyaçları olduğundan kiralamıyorlarmış yani. Bizim odalarımıza gelince, itiraf ediyorum hepsi koridorda ama benimki arka bahçeye bakmıyor. Senin odan da önde ve sokağın tam karşısındaki St. John Mezarlığı’na bakıyor.”

“Bu çok dehşet verici,” diye ürperdi Anne. “Bu durumda keşke arka bahçeye baksaydı diyorum.”

“Hayır, hayır öyle deme. Bekle de gör. St. John Mezarlığı çok tatlı bir yer. Uzun zaman önce inşa edildiği için Kingsport’un en güzel manzaralarından birine sahip. Sırf içim açılsın diye dün bütün günümü orada geçirdim. Etrafı büyük, taş bir duvarla çevrili. Duvarın çevresinde de bir sürü kocaman ağaç var. Gövdeleri o kadar yaşlı ve garip ki. İnan bana oraya

ders çalışmaya gideceksin. Tabii ki şu an orada hiç kimse gömülü değil ama Kırım Savaşı'nda ölen Nova Scotialı askerlerin anısına birkaç yıl evvel oraya çok güzel bir anıt inşa edilmiş. Giriş kapısının tam karşısı, eskiden senin hep söylediğin gibi *hayal gücüne yetecek kadar geniş bir manzaraya* sahip. Nihayet valizin geldi… Ah bak, çocuklar da bize iyi geceler demeye geliyor. Anne, sence Charlie Sloane ile tokalaşmam gerekir mi? Çocuğun elleri balık gibi yapış yapış ve çok soğuk. Onları ara sıra buraya çağıralım. Bayan Hannah suratını asıp, bana iki haftada bir "genç, delikanlı arkadaşlarımızı" misafir edebileceğimizi söyledi. Tabii makul bir saate yurttan ayrıldıkları takdirde. Bayan Ada da gelen konuklarımızın o güzel yastıklarına oturmamaları için dikkatli olmamız gerektiğini gülümseyerek tembih etti. Ona bunun için söz verdim, bu yüzden konuklarımız ancak yere oturabilir çünkü her şeyin üzerinde yastık var. Bayan Ada piyanonun üzerine bile çok şık bir Battenburg yastığı koymuş."

Anne buna kahkahalarla güldü. Pricilla'nın bu tatlı sohbeti onu neşelendirmişti, hissettiği yuva hasreti o an için ortadan kayboldu ve kendisini küçücük odasında tek başına bulana dek de geri gelmedi. Pencerenin yanına gidip dışarıya baktı. Aşağıda uzanan cadde loş ve sessizdi. Hemen karşıdaki St. John'un koyu renk aslan başlı anıtının etrafını saran ağaçlarının tepesinde yükselen ay parlıyordu. Anne, Green Gables'tan daha o sabah ayrılmış olduğuna çok şaşırdı. Yorucu bir yolculuğun ardından geçirdiği tek bir günlük zaman dilimi ona daha uzun gelmişti.

"Sanırım şu an ay, Green Gables'ın üzerine de vuruyordur," diye mırıldandı. "Ama bunu düşünmeyeceğim çünkü o zaman yuva hasretim artıyor. Hatta ağlamaktan da şimdilik vazgeçtim. Bunu yapmayı daha uygun bir mevsime bırakacak ve şimdi oldukça sakin ve kendimi toplamış şekilde yatağıma yatıp uyuyacağım."

BÖLÜM 4

PHILIPPA GORDON İLE TANIŞMA

Kingsport ilginç ve eski bir kasabaydı. Sömürge günlerinden kalan o tarihi atmosferi hiç bozulmamıştı. Gençliğindeki modaya uygun, çiçekli elbiseler giyen hoş bir ihtiyar kadını andırıyordu. Modern çağın izleri az da olsa belirli yerlerde kendisini gösteriyordu ama kasabanın merkezi hiç değişmemişti. Eski yaşanmışlıkların kalıntılarını görmek ve geçmişteki pek çok efsanenin büyüsünü hissetmek mümkündü. Bir zamanlar vahşi doğanın ortasında güzelliğiyle öne çıkan bu kasaba, göçmenlerin tekdüze hayatında var olma mücadelesi veren yerlilerin izlerini taşıyordu. Kasaba daha sonra İngiltere ile Fransa arasındaki çekişmenin tam ortasında kalmış, bu ülkeler tarafından peş peşe işgal edilmişti. İşgallerde aldığı her ciddi yaranın izlerini hâlâ taşıyordu.

Örneğin, parkta istinasız her turist tarafından ziyaret edilen bir kule vardı. Burası kasabanın hemen ilerisindeki eski bir Fransız kalesinin devamıydı. Parkın halka açık meydanında birkaç eski savaş topu da sergileniyordu. Kasabanın tam merkezinde St. John Mezarlığından daha garip ve sessiz birkaç tarihi yer daha vardı. Bu tarihi alandaki sessiz sokaklarda eski evler sıralanmışken, kasabanın diğer caddeleri daha modern, daha gürültülü ve daha işlekti. Kingsport'ta yaşayan herkes topraklarında yatan ataları St. John ile gurur duyuyordu. Mezarını koruyan kocaman taşın üzerinde tarihi gerçekler yazılıydı. Bu mezar dışında mezarlıkta göze çarpan ne bir sanat eseri ne de herhangi başka bir süsleme vardı. Öteki mezarlar kahverengi ve gri mezar taşlarından yapılmıştı. Birkaç tanesi dışında hepsi de epey sade ve gösterişsizdi. Bazılarına kafatası ve çapraz duran kemikler çizilmiş ve bu tuhaf motiflerin çoğuna birer melek kafası kondurulmuştu. Zaten mezarların çoğu harabe gibiydi. Zaman, geride kalan tüm izleri silmek ya da hatırlanması zor hâle getirmek için keskin dişleriyle çiğnemiş gibiydi âdeta. Mezarlık kameriyelerle dolu bir yerdi. Karaağaç ve söğütlerin altında sonsuz bir uykuya yatmış ölüler hiç rüya görmeden, üzerlerinde uğuldayan rüzgâr ve yaprakların sesleriyle sonsuzluğa yelken açmış olmalıydı. Bu

sessiz mezarlıkta yatan tüm ruhlar, hemen ötedeki işlek trafiğin gürültüsünden uzaktaydı.

Anne ertesi sabah St. John'a gidip daha sonra pek çok kez tekrarlayacağı yürüyüşlerinden ilkini yaptı. Öğlen Priscilla ile birlikte Redmond'a gidip kayıt oldular. Sonrasında yapacakları başka hiçbir şey kalmamıştı. Kızlar bu boşluğu, çevrelerini saran ve nereye ait olduklarını bilmiyormuş gibi görünen pek çok yabancıdan uzakta bir yerde geçirmek istedi.

Toy kız öğrenciler, ikişerli ya da üçerli gruplar hâlinde durmuş, birbirlerine göz ucuyla bakarken; kendi yaş gruplarına göre daha olgun görünen toy erkek öğrenciler giriş binasının önündeki büyük merdivende toplanmışlardı. Geleneksel düşmanları olan ikinci sınıf öğrencilerine genç ciğerlerini şişirerek heyecan ve neşeyle laf atıyorlardı. Kibirli ikinci sınıf öğrencileriyse onları hiç umursamadan merdivenin diğer ucunda yavru aslanlar gibi oturmaya devam ediyorlardı. Gilbert ve Charlie ortalıkta yoktu.

Kampüsten geçerken Priscilla, "Bir gün bir Sloane'u göreceğim için mutlu olacağım asla aklıma gelmezdi," dedi. "Ama Charlie'nin o gözlüklü suratını görmek şu an bana çok iyi gelecek. En azından tanıdık gözlerle karşılaşmış olacağım."

"Of," dedi Anne. "Sıramı beklerken kendimi nasıl hissettiğimi anlatamam. Koskocaman bir kovaya düşmüş minik bir su damlası gibiydim sanki. Kendini görünmez hissetmek zaten yeterince berbatken ruhuna bir daha hep böyle kalacakmışsın hissinin kazınması daha da berbat bir şeydi. Kendimi gerçekten, tam da böyle hissettim… Sanki hiç kimse beni görmüyormuş gibi. Hatta ikinci sınıflardan bazıları üzerime basıp geçecekmiş gibi. Sanki bir mezara konulmuş ve orada unutulmuşum gibi hissettim."

"Önümüzdeki seneye kadar bekle," diye rahatlattı onu Priscilla. "O zaman biz de o ikinci sınıf öğrencileri gibi bıkmış ama asil görüneceğiz. Elbette insanın kendini görünmez hissetmesi berbat bir şey ama benim gibi kendini iri yarı ve garip hissetmek de korkunçtu. Sanki Redmond'ın her yerini kaplıyor gibiydim. Kendimi aynen böyle hissettim çünkü sanırım kalabalıktaki herkesten en az beş santim daha uzundum. O yüzden ikinci sınıf öğrencilerinin üzerime basmalarından korkmadım ama beni bir file ya da adadan gelmiş şişko bir patatese benzeteceklerinden korktum."

"Sanırım biz bu koca Redmond'ı, minik Queens Academy'ye benzemediği için bir türlü affedemeyeceğiz," dedi filozof havasına geri dönen ve neşelenmeye başlayan Anne. "Queens'teyken herkesi tanırdık,

kendimize ait bir yerimiz vardı. Sanırım farkında olmadan Redmond'a, Queens'i bıraktığımız noktadan başlayacağımızı zannettik ama şu an bir halının ayaklarımızın altından çekildiğini hissediyoruz. Bayan Lynde ve Bayan Elisha Wright'in şu an hissettiklerimden asla haberleri olmayacağı için şükrediyorum. Yoksa hemen, 'Ben sana söylemiştim' diye başlarlar ve bana bunun başlangıcın sonu olduğunu söyleyip canımı sıkarlardı. Oysa burası sonun başlangıcı."

"Kesinlikle öyle. İşte bu tam senden beklenen bir söz. Kısa sürede ortama alışıp uyum sağlayacağız, o zaman her şey yoluna girecek. Anne, karma eğitim yapan binanın soyunma odasındaki kapının önünde sabah boyunca tek başına dikilen kızı fark ettin mi… Hani kahverengi gözlü, eğri ağızlı şu tatlı kızı?"

"Evet, fark ettim. O da en az benim kadar yalnız ve çaresiz görünüyordu. Gerçi benim yanımda sen varsın ama onun hiç kimsesi yok."

"Bence yalnızlığına rağmen o çok tatlı bir kız. Birkaç kez yanımıza gelecekmiş gibi davrandığını gördüm ama gelmedi… Sanırım çok utangaç biri. Eğer kendimi dev bir fil gibi hissetmeseydim ben onun yanına giderdim. Ama merdivende bağırıp çağıran o oğlanları görünce koridoru tek başıma geçmek istemedim. O kız bugün gördüğüm en tatlı kızdı ama sanırım Redmond'taki ilk gününde insanın güzelliğinin hiçbir önemi kalmıyor," dedi Priscilla gülerek.

"Yemekten sonra St. John'a gidip yürüyüş yapacağım," dedi Anne. "Neşelenmek için mezarlık doğru bir yer mi bilmiyorum ama ihtiyacım olan ağaçları bulabileceğim tek yer orasıymış gibi geldi. Kütüklerden birine oturup gözlerimi kapatacak ve Avonlea'de olduğumu hayal edeceğim."

Anne bunu yapmadı çünkü St. John'u çok ilginç bulmuş ve kendisini gözünü bir an bile kırpmamak zorunda hissetmişti. Giriş kapısından geçip sade ama kocaman bir kemerin altına geldiler. Taş kemerin tepesinde İngiltere armasının dev aslanı duruyordu.

"*Inkerman'daki kan kırmızısı yabani böğürtlenler*

Ve kasvetle yükselen tepeler,

Bundan böyle olacaklardı ünlü, onlarla ilgili anlatılan hikâyeler," diye bir mısra okudu heyecanla kemeri izleyen Anne.

Kendilerini rüzgârın hafif hafif estiği loş, serin ve yemyeşil bir yerde buldular. Uzun otlarla kaplı patikalarda yürüdüler ve antika kitabelerin üzerine yazılmış eski çağlara ait yazıları okudular.

"*Burada Şövalye Albert Crawford yatmaktadır*," diye okudu Anne eski ve gri bir mezar taşını. "*Yıllarca Kingsport'ta Majestelerinin Ordusu'nu korumuştur 1763 tarihli Barış Antlaşması'na kadar orduda görev yapmış, aynı yıl sağlık sorunları nedeniyle emekli olmuştur O çok cesur bir asker, harika bir eş, harika bir baba ve harika bir dosttu, 29 Ekim 1792'de, 84 yaşında vefat etti*. Prissy, senin için de aynı şeyleri söylerdim doğrusu. Gerçekten de burada '*hayal gücüne yetecek kadar manzara*' var. Bu adam macera dolu bir hayat yaşamıştır! Kişisel özelliklerine bakılacak olursa çok da muhterem bir insanmış. Acaba bütün bu güzel şeyleri, ona yaşarken de söylediler mi?"

"Bak, bir tane daha var," dedi Priscilla. "Dinle… *22 Eylül 1840 yılında, 43 yaşındayken vefat eden Alexander Ross'un anısına. Bu anıt, 27yıl boyunca büyük bir bağlılık ve güvenle sürdürdüğü dostluğu için yapılmıştır*."

"Çok güzel bir yazı," dedi Anne düşünceli bir şekilde. "Daha iyisini hayal bile edemezdim. Hepimiz bir şekilde bir şeylere hizmet ediyor, katkı sağlıyoruz. Eğer bizim mezar taşlarımızda da bu derece sadık insanlar olduğumuz yazılsaydı daha fazla söze gerek kalmazdı. Bak burada da hüzünlü, gri bir mezar taşı var Prissy… *Çok sevdiğimiz çocuğumuzun anısına*. Bak, bir tane daha var… *Nerede gömülü olduğunu bilmediğimiz çok sevgili dostumuzun anısına*. Acaba nerede gömülü? Biliyor musun Prissy, günümüzdeki mezarlıklar asla bu eski mezarlıklar kadar ilginç değil. Sen haklıydın… Buraya daha sık geleceğim. Daha ilk ziyaretimde bile çok sevdim. Bakıyorum da yalnız değiliz… Şurada bir kız daha var."

"Evet… O, bu sabah Redmond'ta gördüğümüz kız bence. Beş dakikadır onu izliyorum. En az altı defa buraya doğru gelmeye çalıştı ama geri döndü. Ya çok utangaç ya da aklında başka bir şey var. Haydi, gidip onunla tanışalım. Bence mezarlıkta iletişim kurmak Redmond'ta iletişim kurmaktan daha kolay olur."

Uzun otlarla kaplı patikadan yürüyüp devasa bir söğüt ağacının altındaki kayada oturan yabancının yanına gittiler. Kız gerçekten çok güzeldi. Kendine has canlı, sıradışı, büyüleyici bir güzelliği vardı. Saten gibi yumuşacık saçları fındık kahvesiydi ve ışıldıyordu. Yanakları tombuldu. Kocaman gözleri kadife gibi, kahverengiydi. Garip şekilde sivri olan siyah kaşları ve gül kırmızısı, eğri bir ağzı vardı. Üzerine şık, kahverengi bir elbise giymişti. Elbisenin altından son moda, kahverengi ayakkabıları görünüyordu. Şapkasındaki uçuk pembe kurdele, altın sarısı gelinciklerle süslenmişti.

Şapka âdeta sanatçı ruhlu bir şapkacının elinden çıkmışa benziyordu. Priscilla bir anda kendi şapkasını bir köyün tuhafiyesinden aldığını hatırladı, Anne de elişi şapkasının görüntüsünden rahatsız oldu. Bu yabancının şık şapkasının yanında Bayan Lynde'in diktiği şapkası çok köylü işi kalıyordu. Bir an için iki kız da geri dönmek istedi.

Fakat çoktan kayanın yanına gelmişlerdi. Kahverengi gözlü kız onların yanına geldiğini fark etmişti ve artık geri dönmek için çok geçti. Kız aniden ayağa kalktı ve elini uzatıp yanlarına geldi. Gözlerinde ne bir utangaçlık ne de herhangi başka bir endişe vardı. İkisine bakıp neşeyle gülümsedi.

"Ah, ben de bu iki kızla tanışmak istiyordum," diye heyecanla haykırdı. "Sizi tanımak için can atıyordum. Bu sabah sizi Redmond'ta gördüm. Ortam çok kötü değil miydi? Bir an için keşke evde kalıp evlenseydim diye bile düşündüm."

Bu beklenmedik cevap karşısında Anne ile Priscilla kahkahayı patlattı. Kahverengi gözlü kız da güldü.

"Gerçekten düşündüm. Bunu yapabilirdim de. Haydi, hep birlikte şu taşa oturup kaynaşalım. Zor olmayacak. Birbirimizi seveceğimizden eminim… Zaten bunu bu sabah Redmond'ta sizi gördüğüm an anladım. Yanınıza gelip ikinize de sarılmayı o kadar çok istedim ki."

"Neden yapmadın peki?" diye sordu Priscilla.

"Çünkü bir türlü aklımı toparlayamadım. Zaten hiçbir konuda kendi kendime karar veremem, kararsız bir insanım. Tam bir şey yapmaya karar verdiğim an içimden bir ses böyle yapsan daha doğru olur der. Bu çok büyük bir talihsizlik ama ben de böyle doğmuşum işte… Bazıları gibi kendimi suçlamama hiç gerek yok. O yüzden ne kadar çok istesem de yanınıza gelip sizinle konuşmaya bir türlü karar veremedim."

"Biz de senin çok utangaç biri olduğunu sandık," dedi Anne.

"Hayır, canım, hayır! Philippa Gordon için utangaçlık diye bir şey söz konusu değildir. Bana kısaca Phil diyebilirsiniz. Sizin adınız nedir?"

"O, Priscilla Grant," dedi Anne arkadaşını göstererek.

"O da Anne Shirley," dedi Priscilla da arkadaşını göstererek.

"İkimiz de adadan geliyoruz," dediler aynı anda.

"Ben de Nova Scotia'daki Bolingbroke tan," dedi Philippa.

"Bolingbroke mu?" diye şaşkınlıkla bağırdı Anne. "Ben orada doğmuşum."

"Gerçekten mi? O zaman sen bir *mavi burunsun*."

“Hayır, değilim,” dedi Anne. “*Birinin ahırda doğması onu at yapmaz*, diyen Dan O’Connell değil miydi? Ben de tam anlamıyla adalıyım bir kere.”

“Olsun, ben yine de Bolingbroke’ta doğmana sevindim. Bu bizi hemşeri yapmaz mı? Hem bu çok hoşuma gitti çünkü sana sırlarımı anlatırken bir yabancıya anlatıyormuş gibi hissetmeyeceğim. Hepsini anlatmam lazım çünkü ben hiç sır tutamam… Bunu çok denedim ama işe yaramadı. Bu sahip olduğum en kötü özellik… Bir de demin söz ettiğim özelliğim var. İnanır mısınız, buraya gelirken hangi şapkayı takacağıma karar vermem tam yarım saat sürdü. Üstelik buraya, mezarlığa! İlk önce tüylü, kahverengi şapkamı takayım dedim ama şapkayı takar takmaz bu pembe kurdelelinin bana daha çok yakışacağını düşündüm. Onu takınca da bu defa kahverengi şapka gözüme daha iyi göründü. En sonunda ikisini de yatağımın üzerine koydum ve gözlerimi kapatıp elimdeki şapka iğnesini fırlattım. İğne pembe olanın üzerine düştü, ben de onu taktım. Güzel olmuş, değil mi? Sizce nasıl görünüyorum?”

Kızın ciddi bir ses tonuyla sorduğu bu naif soru Priscilla’nın bir kez daha gülmesine neden oldu. Fakat arkadaşının elini çaktırmadan sıkan Anne, “Bu sabah senin Redmond’ta gördüğümüz en güzel kız olduğunu düşündük,” dedi.

Philippa’nın eğri ağzı yanlara doğru genişledi ve kız minik, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Bir sonraki hayret verici cümlesi, “Ben de kendim için aynısını düşündüm,” oldu. “Fakat düşündüklerimi onaylatmak için başka birinin fikrini de öğrenmek istedim. Nasıl göründüğüme bile karar veremiyorum. Tam kendimi çok güzel hissederken bir anda hiç güzel olmadığımı düşünmeye başlıyorum. Bir de korkunç, yaşlı bir büyük teyzem var. Bana hep, eskiden ne güzel bir bebektin. Çocukların büyüdükçe bu kadar değişmesi ne garip,’ der. Aslında teyzeleri çok severim ama büyük teyzelerden hiç hoşlanmam. Eğer sorun olmazsa lütfen bana sık sık ne kadar güzel olduğumu söyler misiniz? Zira güzel olduğuma inanırsam kendime daha çok güveniyorum. İsterseniz, inanın ben de zevkle aynısını yaparım.”

“Teşekkürler,” diye güldü Anne. “Ama Priscilla da ben de kendi görüntümüzden o kadar eminiz ki başkalarının onayına ihtiyacımız yok. O yüzden hiç zahmet etme.”

“Ah, bana gülüyorsunuz. Benim aşırı derecede kibirli biri olduğumu sanıyorsunuz ama öyle biri değilim. İçimde kibirden eser yok. Üstelik iltifatı hak eden kızlara iltifat etmekten de hiç çekinmem. Sizi tanıdığıma çok sevindim kızlar. Buraya cumartesi geldim ve o günden beri fena hâlde yuva

hasreti çekiyorum. Bu çok korkunç bir his, öyle değil mi? Bolingbroke'ta önemli bir kişiydim ama Kingsport ta bir hiçim! Bazen ruhumun narin bir maviye dönüştüğünü hissediyorum. Siz nerede kalıyorsunuz?"

"St. John Caddesi, otuz sekiz numarada."

"Harika, ben de tam köşedeki Wallace Sokağı'ndayım. Gerçi kaldığım yurdu hiç sevmiyorum. Çok ıssız ve sessiz bir yer, üstelik odamın penceresi korkunç bir arka bahçeye bakıyor. Dünyanın en çirkin yeri bence. Tam kedilere göre bir yer… Gerçi Kingsport'taki tüm kediler oraya sığamasa da eminim yarısı geceyi o bahçede geçiriyordur. Halının üzerinde tatlı tatlı uyuyan kedilere bayılırım ama geceleri o arka bahçeye gelen kediler çok farklılar. İlk gecemde çok ağladım, kediler de ağladı. Sabah olduğunda burnumun ne hâlde olduğunu görmeliydiniz. Evimden buralara kadar gelmemiş olmayı o kadar çok istedim ki!"

"Eğer söylediğin gibi kararsız bir insansan Redmond'a gelmeye nasıl karar verdin hiç anlamadım doğrusu," dedi Priscilla.

"İnan bana, kararı vermedim tatlım. Buraya gelmemi isteyen babamdı. Nedense bunu hep çok istedi. Oysa benim üniversite diploması almayı düşünmem çok mantıksız değil mi? Mantıksız evet ama ne yapabilirim? Zaten yeterince zekiyim, ben de babamı kırmam alırım o zaman."

"Ah!" dedi Priscilla yavaşça.

"Ama insanın aklını kullanması zor bir iştir. Üstelik üniversite öğrencileri eğitimli, terbiyeli, bilge ve ağırbaşlı insanlar olmak zorundadır. Hayır, Redmond'a gelmeyi ben istemedim. Bunu sırf babama karşı çıkmamak için yaptım. O çok inatçı biridir. Hem eğer buraya gelmeseydim beni evlendireceklerini biliyordum. Annem bu konuda çok kararlıydı. Annem pek çok karar verir. Ama ben birkaç yıl daha evlenmeyi düşünmüyorum. Yuva kurmadan evvel biraz eğlenmek istiyorum. Bir üniversite öğrencisi olma fikri benim için ne kadar saçmaysa, evli bir kadın olma fikri de bir o kadar saçma. Öyle değil mi? O yüzden ben de evlenmektense Redmond'a gelmemin daha iyi olacağı kanısına vardım. Hem hangi erkekle evleneceğime nasıl karar verecektim ki?"

"O kadar çok mu var?" diye güldü Anne.

"Bir sürü. Erkekler benden çok hoşlanır… Gerçekten öyle. Ama benim için önemli olan sadece iki kişi vardı, diğerlerinin hepsi hem çok genç hem de çok fakirdi. Benim zengin bir adamla evlenmem lazım, bilirsiniz."

"Nedenmiş o?"

“Tatlım, beni fakir bir adamın karısı olarak hayal edemezsin herhâlde, değil mi? İşe yarar tek bir şey bile yapamam, üstelik ben çok savurgan biriyimdir. Hayır, hayır kocamın çok parası olmalı. O yüzden seçeneklerim ikiye inmişti. Ama zaten iki yüz de olsa, iki de olsa hangisini seçeceğime karar veremezdim. Zira hangisini seçersem seçeyim, ömrüm boyunca diğeriyle evlenmediğim için pişmanlık duyacağımdan eminim.”

“İkisinden birini hiç sevmedin mi?” diye çekinerek sordu Anne. Çok farklı ve gizemli bir hayatı olan bir yabancıya bunu sormak Anne için kolay değildi.

“Tanrım, hayır. Ben hiç kimseyi sevemem. İçimde yok. Hem zaten bunu istemem de. Bence âşık olmak insanı tam bir köle hâline getiriyor. O zaman karşınızdaki adama sizi incitmesi için güç veriyorsunuz, ben bundan çok korkarım. Hayır, hayır Alec ile Alonzo çok iyi çocuklar ama ikisinden de o kadar hoşlanıyorum ki, hangisinden daha çok hoşlandığımı bilmiyorum. Sorun da bu zaten. Alec tabii ki çok yakışıklı ve ben yakışıklı olmayan bir adamla evlenmeyi aklımdan bile geçirmem. Çok da iyi huylu biri, çok güzel, siyah, kıvırcık saçları var. Aslında biraz fazla mükemmel, onda hiçbir kusur bulamıyorum… Mükemmel bir koca istediğimi sanmıyorum.”

“O zaman neden Alonzo ile evlenmiyorsun?” diye sordu Priscilla.

“Alonzo adlı biriyle evlendiğini düşünsene! Buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Ama çok hoş, asil bir burnu var ve ailemizde böyle hoş burunlu birinin olması iyi olurdu. Zira ben kendi burnuma güvenemiyorum. Şu ana kadar burnum Gordonlara çekmiş gibi görünüyor ama yaşlandıkça Byrnelere benzeyeceğinden korkuyorum. Hâlâ Gordonlara benzediğinden emin olmak için her gün dikkatle burnumu inceliyorum. Annem bir Byrne’dür ve tam bir Byrne burnu var. Görünce ne demek istediğimi anlarsınız. Güzel burunlara hayranımdır. Mesela senin burnun çok çok güzel, Anne Shirley. Alonzo’nun burnu da çok hoş. Ama Alonzo adı… Hayır, buna bir türlü karar veremiyorum. Keşke onlara da şapkalara yaptığımı yapabilseydim. İkisini de yatırıp gözlerimi kapatarak üzerlerine bir iğne fırlatsam yani… Böylesi benim için çok daha kolay olurdu.”

“Sen gidince Alec ile Alonzo nasıl hissetti?” dedi Priscilla.

“Ah, hâlâ umutları var. Onlara kararımı verene kadar beklemelerini söyledim. İkisi de beklemeye niyetliler. Bilirsiniz, bana tapıyorlar. Bu sırada ben de burada çok güzel vakit geçirmek istiyorum. Redmond’ta da bir sürü sevgilim olacak. Bir sevgilim varken mutsuz olamam, bilirsiniz. Ama sizce de yeni öğrenciler epey çirkin değiller mi? Aralarında sadece bir tane

yakışıklı çocuk gördüm ama o siz gelmeden önce gitti. Arkadaşının ona Gilbert diye seslendiğini duydum. O güzel gözleri insanı uzaktan bile büyülüyordu doğrusu. Hey, kızlar hemen gitmiyorsunuz, değil mi?"

"Sanırım gitmeliyiz," dedi Anne soğuk bir tavırla. "Geç oldu, benim de bazı işlerim var."

"Ama beni görmeye gelirsiniz, değil mi?" diye sordu ayağa kalkıp kızların koluna giren Philippa. "Ben de sizi görmeye geleyim. Sizinle dost olmak istiyorum, ikinizi de çok sevdim. Ama bu ciddiyetsizliğim canınızı sıkmadı, değil mi?"

Kızın elini sıkmasına gülerek karşılık veren Anne, "Pek sayılmaz," dedi.

"Zira göründüğüm kadar aptal biri değilimdir, bilirsiniz. Philippa Gordon'u Tanrı'nın onu yarattığı gibi, tüm hatalarıyla kabul ederseniz eminim onu seversiniz. Sizce de bu mezarlık çok tatlı bir yer değil mi? Buraya gömülmeyi çok isterdim. Bakın, burada daha önce görmediğim bir mezar var… Şu demir tırabzanı olan… Ah kızlar, bakın… Üzerinde Shannon ve Chesapeake arasında geçen mücadelede ölen bir deniz harp okulu öğrencisi olduğu yazıyor. Ne acayip!"

Anne tırabzanda durup mezarlığa bakınca birdenbire çok heyecanlandı. Kemerli, ulu ağaçları ve uzun gölgeli patikalarıyla bu es!d mezarlık tamamen görüş açısından silindi. Anne onun yerine şu an yaklaşık yüz yaşında olan Kingsport Limanı'nı görüyordu. Sislerin ardından aniden ortaya çıkan kocaman bir firkateynin üzerindeki İngiltere'nin devasa bayrağı parlıyordu. Onun hemen arkasında yine kahraman gibi duran ve güvertesi kendine ait yıldızlı bir bayrağa sarılmış cesur Lawrence'ın gemisi vardı. Zamanın parmakları sayfalarını geriye doğru çevirerek, kazandığı Chesapeake ödülü ile beraber, bir zafer edasıyla suda süzülerek limana yanaşan Shannon gemisini karşısına çıkartmıştı.

Philippa kızın kolunu çekiştirdi ve gülerek, "Aramıza geri dön Anne Shirley, geri dön," dedi.

Gözleri uysalca parlayan Anne derin bir içe çekerek kendine geldi.

"Bu eski hikâyeyi hep çok sevmişimdir," dedi. "Her ne kadar o zaferi İngilizler kazanmış olsa da, ben aslında yenilgiye uğrayan o cesur kumandana bayılmışımdır. Bu mezar o hikâyenin gözümde canlanmasına neden oldu. Bu zavallı denizci daha on sekiz yaşındaydı. *Bir saldırıda cesurca savaşırken aldığı ölümcül yaralar yüzünden vefat etti*, diye yazıyor mezar taşında. Bu, bir askerin en çok isteyeceği ölüm şeklidir."

Gitmeden önce Anne yakasına taktığı mor hercai menekşelerini çıkartıp, çiçekleri yüce bir deniz savaşında hayatını kaybeden oğlanın mezarına yavaşça bıraktı.

Phil yanlarından ayrılınca Priscilla ona, "Yeni arkadaşımız hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ondan hoşlandım. Bütün saçmalıklarına rağmen o kızın sevimli bir yanı var. Fakat kendisinin de söylediği gibi, bence o göründüğü kadar aptal bir kız değil. Çok tatlı, öpücüklere boğulacak bir bebeğe benziyor… Ama hiç büyür mü bilemiyorum doğrusu."

"Ben de ondan hoşlandım," dedi Priscilla kararlı bir tavırla. "O da Ruby Gillis gibi sürekli erkeklerden bahsediyor ama Ruby konuşurken sıkılmama rağmen, Phil konuşurken çok güldüm. Acaba bunun sebebi ne olabilir?"

"İkisinin arasında bir fark var," dedi Anne. "Sanırım bunun sebebi Ruby'nin erkekler hakkında çok bilinçli olması. Aşkla oyun oynuyor. Üstelik kendi sevgilileriyle övünürken insanı hiç sevgilisi olmadığı için de iğneliyor. Ama Phil sevgililerinden söz ederken sanki sıradan arkadaşlarından bahsediyormuş gibi konuşuyor. O kız erkeklere birer yoldaş gözüyle bakıyor ve etrafında bir sürü erkek olmasından hoşlanıyor. Bunun da nedeni çok basit. Çünkü o, popüler olmayı ve herkesin de onun popüler biri olduğunu düşünmesini seviyor. Hatta Alec ve Alonzo bile, anlattıklarından sonra artık bu iki ismi birbirinden ayrı düşünemeyeceğim sanırım, onun gözünde hayatları boyunca oyun oynamak istediği iki arkadaşı. Onunla tanıştığımıza ve St. John Mezarlığı'na gittiğimize çok sevindim. Kingsport'un topraklarına ruhumu ekmişim gibi geldi. Umarım öyledir çünkü kendimi dışlanmış hissetmekten nefret ederim."

BÖLÜM 5

EVDEN GELEN MEKTUPLAR

Sonraki üç hafta boyunca Anne de Priscilla da kendilerini yabancı bir diyardaki yabancılar gibi hissetmeye devam etti. Derken bir anda bütün taşlar yerine oturmaya başladı. Redmond, profesörler, dersler, öğrenciler, çalışmalar ve sosyal yaşam… Hayat farklı farklı parçalardan oluşmak yerine aynı yapılardan oluşan bir şekle bürünmeye başladı. Birbirlerinden alakasız ayrı ayrı bireyler gibi görünen yeni öğrenciler aynı sınıfta toplanınca bir sınıf ruhu oluşturdu. Kendilerine özgü sınıf selamlaşmaları, sınıf ilgileri, sınıf antipatileri ve sınıf hırsları ortaya çıktı. Örneğin, ikinci sınıflara karşı yarıştıkları yıllık "Sanat Yarışması" mücadelesini kazanarak diğer tüm sınıfların da saygınlığını kazanmış oldular. Kendilerine olan güvenleri arttı ve kendileri hakkında bir fikir sahibi oldular. Zira son üç yıldır bu yarışmayı ikinci sınıflar kazanıyordu ama bu yıl zafer birinci sınıfların olmuş ve bunu yepyeni numaralar geliştiren Gilbert Blythe'ın liderliğinde başarmışlardı, ikinci sınıfların moralleri bozulmuş ve birinci sınıflar onları resmen ezip geçmişti. Bunun sonucunda Gilbert onurlu bir göreve getirilmiş ve büyük bir sorumluluk üstlenerek birinci sınıfların başkanı seçilmişti. Öğrencilerin büyük çoğunluğu yepyeni bir bakış açısına sahip olduğunu düşündükleri Gilbert'a oy vermişti. Gilbert ayrıca birinci sınıflar arasında çok az öğrenciye nasip olan *Lambs*'e katılması için davet de almıştı. *Lambs*, Redmond öğrencilerinden oluşan bir tiyatro topluluğuydu. Gilbert kabul edilmek için başına pamuktan yapılmış bir şapka takıp, üzerine çiçekli patiskadan dikilmiş kocaman bir önlük giyerek Kingsport sokaklarında yürümek zorunda kalmıştı. Yoldan geçerken karşılaştığı hanımlara şapkasını çıkartarak selam vermiş ve bu yürüyüş faslında gerçekten de çok eğlenmişti. Lambs'e katılma daveti almayan Charlie Sloane ise Anne'e, Blythe'ın bunu nasıl yaptığını anlamadığını zira kendisi olsa asla bu şekilde sokaklarda dolaşarak küçük düşürülmeye izin veremeyeceğini söylemişti.

"Süslü Charlie Sloane 'çiçekli' önlük giyip, pamuklu bir 'şapka' takmazmış," diye kıkırdadı Priscilla. "Eğer bunları yapsaydı tıpkı ihtiyar

büyükannesine benzerdi. Oysa Gilbert bu kıyafetlerin içinde bile çok güçlü duruyor."

Anne ile Priscilla çok geçmeden kendilerini Redmond'ın yoğun sosyal hayatı içinde buldular. Tabii bu hızlı sürecin Philippa Gordon ile çok ilgisi vardı. Philippa saygın bir aile olan "mavi burun" ailesinden çok zengin ve iyi tanınan birinin kızıydı. Bu durum kızın güzelliği ve çekiciliği ile de birleşince -ki kendisini tanıyan herkesin takdir ettiği bir güzellikti bu- Redmond'taki bütün etkinliklerin, bütün kulüplerin, bütün sınıfların kapısı önünde açılıverdi. Philippa nereye giderse Anne ve Priscilla da gidiyordu. Phil bu iki kıza hayrandı, özellikle de Anne'e. O, oldukça sadık biriydi ve ruhunda kibirden eser yoktu. Kızın farkında olmadan benimsediği hayat görüşü, "Beni seven arkadaşlarımı da sevsin," idi. O yüzden hiç çaba sarf etmeden ikisini de kendi geniş sosyal çevresinin içine aldı ve Avonleali bu iki kız Redmond'ta kolay ve keyifli bir şekilde sosyalleşmeye başladı. Philippa'nın dostluğundan mahrum olan diğer birinci sınıf kızlarının kıskanç bakışları altında, üniversitenin ilk yılında çoğu öğrenciye nasip olmayacak etkinliklere katıldılar.

Anne ile Priscilla hayata daha ciddi bakıyor, Phil ise hayatı ilk tanıştıkları gün olduğu gibi daha eğlenceli ve sevimli bir bebek gibi yaşıyordu. Buna rağmen, kendisinin de söylemiş olduğu üzere, çok akıllı bir kızdı. Ne zaman ya da nerede ders çalışmaya vakit bulduğu konusu tam bir muammaydı zira hep bir çeşit eğlencenin içinde olurdu, üstelik akşamları yurtta kalabalık bir arkadaş topluluğunu ağırlardı. Gönlünün arzuladığı bütün "sevgililere" sahipti, hem birinci sınıf öğrencileri ve hem de diğer sınıflardakiler kızın bir gülüşü için rekabet ediyordu. Phil bu durumdan keyif alıyor ve Anne ile Priscilla'ya karşısına çıkan her yeni şanssız âşığın kulaklarını fena hâlde çınlatacak yorumlar yapıyordu.

"Henüz Alec ile Alonzo'ya ciddi bir rakip çıkmadı," diye espri yaptı Anne.

"Bir tane bile hem de," diye onayladı Philippa. "Onlara her hafta mektup yazıp buradaki genç erkeklerden söz ediyorum. Eminim eğleniyorlardır. Ama elbette en çok hoşlandığımı henüz elde edemedim. Gilbert Blythe beni fark etmiyor bile. Bana oyun oynamayı seven tatlı bir kedi yavrusuymuşum gibi bakıp duruyor. Tabii ben bunun sebebini çok iyi biliyorum ve bu yüzden sana imreniyorum Kraliçe Anne. Senden nefret etmem gerekirken seni çok ama çok seviyorum ve eğer her gün seni görmezsem kendimi kötü hissediyorum. Sen şimdiye dek tanıdığım bütün kızlardan farklısın. Bazen bana öyle bir

bakıyorsun ki kendimi yaramaz, minik bir canavar gibi hissedip daha düzgün, daha iyi ve daha güçlü durmam gerektiğini düşünüyorum. Bunu yaptığım zaman da çok güzel sonuçlar elde ediyorum. Ama karşıma ilk çıkan yakışıklı beni yine benden alıyor. Sizce de üniversite hayatı muhteşem değil mi? İlk gün buradan nefret edeceğimi sanmıştım. Eğer sizinle tanışmasaydım herhâlde nefret ederdim. Anne lütfen bana bir kez daha benden az da olsa hoşlandığını söyle. Bunu duymayı çok istiyorum."

"Senden çok hoşlanıyorum ve bence sen çok tatlı, çok güzel, çok hoş, tırnakları henüz uzamamış, kadife tüylü minik bir kedi yavrusu gibisin," diye güldü Anne. "Fakat seni hiç ders çalışırken görmüyorum."

Fakat Phil çalışmaya vakit buluyor olmalıydı çünkü her derste başarılıydı. Karma eğitimden hoşlanmayan ve Redmond'taki bu eğitim sistemini hiç onaylamayan huysuz, ihtiyar matematik profesörü bile Phil'i yerle bir edememişti. Bütün derslerde herkesin önünde olan Phil, sadece İngilizce dersinde liderliği kapan Anne Shirley'nin çok çok gerisinde kalıyordu. Anne son iki yılda Gilbert ile Avonlea'deki yoğun çalışmaları sayesinde üniversitedeki ilk yıl derslerini çok kolay bulmuştu. Bu da çok keyif aldığı sosyal yaşama daha çok vakit ayırmasını sağlıyordu. Fakat bir an için bile olsa ne Avonlea'yi ne de oradaki arkadaşlarını unutmuştu. Anne'in en mutlu olduğu anlar, haftada bir kez evden gelen mektupları okuduğu anlardı. İlk mektubu alana dek Kingsport'u sevebileceğinden ya da orayı evi gibi hissedebileceğinden emin değildi. Mektupları almaya başlamadan önce Avonlea gözüne binlerce kilometre uzaktaymış gibi geliyordu ama mektuplar sayesinde evini yine yanında hissetti ve eski hayatıyla yeni sosyal yaşamı arasında bir bağ kurmayı başardı. Artık iki farklı hayatı yoktu, tam aksine eski ve yeni hayatı tek vücut olmuştu. İlkinde tam altı tane mektup aldı. Bunlar Jane Andrews, Ruby Gillis, Diana Barry, Marilla, Bayan Lynde ve Davy'den gelmişti. Jane'in mektubu özenle yazılmış, bütün "t" ve "i" harfleri güzelce kaleme alınmıştı ama mektubun içinde ilginç tek bir kelime bile yoktu. Okuldan hiç bahsetmemiş, Anne'in bunu duymaktan hoşlanacağını düşünmediği için özellikle bahsetmekten kaçınmıştı. Öte yandan Anne'in kendisine yazdığı mektupta sorduğu soruya da cevap vermemişti. Sadece son zamanlarda kaç metre dantel ördüğünden, Avonlea'de havaların nasıl olduğundan, yeni elbisesinin bitmesini nasıl dört gözle beklediğinden ve başı ağrıdığında neler hissettiğinden bahsetmişti. Ruby Gillis mektubunda Anne'in her konuda eksikliğinin hissedildiğinden söz etmiş, Redmondlı erkeklerin nasıl tipler olduğunu sormuş ve mektubun sonuna dek sayısız hayranıyla

yaşadığı üzücü deneyimlerini anlatmıştı. Aslında çok şapşal ve zararsız bir mektuptu, hatta dipnotu görmemiş olsa Anne mektubu okurken kahkahalarla gülerdi. Ruby notunda, *mektuplarından anladığım kadarıyla Gilbert, Redmond'ta çok eğleniyormuş gibi görünüyor*, diye yazmıştı. *Charlie'nin okulu çok sevdiğini sanmıyorum.*

Demek Gilbert, Ruby'ye mektup yazıyordu! Çok güzel. Tabii ki bunu yapmaya hakkı vardı. Ama… Anne ilk mektubu Ruby mi yazdı ve Gilbert da ona kibarlık olsun diye mi cevap gönderdi, bilmiyordu. Ruby'nin mektubunu öfkeyle bir kenara fırlattı. Fakat Diana'nın o yepyeni haberlerle dolu, keyifli mektubu bir meltem serinliği gibi geldi ve Anne az evvel Rubynin yazdığı o dipnotun etkisinden sıyrıldı. Diana mektubunda Fred'den biraz fazla bahsetmişti ama bunun dışında ilginç pek çok şey de yazmıştı. Anne mektubu okurken kendisini Avonlea'deymiş gibi hissetti. Marilla'nın mektubu biraz ciddi ve renksizdi; ne dedikodulardan bahsetmiş ne de duygularını pek fazla yansıtmıştı. Anne yine de mektubu okurken kendisini Green Gables'taki sade yaşamının içinde hissetti. Oradaki huzuru ve kendisini bekleyen sevgiyi yüreğinde duyabiliyordu. Bayan Lynde'in mektubu kilise ile ilgili haberlerle doluydu. Artık eskisi kadar ev işi yapmayan Bayan Lynde kendisini tamamen kilise işlerine adamıştı. Mektupta Avonlea Kilisesi'nin mihrabında anlatılan zayıf vaazlardan söz ediyordu.

> *Sanırım günümüzde aptallar dışında hiç kimse rahip olmaya çalışmıyor*, yazmıştı kederle. *Bize gönderdikleri o adaylar o kadar berbat vaazlar veriyor ki! Söylediklerinin yarısı doğru değil, daha beteri kulağa hiç de ilahi sözlermiş gibi gelmiyor. Şu an kilisede görev yapan aday ise içlerinde en kötü olanı. Genelde bir ayet seçip sonra bambaşka bir konuda vaaz veriyor. Üstelik dinsizlerin sonsuza dek yollarını kaybedeceklerine de inanmadığını söylüyor. Lafa bak! Eğer söyledikleri doğruysa misyonerlere ödediğimiz onca para ziyan olacak demektir! Geçen pazar gecesi, önümüzdeki hafta yüzen balta ilgili vaaz vereceğini söyledi. Bence kendisini İncil'e adayıp, efsanelerden uzaklaşsa iyi eder. Eğer bir rahip vaaz vereceği konuları Kutsal Kitapta bulamıyorsa işler epey karışmış demektir. Sen hangi kiliseye gidiyorsun, Anne? Umarım düzenli şekilde gidiyorsundur. İnsanlar evlerinden uzaklaşınca kiliseye gitmekten de vazgeçiyorlar ve anladığım kadarıyla bu konuda üniversite öğrencileri fena hâlde günaha giriyor. Bana söylenene*

göre çoğu derslerini pazar günleri çalışıyorlarmış. Umarım sen asla o kadar alçalmazsın, Anne. Nasıl yetiştirildiğini sakın unutma. Nasıl arkadaşlar edindiğine de çok dikkat et. Üniversitede ne tip yaratıklar olduğunu asla bilemezsin. Dışarıdan bir kuzu gibi masum görünseler de içleri aç bir kurt gibi kötü olabilir. Adalı olmayan genç erkeklerle fazla muhatap olmasan iyi edersin.

Sana rahibin buraya geldiği ilk gün neler yaşandığını anlatmayı unuttum. Şimdiye dek gördüğüm en komik şeydi. Marilla'ya, Anne burada olsa ne çok gülerdi, değil mi?' dedim. Marilla bile güldü. Rahip çok kısa boylu, çarpık bacaklı ve şişman biri. Bay Harrison'ın şu ihtiyar domuzu var ya, hani iri ve uzun olan… İşte domuz o gün yine ortalarda dolanıyordu. Bahçeye dalmış ve kimse anlamadan arka verandaya girmiş. Tam o sırada rahip de kapı eşiğinde belirmesin mi? Hayvan onu görünce korkup kaçmaya çalıştı ama kaçabileceği tek bir boşluk vardı, o da rahibin çarpık bacaklarının arasıydı. Domuz adamın bacak arasına girip sıkıştı ve rahibi resmen sırtına alıp koşmaya başladı. Marilla ile tam kapıya çıkmıştık ki adamın şapkası bir yana, bastonu bir yana uçtu. Adamın o hâlini asla unutmayacağım. O zavallı domuzunsa ödü patladı. Bir dahaki sefere İncil okurken Bay Harrison'ın domuzunun sırtında çılgın gibi nehre doğru inen rahibin görüntüsü hep gözümün önüne gelecek. Çok şükür ki ikizler bu olayı görmedi. Zira bir rahibi bu şekilde görmeleri hiç doğru olmazdı. Tam nehrin kenarına vardıklarında rahip suya düştü ya da belki kendisi atladı, bilmiyorum. Domuz deli gibi nehre doğru koşup ormanlık alanda gözden kayboldu. Marilla ile ikimiz rahibin yanına gidip ayağa kalkmasına ve üzerini temizlemesine yardım ettik. Adam iyiydi ama delirmiş gibiydi. Ona domuzun bize ait olmadığını söylememize rağmen bu olayın sorumlusu bizmişiz gibi davrandı ve yaz boyunca bize dır dır etti. Hem ne diye arka kapıdan geliyor ki? Sen hiç Bayan Allanın bunu yaptığını gördün mü? Bay Allan gibi bir rahip bulmamız artık çok zor. O günden sonra o domuzun kılına bile rastlamadık ve rastlayacağımızı da hiç sanmıyorum.

Avonlea'de hayat oldukça durgun geçiyor. Green Gables beklediğim kadar izole bir yer değilmiş. Sanırım bu kış yeni bir yün yorgan örmeye başlayacağım. Bayan Silas Sloane yeni ve çok güzel bir motifbulmuş, aynı elma yaprağı gibi.

Heyecanlanmak istediğimi hissettiğim zaman, yeğenimin Boston'dan gönderdiği gazetedeki cinayet haberlerini okuyorum. Eskiden hiç okumazdım ama gerçekten çok ilginç olduklarını fark ettim. Amerika berbat bir yer olmalı. Umarım oraya asla gitmezsin, Anne. Ama artık kızlara bakıyorum da içimi kötü bir his kaplıyor. Aklıma hep Kutsal Kitap'taki bir ileri, bir geri yürüyen Şeytan geliyor. Bence Tanrı onu hiç yaratmamalıydı.

Sen gittiğinden beri Davy oldukça uslu. Sadece bir gün yaramazlık yaptı. Marilla da ceza olarak onu tüm gün boyunca Dora'nın önlüğünü giydirip dolaştırdı. Sonra Davy gidip Dora'nın bütün önlüklerini kesmiş. Bunu yaptığı için onun poposuna şaplak attım diye de gidip horozumu canını çıkartana dek kovalamış.

MacPhersonlar benim evime taşındılar. Kadın çok iyi bir ev hanımı ama biraz tuhaf biri. Bahçeyi düzensiz gösterdiklerini söyleyip zambaklarımı kökünden sökmüş. Oysa evlendiğimizde o zambakları Thomas dikmişti. Kocası iyi bir adama benziyor ama kadın ihtiyar bir huysuz gibi davranmaktan bir türlü vazgeçemiyor.

Çok ders çalışma ve havalar soğur soğumaz kışlık iç çamaşırlarını giymeyi ihmal etme. Marilla senin için çok endişeleniyor ama ben ona senin düşündüğümüzden çok daha akıllı bir kız olduğunu ve senin için endişelenmemesi gerektiğini söylüyorum.

Davy'nin mektubu bir dizi şikâyetle başladı.

Sevgili anne, lütfen marillaya söyle balığa gittiğimde beni düşmeyeyim diye köprünün tırabzanlarına bağlamasın çünkü diğer çocuklar benimle alay ediyor. Sensiz buralar çok sessiz ama okul eğlenceli. Jane andrews senden daha sert bir öğretmen. Dün gece bir gaz lambasıyla bayan lynde'i korkuttum. Bana çok kızdı çünkü ihtiyar horozunu, canı çıkıncaya kadar bahçede kovaladım. Aslında niyetim horozun canını çıkartmak değildi. Canını çıkartan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum anne. Bayan lynde onu bay blair'a satabileceğini söyleyip domuz ahırına attı. Bay blair besili horozlara elli sent ödüyormuş. Bayan lynde'in rahipten kendisi için dua etmesini istediğini duydum. Acaba bu kadar kötü ne yapmış olabilir, bilmek istiyorum anne. Muhteşem kuyruğu olan bir

uçurtmam var anne. Milty boulter dün okulda bana harika bir hikâye anlattı. Gerçek bir hikâye, ihtiyar joe mosey ve leon geçen hafta bir gece ormanda kart oynuyormuş. Kartlar bir kütüğün üzerindeymiş ve ağaçlardan bile daha büyük olan siyah bir adam gelip hem kartları hem de kütüğü alarak gök gürültüsü gibi bir ses çıkartıp ortadan kaybolmuş. Eminim çok korkmuşlardır. Milty o siyah adamın ihtiyar harry olduğunu söylüyor. O muydu anne, bilmek istiyorum. Spenservaledeki Bay kimball çok hasta ve hastahaneye gitmesi gerekiyor. Affedersin ama bu kelimeyi doğru yazıp yazmadığımı şimdi gidip marillaya soracağım. Marilla adamın tımarhaneye gitmesi gerektiğini söylüyor. Adam içinde bir yılan olduğunu zannediyor. İnsanın içinde bir yılan olması nasıl bir şeydir acaba, bilmek istiyorum anne. Bayan lawrencenın da midesi kötü. Bayan lynde kadının tek sorununun içindekileri fazlaca düşünmesi olduğunu söylüyor.

"Merak ediyorum da," dedi mektupları katlayıp kaldıran Anne. "Acaba Bayan Lynde, Philippa hakkında ne düşünürdü?"

BÖLÜM 6

PARKTA

Bir cumartesi günü öğleden sonra Anne'in odasına dalan Philippa, "Bugün ne yapacaksınız kızlar?" diye sordu.

"Parkta yürüyüşe çıkacağız," diye cevap verdi Anne. "Gerçi benim kalıp bluzumu bitirmem gerekiyor ama böyle bir günde dikiş dikemem. Havada içimi ısıtan, ruhumu ışıldatan bir şey var. Dikiş dikmeye kalkarsam parmaklarım seğirir ve iğne elime batar. Hava tam parka ve çam ağaçlarına gidilecek gibi."

"'Gideceğiz' derken… Sen ve Priscilla dışında başka biri daha mı var?"

"Evet, Gilbert ve Charlie de var. Eğer sen de gelirsen çok seviniriz tabii ki."

"Fakat," dedi Philippa. "Eğer gelirsem üçüncü kişi gibi hissedeceğim ve bu Philippa Gordon için yeni bir deneyim olacak."

"Yeni deneyimler insanın ufkunu genişletir. Gel de, sık sık sevgililerin yanında onlara üçüncü kişi gibi takılmak zorunda kalan o zavallı insanların neler hissettiklerini anla. Ama senin kurbanların nerede?"

"Of, hepsinden çok sıkıldım. Bugün hiçbiriyle uğraşamayacağım. Üstelik kendimi biraz mutsuz hissediyorum ama ciddi bir durum değil. Geçen hafta Alec ile Alonzo'ya mektup yazdım. İkisini de zarflarına koyup üzerlerine adresleri yazdım ama zarfları mühürlemedim. O akşam komik bir şey oldu. Gerçi Alec bunu komik bulmuştur ama Alonzo öyle düşünmemiştir. Acelem vardı, o yüzden Alec'in mektubunu zarfına koydum, daha doğrusu koyduğumu sandım ve altına bir dipnot karaladım. Daha sonra iki mektubu da postaladım. Bu sabah Alonzo'dan cevap geldi. Bana o dipnotu kendi mektubuna koymam gerektiğini söylemiş ve çok kızmış. Elbette bunu unutur, gerçi unutup unutmaması umurumda bile değil ama günüm berbat oldu. Ben de neşelenmek için siz canlarımın yanına geleyim dedim. Futbol sezonu açılınca cumartesi günleri hiç boş vaktim kalmayacak. Futbola bayılırım. Oyunlarda giymek için Redmond renklerinde muhteşem bir şapka ve çizgili bir süveter aldım. Aslına bakarsanız yürüyen bir bayrak direğine

benzeyeceğim. Biliyor musun senin Gilbert Birinci Sınıflar Futbol Takımı'nın kaptanı seçildi."

"Evet, bize de dün akşam söyledi," dedi hayli öfkeli görünen Anne'in cevap vermediğini fark eden Priscilla. "Charlie ile ikisi buraya geldiler. Geleceklerini bildiğimiz için hemen Bayan Adanın kıymetli yastıklarını kaldırdık. Üzeri nakış işli olanını sandalyenin arkasına koydum. Orada güvende olur diye düşündüm. Fakat inanır mısınız, Charlie Sloane gidip o sandalyeye oturdu ve arkasındaki yastığı fark edince alıp bütün akşam boyunca üzerine tünedi. Zavallı yastık ne hâle geldi! Bayan Ada son derece gücenmiş bir şekilde ama yine de gülümseyerek sabah bana bunun olmasına niçin izin verdiğimi sordu. Kadına buna izin vermediğimi, durumun sadece bir Sloane düşüncesizliği olduğunu ve benim hiçbir suçumun olmadığını söyledim."

"Bayan Ada'nın yastıkları artık gerçekten sinirimi bozmaya başladı," dedi Anne. "Geçen hafta iki yastık daha bitirip içlerini doldurdu ve her yerine de nakış işledi. Odada artık yastık koyacak yer kalmadığı için de onları merdivenin duvarına dayadı. Durmadan yuvarlanıyorlar, akşamları merdivenden inerken de ayağımıza takılıyorlar. Geçen pazar Dr. Davis deniz savaşında hayatını kaybedenlerin ruhları için dua ederken, ben de içimden, evde bir dolu yastıkla yaşamak zorunda kalanlar için!' diyerek dua ettim. Neyse! Artık hazırız. Bakın çocuklar da St. John'dan buraya doğru geliyorlar. Sen de bizimle gelmeye hazır mısın, Phil?"

"Priscilla ve Charlie ile yürürsem gelirim. Kendimi daha az üçüncü kişi gibi hissederim. Şu senin Gilbert çok tatlı biri, Anne ama neden durmadan o gözlüklü çocukla dolaşıyor?"

Anne suratını buruşturdu. Charlie Sloane'dan pek hoşlanmazdı ama o da bir Avonlealiydi ve bir yabancının Charlie ile alay etmesine izin veremezdi.

"Charlie ile Gilbert eskiden beri arkadaşlardır," dedi buz gibi soğuk bir tavırla. "Charlie iyi bir çocuktur, gözlüklü olması onun suçu değil."

"Hiç de bile! Kesinlikle onun suçu! Böylesi gözlerle cezalandırılmak için geçmişte çok kötü bir şey yapmış olmalı. Pris ile ikimiz bugün çok eğleneceğiz. Yüzüne bakıp onunla alay edeceğiz ama Charlie bunu anlamayacak bile."

Ne yazık ki Anne'in deyimiyle "vicdansız P'ler" Charlie ile gün boyu alay ettiler. Neyse ki Sloane onların kendisiyle alay ettiğini anlamadı. Çocuk böylesi güzel iki hanımefendiyle yürüdüğü için kendisinin çok şanslı bir genç

adam olduğunu düşünüyordu. Özellikle de o asil ve güzel Philippa Gordon ile. Herhalde Anne de bundan etkilenmişti. En azından başka kızların onun değerini anladıklarını fark etmiş olmalıydı.

Gilbert ile Anne diğerlerinin biraz arkasından yürüdü. Parktaki çamların altında sonbaharın tüm güzelliklerini sessizce içlerine çekiyor, rıhtıma doğru kıvrılarak yükselen yolda neşeyle yürüyorlardı.

"Buradaki sessizlik tıpkı dua gibi, öyle değil mi?" dedi yüzünü parlak gökyüzüne çeviren Anne. "Çamları çok severim! Kökleri sanki gelmiş geçmiş bütün zamanlara uzanıyor gibi. Onların arasında yürümek ve onlarla konuşmak çok güzel bir his. Burada kendimi hep çok mutlu hissediyorum."

"*Büyülü bir sessizlik kaplarken tepesini dağların*,

Döküldü tüm korkular

Rüzgârla dökülen iğneleri gibi çam ağaçlarının," diye bir mısra okudu Gilbert. "Çam ağaçları büyük hırslarımızın gözümüze çok küçük görünmesini sağlamıyor mu, Anne?"

"Sanırım bir gün çok hüzünlenirsem rahatlamak için çamların yanına gelirdim," dedi Anne hayal kurar gibi.

"Umarım hiçbir zaman çok hüzünlenmezsin, Anne," dedi yanında duran neşeli, canlı kızla hüzün arasında pek bir bağlantı kuramayan Gilbert. Oysa çok neşeli ruhların aslında içlerinde en derin hüzünleri sakladıklarını bilmiyordu.

"Ama bir gün öyle bir an gelecektir," dedi Anne. "Şu an hayat dudaklarıma değen bir fincan görkeme benziyor ama içinde mutlaka acı bir tat da vardır… Her fincanda olur. Ben de bir gün kendiminkinin tadına bakacağım. Umarım o zaman yeterince cesur ve güçlü olabilirim. Ve umarım bu hüzün benim yaptığım bir hata yüzünden yaşanmaz. Geçen pazar akşamı Dr. Davis'in ne söylediğini hatırlıyor musun? *Tanrı'nın bize gönderdiği tüm hüzünler bir rahatlık ve güç de barındırır*, dedi. Oysa bizim kendi kendimize yaşattığımız hüzünler, aptallık ve kötülükten ibaret, işte bunlar dayanılması en güç olan hüzünlerdir. Fakat böyle güzel bir günde hüzünden söz etmemeliyiz. Bugün âdeta yaşamın tadını çıkartmamız için var olmuş gibi, öyle değil mi?"

"Eğer elimde olsa hayatına mutluluk ve keyiften başka hiçbir şey sokmazdım, Anne," dedi Gilbert, "tehlike var" anlamına gelen bir ses tonuyla.

“O zaman cahillik etmiş olurdun,” diye cevap verdi Anne çekinerek. “Zira bence içinde birazcık hüzün olmayan hayat tam anlamıyla gelişip tamamlanamaz. Gerçi bunu ancak rahat bir durumdayken söylediğimizi de itiraf etmem lazım. Haydi, gel. Bak diğerleri kamelyaya gitmiş bizi bekliyor.”

Hep birlikte gökyüzünün koyu alev kırmızısı ve solgun bir mora dönüştüğü günbatımını izlemek için minik kamelyaya oturdular. Sol taraflarında mor bir sisle kaplanmış çatılarıyla Kingsport uzanıyordu. Sağ taraflarındaysa günbatımında gül ve bakır rengiyle kaplanmaya başlayan liman vardı. Tam önlerindeki saten gibi yumuşacık görünen gümüşi sular parlıyordu. Hemen ileride berrak bir şekilde görünen William Adası ise kasabayı koruyan bir bekçi köpeği misali dimdik durmuş, onlara bakıyordu. Adadan yansıyan ışıklar sislerin içinde uğursuz yıldızlar gibi parlıyor, ufuk çizgisinin uzağındaki başka ışıklar onlara cevap veriyordu.

“Hiç bu kadar güçlü görünen bir yer görmüş müydünüz?” diye sordu Philippa. “Özellikle Prens William Adası’na sahip olmak istemezdim, hem zaten eminim istesem de elde edemezdim. Şu kalenin tepesindeki nöbetçiye bakın, tam bayrağın yanında durana. Adam sanki bir aşk romanından fırlamış gibi görünmüyor mu?”

“Aşk demişken,” dedi Priscilla. “Bir süredir süpürgeotu arıyoruz ama bir tane bile bulamadık. Sanırım bu mevsimde artık açmıyorlar.”

“Süpürgeotu!” diye haykırdı Anne. “Süpürgeotu Amerika’da yetişmiyor, değil mi?”

“Bütün bu bölgede sadece iki yerde yetişiyorlar,” dedi Phil. “Bir tanesi bu park, öteki de Nova Scotia’da bir yer ama neresi olduğunu unuttum. Black Watch adlı meşhur bir alay burada tam bir yıl kamp yapmış ve onların otla dolu yataklarından toprağa saçılan bazı süpürgeotu tohumları sayesinde, çiçek bu bölgede yetişmeye başlamış.”

“Ah, ne kadar güzel!” dedi Anne büyülenmiş gibi.

“Haydi, eve Spofford Bulvarı’ndan dönelim,” diye önerdi Gilbert. “Zengin asillerin yaşadıkları şık evleri görmüş oluruz. Spofford Bulvarı’nda Kingsport’un en güzel evleri bulunuyor. Orada sadece milyonerler yaşıyor.”

“Ah, evet,” dedi Phil. “Sana göstermek istediğim harika bir yer var, Anne. Ama bir milyonere ait değil. Parktan çıktıktan sonraki ilk nokta ve sanırım Spofford Bulvarı henüz sıradan bir yolken orada yetişmiş. Yetişmiş diyorum çünkü inşa edilmemiş! Ben bulvardaki evlerle ilgilenmiyorum

çünkü hepsi çok yeni ve çok modern. Fakat bu bahsettiğim nokta bir rüya gibi… Adı da… Ya da görene kadar bekleyin."

Parktaki çamla kaplı tepeyi geçtikten sonra kızın bahsettiği yeri gördüler. Burası Spofford Bulvarı'nın dümdüz bir yolla buluştuğu tepenin üzerindeydi. Her iki tarafı çamlarla kaplı, minik, beyaz bir evdi. Çamlar evi korumak ister gibi dallarıyla çatısını örtmüştü. Evin önünde kırmızı ve altın sarısı asmalar vardı, asmaların arasından evin yeşil çerçeveli pencereleri görünüyordu. Önünde etrafı alçak, taş duvarla kaplı ufak bir de bahçesi vardı. Aylardan ekim olmasına rağmen bahçe yine de yemyeşildi. Mis gibi kokan bir sürü çiçek ve ot (tatlı mayıs otu, güney otu, limon çiçeği, deliotu, petunya, kadife çiçeği ve kasımpatı) bahçeyi rengârenk bir gökkuşağı gibi kaplıyordu. Bahçe kapısından ön verandaya kadar uzanan minik, tuğla duvarın üzerinde zikzak desenler vardı. Ev sanki buraya çok uzaktaki bir köyden sökülüp getirilmiş gibiydi. En yakınındaki komşusu, bahçesindeki çimlerin küre şeklinde biçildiği, krallar kadar zengin bir tütün tüccarının sarayıydı. Minik evin tam tersine, bu komşu ev pek görkemli ve süslü görünüyordu. Phil'in de söylediği gibi orada yetişmekle oraya sonradan yapılmak arasındaki fark tam olarak buydu.

"Burası şimdiye dek gördüğüm en tatlı yer," dedi Anne keyifle. "Aklıma eski ama güzel bir hatıra geldi. Burası Bayan Lavendefin taş evinden bile daha garip ve hoş bir yer."

"Adını buraya geldikten sonra görmeni özellikle istedim," dedi Phil. "Bak, kapının üzerindeki kemerde beyaz harflerle yazıyor. *Patty'nin Yeri…* Muhteşem, değil mi? Özellikle de bu bulvarda yaşayan Pinehurtsler, Elmwoldlar veya Cedarcroftların arasında? *Patty'nin Yeri*, canınız isterse! Bayıldım buna."

"Patty'nin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Priscilla.

"Öğrendiğime göre Patty Spofford, bu evin sahibi ihtiyar hanımefendinin adıymış. Kendisi orada yeğeniyle birlikte yaşıyor ama yüzlerce yıldır hep o evde yaşamışlar, Anne. Gerçi bu şehir efsanesi de olabilir. Anladığım kadarıyla zenginler o evi almak için çok uğraşmışlar. Şu an bu ufak ev bir servet değerinde, bilirsiniz ama Patty hiçbir koşulda evini satmaya yanaşmamış. Hatta evin arkasında bir elma bahçesi de var. Birazdan görürsünüz. Spofford Bulvarı'nda gerçek bir elma bahçesi var!"

"Bu gece Patty'nin Yeri'ni hayal edeceğim," dedi Anne. "Nedense kendimi buraya aitmişim gibi hissettim. Acaba içini görme şansımız olur mu?"

“Pek sanmam,” dedi Priscilla.

Anne gizemli bir şekilde gülümsedi.

“Bence de ama eminim bir gün o da olacak, içimde garip bir his var, buna altıncı his de diyebilirsiniz ama Patty’nin Yeri ile aramda güzel bir bağ kurulacak.”

BÖLÜM 7

EVE DÖNÜŞ

Redmond'ta geçen ilk üç hafta çok uzun sürmüş gibiydi ama dönemin kalan kısmı âdeta bir kuşun kanatlarında uçuyormuş gibi hızla geçti. Redmond öğrencileri kendilerini göz açıp kapayıncaya kadar Noel'den evvelki sınavlarla uğraşırken buldu. Hepsi de telaşla sınavlara girip çıkıyorlardı. Birinci sınıfların en yüksek notlarını Gilbert, Anne ve Philippa aldı. Priscilla'nın notları da gayet iyiydi. Charlie Sloane da iyi bir başarı elde etti ama çocuk sanki her derste birinci olmuş gibi davranıyordu.

"Yarın bu vakitlerde Green Gables'ta olacağıma inanamıyorum," dedi Anne yolculuklarından bir gece önce. "Sen de Phil, Bolingbroke'ta Alec ve Alonzo ile birlikte olacaksın."

"Onları çok özledim," diye itiraf etti Phil çikolatasını yerken. "Onlar gerçekten çok iyi çocuklar, bilirsin. Birlikte dans edip arabayla gezmeye çıkacak ve çok eğleneceğiz. Tatilde bana gelmediğin için seni *asla* affetmeyeceğim, Kraliçe Anne."

"*Asla* senin için sadece üç gün demek, Phil. Bana seninle gelmemi teklif etmen büyük bir incelikti ve inan bana bir gün Bolingbroke'a gelmeyi ben de çok istiyorum. Ama bu yıl gelemem… Evime gitmem lazım. Evimi ne kadar özlediğimi bilemezsin."

"Çok güzel vakit geçiremeyeceksin ki," diye surat astı Phil. "Bence bir ya da iki tane parti olur ve bütün ihtiyar dedikoducular arkandan konuşur. Yalnızlıktan ölürsün."

"Avonlea'de mi?" diye güldü Anne.

"Ama benimle gelirsen muhteşem vakit geçirirsin. Bolingbroke seninle çok daha çılgın bir yer olur, Kraliçe Anne… Saçlarınla, tarzınla, ah her şeyinle çok dikkat çekersin! Sen çok farklı birisin. Tam bir başarı timsalisin ve ben de senin görkeminden nasibimi alırım tabii. Lütfen gel, Anne."

"Sosyal becerilerin insanı gerçekten etkiliyor Phil ama bu seferlik teklifini geri çevireceğim. Ben eski bir köy evine gideceğim; eskiden yemyeşil olan, şimdi biraz daha solgun duran, yaprakları dökülmüş elma ağaçlarının çevrelediği evime. Hemen altında bir nehir var, nehrin biraz

ilerisinde de aralık ayında çok güzel görünen, köknar ağaçlarıyla dolu bir orman. Orada rüzgârın ve yağmurun incecik parmaklarıyla arp çalışını duyabiliyorum. Şu an gümüşi bir renge bürünmüş olması gereken bir de göl var. Evimde iki ihtiyar hanımefendi yaşıyor; biri uzun boylu ve ince, diğeri kısa boylu ve şişman. Bir de ikizlerimiz var; bir tanesi örnek bir çocuk, diğeri Bayan Lynde'in deyimiyle 'kutsal bir karmaşa'. Verandanın hemen üzerinde bulunan, üst kattaki odada yurtta yattığımın bu yataktan sonra bana bir rüya gibi gelecek içi tüyle dolu, yumuşacık, şişkin ve çok şatafatlı bir yatak var. Betimlememi nasıl buldun, Phil?"

"Bence çok iç karartıcı," dedi Phil surat asarak.

"Ah, ama en önemli şeyi atladım," dedi Anne yumuşak bir sesle. "Orada sevgi var Phil… Dünyada başka hiçbir yerde bulamayacağım şefkatli, sadık bir sevgi. Beni bekleyen bir sevgi. Her ne kadar renkler çok parlak olmasa da bununla beraber betimlemem tam bir şahesere benzedi, öyle değil mi?"

Phil sessizce ayağa kalktı, çikolata paketini bir kenara fırlattı ve gidip Anne'in boynuna sarıldı.

"Keşke senin gibi olabilseydim," dedi hüzünlü bir sesle.

Ertesi gün Carmody İstasyonu'nda Anne'i Diana karşıladı ve yıldızlarla kaplı, sessiz gökyüzünün altında eve birlikte gittiler. Çimenlerle kaplı geniş araziden eve doğu yaklaşırlarken Green Gables'ta tam bir bayram havası esiyordu. Her pencereden bir ışık yayılıyor, hemen arkadaki Hayaletli Orman'ın karanlığını yaran alev kırmızısı pırıltılar saçılıyordu. Bahçede yanan şenlik ateşinin etrafında dans eden iki minik figür, at arabası kavakların orada belirir belirmez neşeyle bağırmaya başladı.

"Davy, yerli savaşçılar gibi bağırıyor," dedi Diana. "Bayan Harrison'ın kâhyasından öğrenmiş, seni bu şekilde karşılamak için hep alıştırma yaptı. Bayan Lynde çocuğun bu bağırışlarının kanını dondurduğunu söylüyor. Yavaşça kadının arkasından yaklaşıyor, bağırıp kaçıyormuş işte, bilirsin. Sen geleceksin diye ateş yakmak istedi. İki haftadır çalı çırpı topluyor ve Marilla'ya ateşi tutuşturmak için üzerine biraz gaz yağı dökmesine izin versin diye yalvarıyordu. Kokusundan anladığım kadarıyla Marilla ona izin vermiş. Gerçi Bayan Lynde çocuğun kendisiyle beraber herkesi tutuşturup havaya uçuracağını söylüyordu."

Bu sırada Anne at arabasından inmiş ve Davy heyecanla koşup kızın dizlerine sarılmıştı bile. Dora bile Anne'in eline yapışmıştı.

“Sence de bu çok acayip bir şenlik ateşi değil mi, Anne? İzin ver de sana nasıl tutuşturacağını göstereyim… Kıvılcımları görüyor musun? Bunun senin için yaktım Anne çünkü eve geleceksin diye çok sevindim.”

Mutfak kapısı açıldı ve içeriden gelen ışık Marilla’nın ince, uzun vücuduna gölge düşürdü. Sevinçten ağlamaktan çok korktuğu için Anne’i gölgelerin içinden karşılamayı tercih etmişti zira o duygularını belli etmeyen, sert ve ketum Marilla idi. Eskisi gibi nazik ve ağırbaşlı duran Bayan Lynde ise Marilla’nın hemen arkasında belirdi. Anne’in Phil’e bahsettiği sevgi tüm sıcaklığıyla kızın dört bir yanını sarmıştı. Hiçbir şey eski dostlar, eski bağlar ve ihtiyar Green Gables ile kıyaslanamazdı! Yemeklerle dolu masaya otururlarken Anne’in gözleri nasıl da yıldız gibi parlıyor, yanakları nasıl da gül pembesi bir renkle ışıldıyor, kahkahası nasıl da zil gibi etrafı çınlatıyordu. Diana da o gece Anne’in yanında kalacaktı. Ah, o eski günler ne kadar da güzeldi! Hele şu gül kırmızısı çay setiyle hazırlanmış olan masa! Marilla dışında hiç kimse doğanın ihtişamını bundan daha iyi kullanamazdı doğrusu.

Kızlar üst kata çıkarken Marilla onlara takılarak, “Sanırım ikiniz sabaha kadar konuşacaksınız,” dedi. Marilla ne zaman duygularına yenilse hep çevresindeki insanlara böyle takılırdı.

“Evet,” dedi Anne neşeyle. “Ama önce Davy’yi yatağına götüreceğim çünkü bu konuda çok ısrar ediyor.”

“Evet, ediyorum,” dedi Davy odasına giderlerken. “Yeniden biriyle birlikte dua etmek istiyorum. Tek başıma dua etmek hiç eğlenceli değil.”

“Sen yalnız dua etmiyorsun ki, Davy. Tanrı her zaman yanında ve seni duyuyor.”

“Ama ben O’nu göremiyorum,” diye karşı çıktı Davy. “Ben görebildiğim biriyle birlikte dua etmek istiyorum ama Bayan Lynde ya da Marilla ile birlikte değil!”

Buna rağmen Davy geceliğini giydiğinde hiç de dua etmeye hevesli görünmüyordu. Anne’in önünde durup ayaklarını oynatarak kararsız bakışlarla kızı süzdü.

“Gel, tatlım. Haydi, diz çök.”

Davy gelip başını Anne’in kucağına gömdü ama diz çökmedi.

“Anne,” dedi boğuk bir sesle. “Canım hiç dua etmek istemiyor. Hem de tam bir haftadır. Ne dün gece ne de ondan önceki gece dua etmedim.”

“Neden Davy?” diye nazikçe sordu Anne.

“Sana söylersem kızmazsın, değil mi?”

Anne küçük çocuğu kucağına oturtup başını kollarının arasına aldı.

“Sen bana bir şey anlattığında hiç kızdığımı gördün mü, Davy?”

“Hayır, asla kızmazsın. Ama üzülürsün ve bu kızmandan çok daha kötü. Sana bunu anlattığımda çok üzüleceksin Anne ve galiba benden utanacaksın.”

“Yoksa bir yaramazlık yaptığın için mi dua edemiyorsun, Davy?”

“Hayır, yaramazlık yapmadım… Henüz. Ama istiyorum.”

“Nedir o istediğin, Davy?”

“Ben… Ben kötü bir kelime söylemek istiyorum, Anne,” diye çaresizce ağzındaki baklayı çıkarttı Davy. “Geçen hafta Bay Harrison’ın kâhyasından duydum ve o günden beri sürekli ben de aynı kelimeyi söylemek istiyorum… Hatta dua ederken bile.”

“Söyle o zaman, Davy.”

“Ama bu çok ama çok kötü bir kelime, Anne.”

“Söyle!”

Davy kıza şaşkınlıkla bakıp alçak sesle o korkunç kelimeyi söyledi. Laf ağzından çıkar çıkmaz yüzünü sakladı.

“Ah, Anne bir daha asla bu kelimeyi kullanmayacağım… Asla. Onu bir daha asla söylemek istemiyorum. Kötü olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu tahmin etmemiştim.”

“Hayır, bence de bir daha asla söylemek istemeyeceksin, Davy… Hatta düşünmek bile istemeyeceksin. Hem yerinde olsam Bay Harrison’ın kâhyasıyla fazla görüşmezdim.”

“Ama çok güzel savaş naraları atıyor,” dedi Davy biraz pişmanlıkla.

“Fakat zihninin kötü kelimelerle dolmasını istemezsin, öyle değil mi Davy? Seni zehirleyip içindeki iyiliği ve kibarlığı silip yok edecek kelimelerle hem de?”

“Hayır,” dedi Davy. Gözleri şaşkınlıktan baykuş gözleri gibi açılmıştı.

“O zaman bu kelimeleri kullanan kişilerle görüşme. Peki, şu an kendini dua etmeye hazır hissediyor musun, Davy?”

“Ah, evet,” dedi Davy ve hevesle dizlerinin üzerine çöktü. “Artık güzelce dua edebilirim. Şu an daha önce o kötü kelimeyi söylemek istediğim anki gibi değilim, rahat rahat ‘Eğer uyanmadan ölecek olursam,’ diyebilirim.”

Muhtemelen o gece Anne ile Diana sabaha kadar dertleşmişlerdi ama ertesi gün hiç de sabahlamış gibi yorgun görünmüyorlardı. İtiraf ve sohbetle geçen uzun saatlerden sonra sadece gençlere özgü o taze yüzleri ve parlak gözleriyle kahvaltıya inmişlerdi. O saate kadar hiç kar yağmamış olmasına rağmen Diana evine dönmek için ahşap köprünün üzerinden geçerken minik kar taneleri atıştırmaya başlamış, orman ve tarlalar bembeyaz bir örtüyle kaplanarak derin bir uykuya dalmıştı. Kısa süre sonra uzaktaki yamaçların ve tepelerin üzeri de loş bir beyazlığa bürünmüş ve sanki sonbaharın sisi saçlarına beyaz duvak sarmış gizemli bir gelin misali, damadı olan kış mevsimini beklemeye koyulmuştu. Sonuçta bembeyaz bir Noel'e girmişler ve çok keyifli bir gün geçirmişlerdi. Akşama doğru Bayan Lavender ve Paul'un mektuplarıyla hediyeleri geldi. Anne hepsini neşe dolu ve Davy'nin deyimiyle mis gibi kokularla kaplı' Green Gables'ın mutfağında açtı.

"Bayan Lavender ile Bay Irving artık yeni evlerine yerleşmiş," dedi Anne. "Eminim Bayan Lavender çok mutludur. Bunu mektubunun genel havasından anladım. Ama Dördüncü Charlotta'dan da bir not var. Boston'ı hiç sevmemiş ve yuva özlemiyle yanıp tutuşuyormuş. Bayan Lavender hazır buradayken bir ara Yankı Kulübesi'ne gidip yatak minderlerinin küflenip küflenmediğine bakmamı istemiş. Sanırım haftaya Diana ile birlikte gidip bütün öğleden sonrayı Theodora Dix ile geçiririz. Theodora'yı görmeyi çok istiyorum. Bu arada Ludovic Speed ile hâlâ görüşüyorlar mı?"

"Öyle söyleniyor," dedi Marilla. "Adam görüşmeye devam edeceğe benziyor. Kur yapmakla bir yerlere varacaklarını sanıyorlar herhâlde."

"Theodora'nın yerinde olsam Ludovic'in elini çabuk tutmasını isterdim," dedi Bayan Lynde. Ve bunu yapacağından hiç kimsenin en ufak bir şüphesi bile yoktu.

Bu arada Philippa'dan da bir mektup gelmiş, kız durmadan Alec ve Alonzo'dan söz ederek neler söylediklerini, neler yaptıklarını ve onu gördüklerindeki yüz ifadelerini anlatmıştı.

> *Fakat henüz hangisiyle evleneceğime karar veremedim*, diye yazmıştı. *Keşke benim yerime karar vermek için yanımda olsaydın. Birinin bu karart vermesi lazım. Alec'i gördüğüm zaman kalbim küt küt atıyor ve onun doğru kişi olabileceğini düşünüyorum. Ama Alonzo'yu görünce de kalbim küt küt atıyor. Bu durum şimdiye dek okuduğum hiçbir aşk romanında yazmıyor Ama Anne, senin kalbin beyaz atlı prensten başkası için atmıyor, değil mi? Benim kalbimde*

kesinlikle büyük bir sorun olmalı. Yine de çok güzel vakit geçiriyorum. Keşke sen de burada olsaydın! Bugün kar yağıyor ve ben çok heyecanlıyım. Yeşil bir Noel geçireceğiz diye çok korkuyordum doğrusu. Yeşil Noel ne demektir bilir misin? Hani kahve-gri bir hava olur, sanki her yer yüz yıldır ıslak kalmış gibidir. Bundan nefret ederim! Bana sebebini sorma. Lord Dundreary'nin de söylediği gibi, 'hiç kimsenin kaldıramayacağı bazı şeyler vardır.'

Anne, hiç otobüse binip yanında bilet parası olmadığını fark ettiğin oldu mu? Benim geçen gün oldu. Bu çok kötü bir şey. Araca bindiğimde yanımda para vardı. Kabanımın sol cebinde olduğunu sanıyordum. Arabaya bindim, elimi cebime attım ama para yoktu. İçim ürperdi. Hemen diğer cebi kontrol ettim, orada da yoktu. İçim bir daha ürperdi. Sonra kabanımın iç cebini kontrol ettim. O da boştu. Aynı anda iki kez içim ürperdi. Eldivenlerimi çıkartıp koltuğa koydum ve bütün ceplerimi yeniden aradım. Hiçbirinde para yoktu. Ayağa kalkıp silkelendim, sonra yere mi düşmüş diye baktım. Arabada operadan çıkmış, evlerine giden bir sürü insan vardı. Hepsi bana bakıyordu ama ben hiçbirini umursamadım ve parayı aramaya devam ettim. Ama bir türlü bulamadım. Herhâlde ağzıma koyup farkında olmadan yuttum, diye düşündüm.

Ne yapacağımı bilemedim. Acaba muavin aracı durdurup beni dışarı mı atar diye merak ettim. Utançtan mahvolurdum! Acaba onu bir karış havada aklımın kurbanı olduğuma, kesinlikle yanlış bir şey yapmaya niyetim olmadığına ikna edebilir miydim? Alec ya da Alonzo'nun o an yanımda olmasını o kadar isterdim ki! Ama yoklardı çünkü ben gelmelerini istememiştim. Eğer isteseydim yanımda olurlardı. Muavin yanıma geldiğinde ona ne söyleyeceğime bir türlü karar veremedim. Tam bir şey söylemeye karar verecekken hiç kimsenin bana inanmayacağını düşünüp başka bir hikâye uydurmak istedim. O an Tanrı'ya güvenmekten başka hiçbir seçeneğim yokmuş gibi geldi. İçimde büyük bir inançla kendimi tıpkı fırtınalı bir yolculukta kaptanın kendisine Tanrı'ya güvenmesi gerektiğini söyleyen ve bunun üzerine kaptana, "Ah kaptan, durum o kadar kötü mü?" diye haykıran o ihtiyar kadın gibi hissettim.

İşte tam o sırada bütün umutlarım tükenmiş ve muavin elindeki para kutusunu yanımdaki yolcuya uzatmışken, paramı nereye koyduğumu aniden hatırlayıverdim. Onu tabii ki yutmamıştım. Parayı eldivenimin içinden çıkarttım ve kutuya attım. Herkese gülümsedim, o an dünyanın çok güzel bir yer olduğunu hissettim.

Yankı Kulübesi'ne yaptığı ziyaret Anne'in diğer tatil ziyaretleri kadar güzeldi. Diana ile birlikte eve kayın ormanlarının olduğu eski yoldan gitmişlerdi. Yanlarına bir de piknik sepeti aldılar. Bayan Lavender'ın düğününden bu yana kapalı olan Yankı Kulübesi kızların sayesinde yine güneş ışığına çıkmış, minik odalarının pencerelerinden yine alevlerin ışığı dışarıya yansımaya başlamıştı. Bayan Lavender'ın kâsesindeki parfüm kokusu yine havayı dolduruyordu. Sanki Bayan Lavender eskisi gibi parmak uçlarına basarak karşılarına çıkıverecek, yıldızlar gibi parlayan kahverengi gözleriyle onları karşılayacaktı. Dördüncü Charlotta da kocaman gülümsemesi ve büyük mavi fiyonklarıyla sanki kapıda belirecekti. Paul bile hayali masallarıyla koşup onları karşılayacakmış gibi hissettiler.

"Kendimi kadim ayışığında dünyayı ziyaret eden bir hayalet gibi hissettim," diye güldü Anne. "Haydi, gidip yankılar duruyor mu diye bakalım. Eski borazanı getirsene. Hâlâ mutfak kapısının arkasında asılı duruyor."

Yankılar hâlâ oradaydı. Berrak nehrin ötesinden, net bir şekilde duyulabiliyorlardı. Kızlar günbatımında gül ve safran rengine bürünmüş gökyüzünün altında süzülen kulübenin kapılarını yeniden kilitlerken, yankılar da onlara eşlik ediyordu.

BÖLÜM 8

ANNE'İN ALDIĞI İLK EVLİLİK TEKLİFİ

Önceki yıla, koyu yeşil bir alacakaranlık ve turuncu bir günbatımında veda etmediler. Önceki yılın izlerini, sert bir fırtına silip süpürmüştü. Rüzgârın donmuş çayırlar üzerinde son sürat estiği, saçakların etrafında kayıp bir yaratık gibi inlediği ve titreyen levhaların üzerinde biriken karları kuvvetle silip süpürdüğü gecelerden biriydi.

Anne, öğleden sonra kısa bir ziyarete gelip geceyi beraber geçirmeye karar veren Jane Andrews'a, "Bu gece insanların battaniyelerine sarılıp havanın bir an evvel düzelmesini istedikleri türden bir gece," dedi. Fakat kızlar Anne'in küçük odasında battaniyelerine sarılmış yatarlarken Jane bambaşka şeyler düşünüyordu.

"Anne, sana bir şey söylemek istiyorum. İzin verir misin?" dedi.

Anne, bir gece önce Ruby Gillis'in verdiği partiden sonra kendisini çok yorgun hissediyordu. Jane'in canını sıkacağından emin olduğu itiraflarını dinlemektense uyumayı tercih ederdi. Kızın neler söyleyeceğiyle ilgilenmiyordu. Herhalde Jane de nişanlandığını söyleyecekti. Zaten Ruby'nin de tüm kızların hakkında deli olduğu Spencervale'daki öğretmenle nişanlandığı konuşuluyordu.

"Yakında bu dört kız arasındaki tek bekâr kişi ben olacağım sanırım," diye geçirdi içinden uykulu bir şekilde. "Tabii ki söyleyebilirsin," diye cevap verdi.

"Anne, kardeşim Billy hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Jane ciddi bir tavırla.

Bu beklenmedik soru karşısında çok şaşıran Anne çaresizce düşündü. Tanrım, Billy Andrews hakkında ne mi düşünüyordu? Onun hakkında hiçbir şey düşünmüyordu… O yuvarlak suratlı, şapşal, sürekli gülümseyen, iyi huylu Billy Andrews'tu. Acaba Billy Andrews hakkında herhangi bir şey düşünen herhangi biri var mıydı?

"Ben… Ben ne demek istediğini anlamadım," diye kekeledi. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Billy'den hoşlanıyor musun?"

“Şey… Şey… Ben, elbette ondan hoşlanıyorum,” diye yutkundu Anne. Bir yandan da acaba gerçekten doğruyu mu söylüyorum diye merak ediyordu. Billy’den hoşlanmıyor değildi. Ama ona karşı gösterdiği nezaket ondan hoşlandığı anlamına gelir miydi? Jane ne ima etmeye çalışıyordu?

“Ondan kocan olacak kadar hoşlanabilir miydin?” diye sakin bir tavırla sordu Jane.

“Koca mı?” Anne doğrulup Billy Andrews ile ilgili gerçek fikrini söylememek için düşünceleriyle boğuşmaya başladı. Şu an nefesi kesilmiş gibiydi. “Kimin kocası?”

“Tabii ki senin,” diye cevap verdi Jane. “Billy seninle evlenmek istiyor. O senin için oldum olası deli olur. Eh, artık babam da üst çiftliği ona verdiğine göre Billy’nin önünde evlenmek için hiçbir engel kalmadı. Ama çok utangaç olduğu için bu soruyu sana onun yerine benim sormamı istedi. Aslında sormayacaktım ama bana rahat vermediği için mecbur kaldım. Bu konuda ne düşünüyorsun, Anne?”

Bu bir rüya mıydı? Yoksa tanımadığınız veya nefret ettiğiniz bir kişiyle nişanlandığınızı ya da evlendiğinizi gördüğünüz şu kâbuslardan biri mi? Hayır, o, yani Anne Shirley, kendi yatağında tamamen uyanık bir şekilde oturuyordu ve hemen yanında duran Jane Andrews da oldukça sakin bir tavırla, kardeşi Billy adına ona evlilik teklif ediyordu. Anne gülse mi, ağlasa mı bilemedi. Fakat Jane’i incitmemek için ikisini de yapamayacağını düşündü.

“Ben… Ben Billy ile evlenemem, biliyorsun Jane,” diyebildi. “Bunu… Hiç ama hiç düşünmedim bile.”

“Ben de öyle tahmin ettim,” dedi Jane. “Zaten Billy flört edemeyecek kadar utangaç biridir. Ama sen yine de bunu bir düşün, Anne. Kardeşim diye söylemiyorum, Billy gerçekten iyi bir çocuktur. Hiçbir kötü alışkanlığı yoktur, çok çalışkandır, çok da güvenilirdir. ‘Bugünkü tavuk yarınki kazdan iyidir.’ Bana sen üniversiteyi bitirinceye kadar bekleyebileceğini ama sen ısrarcı olursan bu ilkbahar ekimler başlamadan önce evlenebileceğinizi söyledi. Eminim sana karşı daima iyi ve nazik bir koca olacaktır, Anne. Bunu sen de biliyorsun. Üstelik senin kız kardeşim olmanı ben de çok isterim.”

“Billy ile evlenemem,” dedi Anne kararlı bir tavırla. Kendini toparlamış hatta biraz öfkelenmeye bile başlamıştı. Bu büyük bir saçmalıktı. “Bunu düşünmeye gerek bile yok, Jane. Billy’ye karşı kesinlikle bir şey hissetmiyorum, bunu kendisine ilet.”

“Ben de hissettiğini tahmin etmiyordum zaten,” dedi Jane ve elinden geleni yapmış olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldı. “Ben de Billy’ye sana bu soruyu sormamın hiçbir manası olmadığını söyledim ama çok ısrar etti. Neyse, sen kararını verdin ve umarım bundan pişman olmazsın, Anne.”

Jane biraz soğuk konuşuyordu. Oysa aptal âşık Billy’nin, Anne ile evlenme şansının olmadığının o da farkındaydı. Buna rağmen öyle ya da böyle, evlat edinilmiş bir yetim olan Anne Shirley’nin, Avonleali Andrews ailesinin oğlunu, yani kendi kardeşini reddetmesinden hoşlanmamış gibiydi. Jane farkında olmadan fazla gururun kibre yol açabileceğine dair ufak bir örnek vermişti aslında.

Anne, Billy Andrews ile evlenmediğine pişman olabileceği fikrini düşünüp karanlıkta çaktırmadan gülümsedi.

“Umarım Billy fazla üzülmez,” dedi.

Jane kafasını yastığına gömüyormuş gibi hareket etti.

“Hayır, kalbinin kırılacağını sanmıyorum. Billy bunlara takılmayacak kadar mantıklı bir çocuktur. Zaten Nettie Blewett’den de çok hoşlanıyor. Annem de zaten onunla evlenmesini çok istiyor. Kız evi çekip çevirmeyi, üstelik para yönetimini de iyi beceriyor. Bence Billy senin onunla evlenmek istemediğini öğrenince Nettie ile evlenecektir. Ama lütfen bundan hiç kimseye söz etme Anne, olur mu?”

“Elbette etmem,” dedi Anne. Zaten o da Nettie Blewett ile aynı kefeye konulduğunu cümle âlem duysun istemiyordu. Nettie Blewett yahu!

“O zaman artık uyusak iyi olur,” dedi Jane.

Bunu söyledikten sonra da hızla uykuya daldı ama Anne’in uykusu berbat olmuştu. Yastıkların üzerinde uzanırken başkası adına bir evlilik teklifi almanın hiç de romantik bir şey olmadığını düşündü. Anne bu duruma ancak ertesi sabah kendine gelip olanları iyice düşündükten sonra kahkahalarla gülebildi. Anne, Andrews ailesinin teklifini kendinden çok emin bir şekilde reddettiği için Jane buz gibi soğuk bir tavırla kalkıp kendi evine gitti. Sonra Anne kendini odasına kapatıp kahkahalara boğuldu.

“Keşke bunu birine anlatabilseydim!” diye düşündü. “Ama anlatamam. Bu konuyu paylaşmak istediğim tek kişi Diana ama Jane’e söz verdiğim için ona bile anlatamam. Diana her şeyi Fred’e anlatıyor. Bunu yaptığını biliyorum, ilk evlilik teklifimi aldım. Bunun bir gün olacağını biliyordum

ama bu şekilde olacağını asla tahmin etmemiştim. Çok komik, bir yandan da çok kötü bir andı."

Anne kelimelere dökmese de, kötü hissetmesinin nedenini gayet iyi biliyordu. Hayalinde bir gün doğru kişinin kendisine evlilik teklif etmesini zaten bekliyordu. Ama hayalindeki o romantik ve güzel teklif çok farklıydı. Anne, doğru kişinin çok yakışıklı, koyu renk gözlü ve farklı biri olduğunu hayal ediyordu. Yalnızca hayallerindeki bu beyaz atlı prense evet cevabını verebilirdi. Hem bazen bu beyaz atlı prense, ömrünün sonuna dek pişman hissedecek olsa bile hayır diyordu ama yakışıklı prensi bu reddedişi o kadar zarif bir şekilde kabulleniyordu ki Anne'in elini öpüp hayatının sonuna kadar aşkına bağlı kalacağını söylüyordu. Bu an hem gurur duyulacak, hem de insanın içini acıtacak muhteşem güzel bir anı olurdu.

Fakat insanı bu denli duygulandıran ilk evlilik teklifi hayali şimdi korkunç ve garip bir gerçekliğe dönüşmüştü. Billy Andrews babası artık çiftliği ona verdiği için evlenebileceğini söyleyerek kendisi yerine, teklifi kız kardeşine yaptırmıştı ve Anne onunla evlenmezse, çocuk da gidip Nettie Blewett ile evlenecekti. Bunun romantizm ile ne alakası vardı? Anne güldü. Sonra da derin bir iç çekti. Genç kızın minik hayalleri yıkılıvermişti. Yoksa bu acı dolu süreç devam edecek ve hayatındaki her şey böyle sıradan mı olacaktı?

BÖLÜM 9

HOŞ KARŞILANMAYAN BİR AŞIK VE HOŞ KARŞILANAN BİR DOST

Redmond'ın ikinci dönemi de birinci dönem olduğu gibi hızlı geçti. Philippa'nın deyimiyle "hızla akıp gitti." Anne bu dönemin her anından büyük bir keyif aldı; sınıftaki rekabetten, yeni ve güzel arkadaşlıklardan, eğlenceli partilerden, üyesi olduğu toplulukların çeşitli etkinliklerinden ve ufkunun ve ilgi alanının genişlemesinden… İngilizce için verilen Thorburn Bursu'nu kazanmayı aklına koyduğu için çok çalıştı. Bu bursu kazanırsa bir sonraki sene Marilla ya yük olmadan Redmond'a gelebilecekti ve Anne, Marilla ya yük olmama konusunda çok kararlıydı.

Gilbert da tüm gücüyle bir burs peşindeydi, buna rağmen St. John Caddesi'ndeki otuz sekiz numaradaki buluşmaları hiç kaçırmıyordu. Üniversitedeki neredeyse tüm etkinliklerde Anne'e eşlik ediyor, Anne de okulda ikisinin güzel bir çift olduğuyla ilgili dedikoduların dolaştığını biliyordu. Normalde buna kızardı ama birlikte büyüdüğü eski dostu Gilbert'ı yabana atmak istemiyordu. Özellikle de Gilbert epey olgun ve hoş bir delikanlıya dönüşmüşken… Oysa bu kızıl saçlı, yıldız gibi parlayan külrengi gözlü, kuğu gibi asil kıza eşlik etmek isteyen pek çok Redmondlı genç vardı. Anne, okuldaki ilk yılında Philippa gibi çevresini saran heyecanlı kurbanlardan kesinlikle etkilenmemişti fakat ilgisini çeken birkaç kişi de yok değildi; birinci sınıflardan ince, uzun ve zeki bir çocuk, ikinci sınıflardan hafif tombul, neşeli bir çocuk ve üçüncü sınıflardan da uzun boylu ve akıllı bir çocuk vardı mesela. Onlar da St. John'daki buluşmalara gelir, ya ideolojiler ve akımlar ya da sıradan pek çok konu hakkında konuşurlardı. Gilbert ise onları sevmez, Anne'e karşı beslediği gerçek hislerinin ikinci planda kalmasına ve onların kendisinden üste çıkmalarına asla izin vermezdi. Anne ise Gilbert'ı, Avonleali eski bir dostu olarak görüyor ve onunla münakaşa edenlerle de fazla muhatap olmuyordu. Anne gerçekten de hiç kimsenin arkadaşlığından Gilbert'ın arkadaşlığından hoşlandığı kadar hoşlanmıyordu. Onunla dost olduğu için çok mutluydu, o yüzden kendi kendine aklındaki tüm diğer saçma sapan fikirleri sileceğini söylemişti. Gerçi bunu neden yaptığını da sık sık düşünmüyor değildi.

O kış sadece tek bir tatsız olay yaşandı. Bir gece yine Bayan Ada'nın en sevdiği yastıklardan birinin üzerine oturmuş olan Charlie Sloane, Anne'e, "Bir gün Bay Charlie Sloane olmaya söz verir misin?" diye sordu. Billy Andrews'un garip teklifinin ardından bu teklif Anne'in romantik ruhunu şoka uğratmamıştı ama yine de hayal kırıklığı yaşadı. Charlie'ye bu konuda en ufak bir cesaret bile vermediğini düşündüğü için çocuğun bu teklifine kızdı. Fakat Bayan Rachel Lynde'in de her zaman söylediği gibi, bir Sloane'dan ne beklenirdi ki? Charlie'nin tüm tavırları, ses tonu, kullandığı sözcükler tam bir Sloane'du. Charlie bu teklifi yaparken her konuda olduğu gibi yine sanki karşısındaki kişiye büyük bir onur bahşediyormuş havasındaydı. Bu onuru umursamayan Anne onu elinden geldiğince kibar bir şekilde reddettiğindeyse -zira bir Sloane'nun bile hisleri vardı- Charlie bunu Anne'in hayalindeki gibi kibarca karşılamadı. Çok kızdı ve öfkesini açıkça belli etti. Birkaç çirkin söz söyledi, bunun üzerine Anne de öfkesine yenik düşerek çocuğa hak ettiği cevapları verdi. Charlie şapkasını aldı ve kıpkırmızı bir suratla kendisini hızlı dışarıya attı. Üst kattaki odasına koşarken iki kez ayağı Bayan Ada'nın yastıklarına takılan Anne ise kendisini yatağına atıp öfkeden ve utançtan gözyaşlarına boğuldu. Gerçekten bir Sloane ile kavga etmek için vakit mi harcamıştı? Charlie Sloane'nun sözleri onu bu kadar üzecek ya da kızdıracak kadar önemli miydi? Ah, bu durum Nettie Blewett ile kıyaslanmaktan bile daha sinir bozucuydu!

Yastıklarına gömülüp ağlarken, "Umarım o korkunç yaratığı bir daha asla görmem," diye hıçkırdı.

Tabii ki onu bir daha görmemesi mümkün değildi ama öfkesi hâlâ dinmeyen Charlie, kızla yan yana gelmemek için büyük çaba sarf ediyordu. Artık Anne'in kaldığı yurda da uğramadığı için Bayan Ada'nın kıymetli yastıkları güvendeydi. Anne ile yolda ya da başka bir yerde kazara karşılaştığında soğuk bir tavırla yanından geçip gidiyordu. Bu iki eski okul arkadaşı arasındaki gerginlik yaklaşık bir sene boyunca sürdü. Derken Charlie dikkatini kendisini hak ettiği gibi önemseyen, kibirli, mavi gözlü, ufak tefek bir ikinci sınıf öğrencisine yöneltti. Sonra da Anne'i affetmeye ve onunla yeniden arkadaş kalmaya karar verdi. Fakat bunu sanki Anne neyi kaybettiğini görsün istermiş gibi caka satarak ve patronluk taslayarak yapıyordu.

Bir gün Anne heyecanla Priscilla'nın odasına gitti.

Kıza bir mektup uzatıp, "Şunu okusana," dedi. "Stella yazmış, önümüzdeki yıl Redmond'a geliyormuş. Sence nasıl bir fikir? Bence dediğini

yapmayı başarabilirsek harika olur. Sen ne diyorsun, Pris?"

Yunanca sözlüğünü bir kenara bırakıp Stella'nın mektubuna göz atan Priscilla, "Ne dediğimi okuduktan sonra söylerim," dedi. Stella Maynard, Queens Academy'den tanıdıkları arkadaşlarından biriydi ve mezun olduğundan beri öğretmenlik yapıyordu.

Fakat artık öğretmenliği bırakacağım Anne, diye yazmıştı *ve seneye üniversiteye gideceğim. Queens Academy'de üç yıl okuduğum için üniversiteye ikinci sınıftan başlayabileceğim. Uzak bir köy okulunda öğretmenlik yapmaktan bıktım. Bir gün "Köy Okullarında Öğretmen Olmanın Zorlukları" adlı bir kitap yazacağım. Çok korkunç gerçeklerle dolu bir kitap olacağından eminim. Dışarıdan bakınca yemyeşil bir köyde, hiçbir şey yapmadan maaş alıyormuşuz gibi görünüyor. Ama kitabımda herkes gerçeği öğrenecek. Gün geçmiyor ki biri karşıma çıkıp çok kolay para kazandığımı söylemesin. Durmadan, 'paranı kolayca kazanıyorsun,' diyorlar. 'Tek yapman gereken oturup ders vermek.' ilk başlarda onlarla tartışıyordum ama artık akıllandım. Gerçekler inatçıdır ama bir bilgenin de bir zamanlar söylediği gibi, safsatalar kadar inatçı değildir. O yüzden artık bunlara sessizce gülüp geçiyorum. Oysa okulumda tam dokuz sınıf var ve hepsine güneş sisteminden tutun da topraktaki solucanların yaşamına kadar, her konuda bir şeyler öğretmem gerekiyor. En küçük öğrencim dört yaşında, annesi onu okula kendisine ayak bağ olmasın diye gönderiyor. En büyük öğrencimse yirmisinde. Çocuğun aklına orada burada takılmaktansa, okula gidip ders çalışmanın daha kolay olacağı gelmiş. Bütün çabamla günde altı saat ders vermeye çalışıyorum. Tabii bu sırada çocukların da kendilerini en küçük öğrencim gibi hissedip hissetmediklerini bilmiyorum. Bir keresinde bana, 'bütün dersleri gördüğüm için artık bir sonraki derste neler öğreneceğimi merak bile etmiyorum,' diye şikâyette bulundu. Ben de aynısını hissediyorum aslında.*

Hele aldığım mektupları bir görsen, Anne! Tommy'nin annesi bana oğlunun aritmetik dersinde umduğu kadar hızlı ilerlemediğini yazmış. Çocuk daha çıkartma işlemlerine yeni başlamış ama Johnny Johnson çarpmayı dâhi yapıyormuş üstelik kadının Tommy'si kadar zeki bile değilmiş. Kadın da bunun nedenini

anlayamıyormuş. Susy'nin babası da Susy'nin neden kelimeleri yanlış yazmadan doğru dürüst bir mektup bile yazamadığını merak ediyormuş. Dick'in teyzesi de çocuğun yerini değiştirmemi istemiş çünkü birlikte oturduğu o yaramaz Brown denen çocuk Dicke edepsiz laflar öğretiyormuş.

İşin maddi boyutuna gelmek bile istemiyorum çünkü konuşmaya başlarsam çok uzun sürer. Tek söyleyebileceğim tanrılar sevmediklerini köy okullarına öğretmen yapsın!

Tüm bu karmaşaya rağmen artık kendimi daha rahat hissediyorum. Bu son iki seneden yine de keyif aldım ama Redmond'a gelmek istiyorum.

Bir de ufak bir planım var, Anne. Yatılı okulda okumaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Tam dört yıldır bu şekilde yaşıyorum ve bundan çok sıkıldım. Üç yıl daha aynı şeye katlanabileceğimi hiç sanmıyorum.

Neden sen, ben ve Priscilla birleşip kendimize Kingsport'ta küçük bir ev kiralamıyoruz? Hem böylesi hepimiz için çok daha ucuz olur. Elbette birinin evi çekip çevirmesi gerekir ama zaten elimizde hazır bir kişi var. Sana Jamesina teyzemden hiç söz etmiş miydim? Adına rağmen, o gelmiş geçmiş en iyi teyzelerden biridir. Adının Jamesina olması onun suçu değil! O doğmadan bir ay önce denizde boğularak ölen babası James'in adı yaşasın diye teyzeme bu ismi koymuşlar. Ben ona hep Jimsie teyze derim. Kızı geçenlerde evlendi ve başka bir ülkeye taşındı. Jamesina teyzem de koskocaman evinde tek başına kaldı. Eğer istersek Kingsport'a gelip evi bizim için çekip çevirir. İkinizin de onu çok seveceğinizden eminim. Bu planı düşündükçe daha çok seviyorum. Çok güzel ve özgürce vakit geçirebiliriz.

Eğer Priscilla ile ikiniz için de uygunsa baharda etrafta bize göre bir ev bakmaya başlar mısınız? Sonbahara bırakmazsak daha iyi olur. Eğer mobilyalı bir tane bulursanız çok daha iyi olur tabii ama bulamasanız da bize tavan arasındaki eski eşyalarını seve seve verecek aile dostlarım var. Neye karar verirseniz, bana en kısa sürede bildirmenizi rica ediyorum. Böylece Jamesina teyzemle de konuşup önümüzdeki yıl için yaptığım planları anlatabilirim?

"Bence bu çok iyi bir fikir," dedi Priscilla.

“Bence de,” dedi Anne neşeyle. “Elbette kaldığımız yurttan çok memnunum ama ne olursa olsun yurtta kalmak evde kalmaya benzemez. O yüzden sınavlardan önce hemen gidip ev bakmaya başlayalım.”

“Korkarım bize göre bir ev bulmak epey zor olacak,” diye uyardı Priscilla. “Fazla beklentin olmasın, Anne. Güzel mahallelerdeki güzel evler bizim maddi durumumuza çok uygun olmaz. Biz biraz daha mütevazı bir mahallede, biraz daha küçük bir ev bulmak zorundayız.”

Nihayet ev aramaya başladılar ama karşılaştıkları manzara Priscilla’nın düşündüğünden daha korkutucuydu. Mobilyalı, mobilyasız bir sürü ev vardı ama biri çok büyük, biri çok küçük, biri çok pahalı, bir diğeri Redmond’tan çok uzaktaydı. Sınavlar başlayıp bitmiş, dönemin son haftası gelmiş ama Anne’in deyimiyle “hayallerindeki evi” hâlâ bulamamışlardı.

Nisan ayının hafif rüzgârlı ve berrak günlerinden birinde, inci gibi bir sis tabakasının limanın üzerine çöktüğü bir saatte parkta dolaşırlarken, “Sanırım şimdilik pes etmeli ve sonbahara dek beklemeliyiz,” dedi Priscilla yorgun bir tavırla. “Belki o zaman başımızı sokacak bir kulübe bulabiliriz, olmazsa zaten yurtta kalmaya devam ederiz.”

“Şu an bu muhteşem günü mahvedecek hiçbir şey düşünmeyeceğim,” dedi keyifle etrafına bakan Anne. Serin hava güzel çam ağaçlarının kokusuyla kaplanmış, tepelerinde yayılan gökyüzü kristal mavi bir renk almıştı. “Bugün aklımda ilkbahar şarkıları dolaşıyor, havayı nisan ayının güzelliği kaplamış durumda. Hayaller kurup duruyorum, Pris. Zira rüzgâr batıdan esiyor. Batı rüzgârına bayılırım. Sanki umut ve mutluluk şarkıları söylüyor gibi, sence de öyle değil mi? Ne zaman doğu rüzgârı esse aklıma hep hüzünlü yağmurlar, kumsala vuran kederli dalgalar gelir. Sanırım yaşlandığımda doğudan esen rüzgârlar yüzünden romatizma olacağım.”

“Peki kışın giydiğimiz o kalın giysilerden ve kürklerden kurtulup cıvıl cıvıl baharın tadını çıkartmak güzel değil mi?” diye güldü Priscilla. “Sen de kendini yenilenmiş gibi hissetmiyor musun?”

“İlkbaharda her şey yenilenir,” dedi Anne. “İlkbaharın kendisi de yenidir zaten. Hiçbir ilkbahar bir öncekine benzemez. Her ilkbaharın kendine özgü tatlı bir yanı vardır. Baksana şu minik gölün etrafındaki çimenler ne kadar yeşil, şu tomurcuklar nasıl da patlamış?”

“Üstelik sınavlar da bitti. Haftaya çarşamba tören var ve haftaya bugün evimizde olacağız.”

“Çok mutluyum,” dedi Anne. “Yapmak istediğim bir sürü şey var. Arka verandanın merdivenlerine oturup Bay Harrison’ın tarlasından esen rüzgârı yüzümde hissetmek istiyorum. Hayaletli Orman’dan eğrelti otlarını, Menekşe Vadisi’nden de menekşeleri toplamak istiyorum. Altın piknik günümüzü hatırlıyor musun Priscilla? Kurbağaların şarkılarını, kavakların fısıltılarını dinlemek istiyorum. Ama Kingsport’u sevmeyi de öğrendim ve önümüzdeki sonbaharda buraya döneceğim için de mutluyum. Eğer bursu kazanamasaydım dönemezdim. Marilla’nın birikimlerini daha fazla harcamayı göze alamazdım.”

“Keşke bir de ev bulabilseydik!” diye iç çekti Priscilla. “Şu Kingsport’a bir baksana Anne, her yer ev dolu ama bize göre bir tane bile yok.”

“Kes şunu Pris. Romalıların da dedikleri gibi, ‘güzel günler bizi bekler.’ Böylesine güzel bir günde sözlükte benim için başarısızlık diye bir kelime yok.”

Baharın görkemli ve muhteşem mucizesini içlerine çekerek günbatımına kadar parkta dolaştılar. Sonra her zamanki gibi Spofford Bulvarı’ndan geçerek yurda döndüler. Geçerken keyifle Patty’nin Yeri’ne baktılar.

“İçimde sanki şu an gizemli bir şeyler olacakmış gibi bir his var,” dedi Anne yokuşu tırmanırlarken. “Bu çok güzel ama biraz hikâye kitaplarındaki gibi bir his. Ah, Priscilla Grant, şuraya bak ve bana gördüklerimin rüya olmadığını söyle!”

Priscilla kızın gösterdiği yere bakınca Anne’in hislerinin ve gözlerinin onu yanıltmadığını anladı. Patty’nin Yeri’ndeki kemerin üzerinde bir tabela sallanıyordu; *Mobilyalı ve Kiralıktır*.

“Priscilla,” dedi Anne fısıldayarak. “Sence Patty’nin Yeri’ni kiralayabilir miyiz?”

“Bence, kiralayamayız. Bu gerçek olamayacak kadar güzel bir şey olurdu ama artık peri masallarının gerçekleştiği zamanlarda değiliz. Sonrasındaki hayal kırıklığına katlanamayacağım için bu konuda umutlanmayacağım bile, Anne. Eminim istedikleri kira bizi aşar. Unutma, burası Spofford Bulvarı.”

“Yine de öğrenmeliyiz,” dedi Anne heyecanla. “Artık geç oldu ama yarın gelip soralım. Ah, Pris keşke bu şahane evi tutabilsek! Burayı ilk gördüğümden beri içimden hep bir his burayla aramda bir bağ kurulacağını söylüyordu.”

BÖLÜM 10

PATTY'NİN YERİ

Ertesi akşam minik bahçeden heyecanla yürüyerek eve gittiler. Nisan rüzgârı çam ağaçlarını tatlı bir esintiyle dolduruyor, bahçede nar bülbülleri şakıyordu. Kocaman, tombik kuşlar patikanın etrafında şarkılar söylüyordu. Ürkek bir tavırla eve giden kızları ihtiyar bir kadın karşıladı. Kapı doğrudan geniş bir oturma odasına açılıyordu. Odadaki minik ateşin başında iki ihtiyar hanımefendinin daha oturduğunu gördüler. Biri yetmişlerinde, diğeri ellilerinde gibi görünen bu kadınların arasındaki yaş farkı oldukça belirgindi. Gözlüklerinin arkasından muhteşem derecede güzel, açık mavi gözleri görünen bu kadınlar başlarına birer kep takmış, boyunlarına ise gri birer şal dolamışlardı. İkisi de gözlerini kırpmadan örgü örüyordu. Oturdukları sallanan sandalyeden başlarını kaldırıp tek kelime etmeden kızlara baktılar. Her ikisinin de arkasında beyaz porselenden yapılma birer köpek biblosu oturuyordu. Porselen köpeklerin üzerinde siyah benekler vardı, burunları ve kulakları yeşildi. Bu köpekler Anne'in hemen dikkatini çekti, ikisi de Patty'nin Yeri'ni koruyan ikiz gardiyanları andırıyordu.

Birkaç dakika boyunca hiç kimse konuşmadı. Kızlar çok gergindi, iki kadın ve porselen köpeklerin de pek konuşkan oldukları söylenemezdi. Anne odaya şöyle bir baktı. Burası ne güzel bir yerdi! Odadaki bir diğer kapı doğrudan çam ağaçlarına açılıyor ve her basamakta çiçekler barındırıyordu. Yerler Green Gables'ta Marilla'nın yaptığı gibi yuvarlak paspaslarla kaplıydı. Gerçi Avonlea'de herkes bu paspasları modası geçmiş bulurdu. Buna rağmen Spofford Bulvarı gibi bir yerde bile bunlardan vardı işte! Köşede, kocaman ve cilalı eski bir saat vardı ve sesi çok net duyuluyordu. Şöminenin üzerinde çok şık, minik kapaklı raflar asılıydı. Cam kapaklarının arkasından içlerindeki küçük porselenler belli oluyordu. Duvarlara eski resimler ve işlemeler asılmıştı. Köşedeki merdiven üst kata uzanıyor, ilk dönüşteki pencerenin hemen yanında oldukça davetkar bir koltuk göze çarpıyordu. Anne bundan daha fazlasını isteyemezdi doğrusu.

Bu sırada sessizlik o kadar yoğunlaştı ki Priscilla arkadaşını konuşması için dürttü.

"Biz… Biz… Kiralık tabelanızı gördük," dedi Anne sonradan Bayan Patty Spofford olduğunu öğrendikleri ihtiyar kadına.

"Ah, evet," dedi Bayan Patty. "Bugün tabelayı indirmeyi düşünüyordum."

"O hâlde… O hâlde geç kaldık," dedi Anne üzülerek. "Başkasına mı kiraladınız?"

"Hayır, kiralamamaya karar verdik."

"Ah, çok üzüldüm," diye aniden haykırdı Anne. "Burayı çok seviyorum, kiralamayı çok isterdim."

Bunun üzerine Bayan Patty örgüsünü indirip gözlüklerini çıkartarak sildi ve tekrar taktı sonra da ilk kez Anne'e dikkatli bir şekilde baktı. Diğer kadın da onun hareketlerinin aynısını yaptı, o kadar mükemmel şekilde tekrar etti ki sanki Bayan Patty'nin aynadaki yansıması gibiydi.

Bayan Patty şaşkınlıkla, "Seviyor musun?" dedi. "Yani gerçekten seviyor musun demek oluyor bu? Yoksa evin görünüşü hoşuna mı gitti? Günümüzde kızlar o kadar abartılı cümleler kuruyor ki tam olarak ne demek istediklerini anlamak çok zor oluyor. Hiçbir şey benim gençliğimdeki gibi değil. O zamanlarda kızlar annesini ya da Tanrı'yı sever gibi sevdikleri zannedilmesin diye mesela turp severim bile demezlerdi."

Anne'in vicdanı sızladı.

"Burayı gerçekten seviyorum," dedi. "Burayı geçen sonbaharda ilk gördüğüm günden beri seviyorum. Üniversiteden iki arkadaşımla birlikte önümüzdeki sene yurtta kalmamak için bir ev kiralamak istiyoruz. Kendimize uygun küçük bir yer arıyorduk ve bu evin kiralık olduğunu görünce çok mutlu oldum."

"Seviyorsan senin olsun," dedi Bayan Patty. "Maria ile bugün evi kiralamamaya karar vermemizin nedeni, gelen kişilerin hiçbirinden hoşlanmamış olmamızdı. Zaten kiralamak zorunda da değiliz. Burayı kira vermesek bile Avrupa'ya gidecek kadar maddi güce sahibiz. Hoşlanmadığım kişilerin evimde oturmasını istemiyorum ama sen farklısın. Ben senin burayı sevdiğine ve iyi bakacağına inanıyorum. Kiralayabilirsin."

"Ama… Ama ya istediğiniz kira bizim için fazla gelirse?" diye tereddüt etti Anne.

Bayan Patty istedikleri kira bedelini söyledi. Anne ile Priscilla birbirlerine baktılar. Priscilla başını iki yana salladı.

Hayal kırıklığına uğrayan Anne, "Korkarım bu bizim için çok fazla," dedi. "Biz henüz üniversite öğrencileriyiz ve çok paramız da yok."

"Siz ne kadar düşünüyordunuz?" dedi Bayan Patty örgüsüne devam ederek.

Anne rakamı belirtti. Bayan Patty başını öne doğru salladı.

"Olur. Demin de söylediğim gibi burayı kiralamak zorunda değiliz. Zengin de değiliz ama Avrupa'ya gitmeye yetecek kadar bir maddi gücümüz var. Hayatımda hiç Avrupa'ya gitmedim, bunu hiç istemedim bile. Ama yeğenim Maria Spofford gitmeyi çok istiyor. Bilirsiniz Maria gibi genç birini oralara tek başına gönderemem."

"Evet… Sanırım… Gönderemezsiniz," diye mırıldandı kadının gerçekten samimi olduğunu gören Anne.

"Tabii ki gönderemem. O yüzden benim de onunla gitmem ve ona göz kulak olmam gerek. Gerçi ben de çok eğleneceğim, yetmiş yaşında olabilirim ama henüz hayattan bıkmadım. Hatta keşke Avrupa'ya daha önce gitseydim bile diyorum, iki yıllığına gidiyoruz, belki de üç. Haziranda yelken açacağız, size anahtarı gönderir ve evi hazır bırakırız. Sadece birkaç değerli eşyamızı alıp gerisini bırakacağız zaten."

"Porselen köpekleri bırakacak mısınız?" diye çekinerek sordu Anne.

"Bırakmamı ister misin?"

"Ah, hem de çok. İkisi de çok tatlı."

Bayan Patty duyduklarından hoşnut göründü.

"Bu köpekleri ben de çok severim," dedi gururla. "Yüz yaşından bile daha büyükler ve ağabeyim Aaron onları elli yıl evvel Londra'dan getirdiğinden beri ikisi de bu şöminenin iki yanında dururlar. Ağabeyim Aaron'ın ölümünden sonra bu bulvara Spofford Bulvarı dendi."

İlk kez konuşan Bayan Maria, "Kendisi çok iyi biriydi," dedi. "Ah, artık onun gibileri bulmak imkânsız."

"Sana da iyi amcalık etmiştir, Maria," dedi Bayan Patty duygulanarak. "Onu iyi hatırlarsın."

"Onu asla unutmayacağım," dedi Bayan Maria. "Hatta onu şu an bile bu şöminenin önünde, elleri kabanının cebinde, bize bakarken görebiliyorum."

Bayan Maria mendilini çıkartıp gözyaşlarını sildi ama Bayan Patty bu duygusal andan çabucak sıyrılarak tekrar konuya döndü.

"Eğer onlara çok dikkat edeceğine söz verirsen köpekleri oldukları yerde bırakırım," dedi. "Adları Gog ve Magog'tur. Gog sağa, Magog sola bakar.

Bir şey daha var. Umarım bu eve Patty'nin Yeri denmesine itiraz etmezsin?"

"Kesinlikle hayır. Hatta bu evin en güzel yanlarından birinin adı olduğunu düşünüyoruz."

"Görüyorum ki gerçekten mantıklı birisin," dedi Bayan Patty hayli mutlu bir ses tonuyla. "Buna inanabiliyor musun? Evi kiralamaya gelen herkes adını kendi adlarıyla değiştirmek istedi. Onlara bu evin kendi adıyla anıldığını söyledim. Bu evin adı ağabeyim Aaron kendi isteğiyle burayı bana bıraktığından beri hiç değişmedi, ben vé Maria ölene dek de değişmeyecek. Biz öldükten sonra alan kişi istediği saçma adı verebilir," dedi Bayan Patty. "Peki, şimdi anlaştığımıza göre evin diğer kısımlarını da görmeye ne dersiniz?"

Evin diğer kısımları da kızları büyüledi. Geniş oturma odasının hemen yanında bir mutfak, alt katta da bir küçük yatak odası vardı. Üst katta üç oda bulunuyordu; odalardan biri geniş, diğer ikisi küçüktü. Anne çam ağaçlarına bakan küçük odalardan birini özellikle çok beğendi ve buranın kendi odası olmasını ümit etti. Soluk mavi duvar kağıtlarıyla kaplı odada, üzerinde mumluklar olan eski moda bir makyaj masası vardı. Elmas şeklindeki pencerenin önünde mavi örtülü bir tekli koltuk bulunuyordu. Burası ders çalışmak ve hayal kurmak için mükemmel bir yerdi.

Giderlerken Priscilla, "Bu ev o kadar güzel ki kendimi sanki aniden bir rüyadan uyanacakmışım da hiçbirinin gerçek olmadığını anlayacakmışım gibi hissediyorum."

"Bayan Patty ile Bayan Maria rüyalardan fırlamış gibiler," diye güldü Anne. "O kepleri ve şallarıyla ikisinin dünyayı dolaştığını hayal edebiliyor musun?"

"Eminim tura başladıklarında onları da çıkartırlar," dedi Priscilla. "Ama gittikleri her yere örgülerini de götüreceklerdir. Baksana onlardan ayrılamıyor gibilerdi. Bence Westminster Bulvarı'nda yürürken bile örgü öreceklerdir. Anne biz resmen Patty'nin Yeri'nde yaşamaya başlayacağız ve Spofford Bulvarı'nda. Şimdiden kendimi bir milyoner gibi hissetmeye başladım bile."

"Ben de neşeli şarkılar söyleyen bir sabahyıldızı gibi," dedi Anne.

O gece Phil Gordon, St. John'daki otuz sekiz numaralı yurda gelip Anne'in yatağına uzandı.

"Kızlar çok yorgunum. Kendimi yurtsuz bir insan* gibi hissediyorum. Yoksa gölgesiz bir insan** mıydı? Hangisi olduğunu unuttum. Her neyse, tüm

gün bavul topladım.”

*** Man Without Country: Bir müzik grubu. (Editör Notu)**
**** Man Without a Shadow: Bir kitap ismi. (E.N.)**

“Sanırım önce neleri toplayacağına ve onları nereye koyacağına karar veremediğin için yoruldun,” diye güldü Priscilla.

“Kesinlikle. Bir şekilde her şeyi bavullara tıktıktan sonra da ev sahibimle hizmetçisi bavulların üzerine oturmak zorunda kaldılar çünkü o kadar dolmuşlardı ki bir türlü kapanmadılar. Bu da yetmezmiş gibi bavulları kapattıktan sonra tören için giyeceğim kıyafetleri en alta koyduğumu hatırladım. Yeniden hepsini açıp en alttan giysilerimi çıkartmam tam bir saat sürdü, istediğim gibi bir şey bulduğumu sandım ama tam emin değilim ve hayır, Anne, lanet okumadım.”

“Lanet okudun demedim ki.”

“Ama bana öyle baktın. Yine de itiraf etmeliyim ki içimden epey kötü şeyler söylemek istemiş olabilirim. Grip de oldum galiba… Burnum akıyor ve hapşırıp duruyorum. Bu çok üzücü, değil mi? Kraliçe Anne, haydi beni neşelendirecek bir şeyler söyle.”

“Önümüzdeki perşembe gecesi Alec ve Alonzo’nun diyarında olacağını unutma,” dedi Anne.

Phil oyuncak bir bebek gibi başını iki yana salladı.

“Hayır, gripken ikisini de görmek istemiyorum. İyi de siz ikinize ne oldu? Şöyle dikkatli baktım da, ikiniz de pırıl pırıl parlıyorsunuz. Neden parlıyorsunuz? Ne oldu!”

“Önümüzdeki kış Patty’nin Yeri’nde yaşayacağız,” dedi Anne sevinçle. “Yani artık yurtta kalmayacağız! Orayı kiraladık, Stella Maynard da geliyor ve teyzesi bizim için evi çekip çevirecek.”

Phil ayağa fırlayıp burnunu sildi ve Anne’in önünde diz çöktü.

“Kızlar… Kızlar… Lütfen ben de geleyim. Ah, çok uslu olurum. Eğer benim için bir oda yoksa köpek kulübesinde veya meyve bahçesinde de yatarım. Lütfen beni de alın.”

“Ayağa kalk şapşal.”

“Önümüzdeki kış sizinle gelmeme izin verdiğinizi söyleyene dek kılımı kıpırdatmam.”

Anne ile Priscilla birbirlerine baktı. Derken Anne yavaşça, “Phil tatlım, seni de yanımıza almayı çok isterdik ama sana karşı dürüst olacağım. Ben

fakirim, Pris fakir, Stella Maynard da fakir yani evimizin sade ve mütevazı olması gerekiyor. Sen de bizim yaşadığımız gibi yaşamak zorunda kalırsın. Oysa sen zengin birisin ve şu an kaldığın yurt gerçekten çok görkemli."

"Bu benim umurumda mı sanıyorsun?" diye ısrar etti Phil. "Tenha bir yurt odasında tek başıma kalıp et yemektense, sizinle birlikte yaşayıp sebze yerim daha iyi. Benim mideden ibaret biri olduğumu düşünmeyin kızlar. Eğer sizinle kalmama izin verirseniz, su ve ekmekle de yaşarım, tabii üzerinde biraz reçel olsa iyi olur."

"Hem," diye devam etti Anne. "Orada yapılacak çok iş var. Stella'nın teyzesi hepsini tek başına yapamaz. Biz üçümüz de bunlara alışkınız ama sen…"

"Ben de yaparım," dedi Philippa. "Ama önce nasıl yapılacağını öğrenmem gerek. Bir kere gösterseniz yeter. Mesela başlangıç olarak kendi yatağımı kendim yapabilirim. Belki yemek yapamayabilirim ama sinirlerime hâkim olabilirim. Bu da bir şeydir. Mesela havadan şikâyetçi olmam. Bunun gibi daha bir sürü şey yapabilirim. Ah lütfen, lütfen! Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim ve yer çok sert, dizlerim acıdı!"

"Bir şey daha var," dedi Priscilla. "Bütün Redmond'ın da bildiği gibi Phil, sen neredeyse her akşam misafir ağırlarsın ama Patty'nin Yeri'nde bunu yapamayız. Evimizde sadece cuma akşamları arkadaşlarımızı ağırlayamaya karar verdik ve eğer sen de bizimle geleceksen bu kurala uymak zorundasın."

"Bunu sorun edeceğimi düşünmediniz, öyle değil mi? Hatta buna sevindim bile çünkü ben de kendime bazı kurallar koymam gerektiğinin farkındaydım ama buna karar verememiştim. Tüm sorumluluğu sizin üzerinize atınca hayat benim için çok daha rahat olacaktır. Ama eğer sizinle gelmemi istemezseniz üzüntüden ölürüm, sonra da hayalet olarak geri döner ve size musallat olurum. Patty'nin Yeri'nde kamp kurarım. Eve girip çıkarken hayaletimin üzerine basmak zorunda kalırsınız."

Anne ile Priscilla birbirlerine bir kez daha baktı.

"Stella'ya sormadan sana bu konuda söz veremeyiz," dedi Anne. "Gerçi itiraz edeceğini sanmıyorum… O yüzden tamam. Sen de bizimle birlikte yaşayabilirsin."

"Eğer basit hayatımızdan bıkarsan yanımızdan ayrılabilirsin, inan seni asla sorgulamayız," dedi Priscilla.

Phil ayağa fırlayıp neşeyle kızları kucakladıktan sonra dışarı çıktı.

"Umarım her şey yolunda gider," dedi Priscilla endişeyle.

“Yolunda gitmesini sağlamak zorundayız,” dedi Anne. “Bence Phil de bizim küçük, mutlu yuvamıza uyum sağlayacaktır.”

“Ah, Phil iyi bir arkadaş ve aramıza bir kişi daha katılması maddi anlamda elbette bizi daha çok rahatlatır ama acaba onunla yaşamak nasıl olacak? Birisiyle yaşamadan önce onunla bir kış ve bir yaz geçirmek gerekir.”

“Aslına bakarsan bu konuda hepimiz bir sınavdan geçeceğiz, o yüzden mantıklı davranmalı ve herkesin istediği şekilde yaşamasına izin vermeliyiz. Her ne kadar birazcık düşüncesiz de olsa Phil bencil bir kız değil ve Patty’nin Yeri’nde hepimizin çok güzel anlaşacağına inanıyorum.”

BÖLÜM 11

HAYAT DÖNGÜSÜ

Anne, bursu kazanmanın da vermiş olduğu gururla Avonlea'ye geri döndü. İnsanlar ona biraz şaşkın, biraz da hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla hiç değişmemiş olduğunu söylediler. Avonlea de hiç değişmemişti. En azından ilk bakışta öyle görünüyordu. Fakat Anne dönüşünden sonraki ilk pazar günü kilisede otururken etrafına bakındı ve bir anda bazı değişiklikler fark etti ve zamanın Avonlea'de bile yerinde durmayarak ilerlediğini anladı. Mesela kürsüde artık yeni bir rahip vardı. Kilise sıralarındaki eski birkaç tanıdık yüz artık sonsuza dek yoktu; ihtiyar Abe amcanın kehanetleri artık sona ermişti. Bayan Peter Sloane'un iç çekerek son yolculuklarına uğurladığı ve Bayan Rachel Lynde'in "yirmi yıldır ölmeye çalışıyordu, sonunda başardı" dediği Timothy Cotton da vefat etmişti. Hiç kimsenin bıyıklarını kimin kestiğini bilmediği ihtiyar Josiah Sloane kilisenin arkasındaki minik mezarlıkta ebedî uykusunda uyuyordu. Billy Andrews da Nettie Blewett ile evlenmişti! O pazar günü kiliseye birlikte geldiler. Gurur ve mutluluktan ışıl ışıl parlayan Billy ipekler içindeki sevgili eşini kilisedeki Andrewsların sırasına götürdü. Anne bakışlarını görmesinler diye başını aşağıya indirdi. Jane'in o fırtınalı kış gecesinde kendisine Billy adına evlilik teklif ettiği anı hatırladı. Belli ki teklifi reddedilince çocuğun kalbi hiç kırılmamıştı. Anne acaba Nettie'ye de Bill'in adına yine Jane mi evlilik teklif etti diye düşündü, yoksa çocuk bu kez kendi adına konuşacak cesareti bulabilmiş miydi? Koroda görevli olan Jane'den, kilisedeki sırasında oturan Bayan Harmon'a kadar, bütün Andrews ailesinin Billy'nin gurur ve mutluluğunu paylaştığı belliydi. Jane, Avonlea Okulu'ndan istifa etmişti, sonbaharda Batı'ya gidecekti.

"Avonlea'de kendine bir sevgili bulamadığı için gidiyor," dedi Bayan Rachel Lynde suratını asarak. "Güya Batı'da daha sağlıklı yaşayacakmış. Daha önce sağlığının kötü olduğunu hiç duymamıştım doğrusu."

"Jane iyi bir kızdır," dedi arkadaşına sadakatle bağlı olan Anne. "Bazıları gibi asla dikkat çekmeye çalışmaz."

“Ah, eğer demek istediğin buysa erkeklerin peşinden asla koşmadığı doğru,” dedi Bayan Rachel. “Ama o da herkes gibi evlenmek istiyor yoksa erkek nüfusunun çok fazla, kadın nüfusunun çok az olduğu söylenen o ıssız Batı’ya başka neden gitmek istemiş olabilir ki söylesene?”

Fakat Anne’in şaşkınlıkla baktığı kişi Jane değildi. Koroda Jane’in hemen yanında oturan Ruby Gillis’e bakıyordu. Ruby’ye ne olmuştu böyle? Kız her zamankinden bile çok daha güzeldi ve mavi gözleri fazla parlak, yanakları aşırı derecede ışıltılıydı. Üstelik çok da zayıflamıştı, elinde tuttuğu kitabı saran parmakları neredeyse şeffaf gibi görünüyordu.

Anne, “Ruby Gillis hasta mı?” diye sordu eve dönerlerken Bayan Lynde’e.

“Ruby Gillis hızla bitip tükeniyor,” dedi Bayan Lynde açıkça. “Kendisi ve ailesi dışında herkes bunun farkında ama onlara sorarsan kızları çok iyi ve çok sağlıklı. Kışın yaşadığı o bronşit krizinden beri okulda görev yapamıyor ama söylediğine göre sonbaharda yeniden öğretmenlik yapmaya başlayacakmış. Şu anda White Sands Okulu’nda çalışmanın peşinde. Oysa okul açıldığında zavallı kız mezarda olacak, yazık.”

Anne, kadını şok olmuş bir şekilde ve sessizce dinledi. Eski okul arkadaşı Ruby Gillis ölüyor muydu? Bu mümkün olabilir miydi? Son yıllarda ayrı düşmüşlerdi ama o eski okul arkadaşlıklarından kalma bağları hâlâ sağlamdı ve Anne aldığı bu haber yüzünden yüreğine bir hançer yemiş gibi hissetti. Zeki, neşeli, süslü Ruby! Onun gibi bir kızı ölümle yan yana koymak bile imkânsızdı. Kiliseden sonra Anne’i neşeyle selamlamış ve ertesi akşam mutlaka evine gelmesini istemişti.

“Salı ve çarşamba akşamları yokum,” diye fısıldamıştı. “Carmody’de bir konser, White Sands’te de bir parti var. Beni Herb Spencer götürecek. Kendisi yeni sevgilim olur. Yarın mutlaka bana gel. Seninle sohbet etmek için can atıyorum. Redmond’ta neler yaptığını dinlemek istiyorum.”

Aslında Anne, Ruby’nin kendisine sevgililerinden söz etmek istediğinin farkındaydı ama yine de gideceğine söz verdi, Diana da ona eşlik edecekti.

Ertesi akşam Green Gables’tan çıkarlarken, “Uzun zamandır Ruby’yi ziyaret etmek istiyordum,” dedi Anne. “Ama yalnız gidemezdim zira bir an bile öksürmeden duramadığı hâlde sürekli iyiymiş gibi davranması ve bu durumda bile sevgililerinden bahsetmesini dinlemeye dayanamazdım. Yaşamak için var gücüyle savaştığı hâlde hiç şansının olmadığını söylüyorlar.”

Kızlar alacakaranlıkta kızıl yoldan yürürlerken hiç konuşmadılar. Bülbüller ağaçların tepesinde şarkılar söylüyor, neşeli sesleriyle altın rengi havayı dolduruyorlardı. Bataklıktan yükselen koyu gri sis, göllerin ve tarlaların üzerine çökmeye başlamış, hayata karışarak güneş ışığında hafif hafif çiseleyen yağmuru heyecanlandırmaya başlamıştı. Etraf genç ahududu çalılarından yükselen tatlı bir kokuyla doluydu. Çimenliklerde dans eden puslu sis ve yıldızlar gibi parlayan mor menekşeler göz alıcıydı.

"Ne güzel bir günbatımı," dedi Diana. "Baksana Anne sanki orada bir kara parçası var gibi görünmüyor mu? Şu uzun ve alçak mor bulut kumsal, tepesindeki berrak gökyüzü de altın bir deniz gibi duruyor."

"PauTun okuldayken yazdığı kompozisyondaki gibi, keşke ayışığı gemisine binebilseydik. Hatırlıyor musun? Ne güzel olurdu!" dedi Anne sessizliğini bozarak. "Sence dünlerimizi orada bulabilir miydik, Diana? O eski ilkbaharlarımızı? Paul'un gördüğü o gül yatakları acaba bizim geçmişteki anılarımız olabilir miydi?"

"Yapma!" dedi Diana. "Kendimi sanki hayattaki çoğu şeyi arkasında bırakmış ihtiyar bir kadın gibi hissettiriyorsun."

"Ben de zavallı Ruby ile ilgili gerçekleri öğrenince böyle hissettim," dedi Anne. "Eğer onun öleceği doğruysa o zaman başka hüzünlü şeyler de doğru olabilir."

"Giderken Elisha Wright'a uğrasak olur mu?" diye sordu Diana. "Annem Atossa teyzeye şu minik jöle tabağını bırakmamı istedi de."

"Atossa teyze kim?"

"Ah, duymadın mı? Spencervale'dan Bayan Samson Coates, yani Bayan Elisha Weright'in teyzesi. Kendisi babamın da teyzesi olur. Geçen kış kocası ölünce kadın yapayalnız ve beş parasız kaldı, Wrightlar da onu yanlarına aldı. Aslında annem onu bizim almamız gerektiğini söyledi ama babam bunu istemedi. Atossa teyze ile yaşayamazmış."

"O kadar kötü biri mi?"

"Birazdan kendin görürsün," dedi Diana imalı bir edayla. "Babam kadının balta gibi bir yüzü olduğunu söylüyor, öyle ki bulunduğu yerdeki havayı ikiye bölüyormuş. Ama kadının dili de yüzü kadar çok keskin."

Atossa teyze, Wrightların mutfağında oturmuş patates doğruyordu. Üzerine rengi solmuş, eski bir elbise giymişti. Kır saçları darmadağınıktı. Atossa teyze böyle bakımsız bir şekilde yakalanmaktan hiç hoşlanmadığı için huysuzlandı.

“Demek Anne Shirley sensin?” dedi Diana onları tanıştırınca. “Hakkında epey bir şey duydum.” Ses tonundan iyi şeyler duymadığını ima etmeye çalıştığı belli oluyordu. “Bayan Andrews bana senin eve döndüğünü söyledi. Oldukça büyüdüğünü de belirtti.”

Atossa teyzenin büyümekle kastettiği şeyin çok daha başka bir anlama geldiğine hiç şüphe yoktu. Canı sanki patates doğramak istemiyor gibiydi.

Alaycı bir tavırla, “Oturmanızı söylemem bir şeyi değiştirir mi?” dedi. “Tabii burada sizin için eğlenceli hiçbir şey yok, evdekiler gitti.”

“Annem sana bu jöleyi yolladı,” dedi Diana kibarca. “Bugün yaptı, senin de seveceğini düşündü.”

“Ah, teşekkürler,” dedi kadın yüzünü asarak. “Gerçi annenin jölelerini hiç sevmem… Fazla şekerli yapıyor. Yine de biraz yiyeceğim. Bu aralar iştahım hiç iyi değil. Sağlığım da öyle ama yine de idare ediyorum işte. Burada çalışmayanlara yer yok. Eğer sana zahmet olmazsa jöleyi kilere koyar mısın? Şu patatesleri bir an evvel bitirmem lazım. Sanırım siz iki hanımefendi asla böyle işler yapmıyorsunuzdur. Ellerinizi kirletmekten korkarsınız.”

“Çiftliğimizi kiralamadan önce ben de patates doğrardım,” diye gülümsedi Anne.

“Ben hâlâ doğruyorum,” diye güldü Diana. “Hatta geçen hafta tam üç çuval doğradım ama sonra ellerimi limon suyuyla yıkayıp her gece eldivenle uyudum,” dedi alaycı bir şekilde.

Atossa teyze suratını tekrar astı.

“Bence bunları okuduğun o aptal dergilerden öğreniyorsun. Annen sana nasıl izin veriyor, hiç anlamıyorum doğrusu. Ama o zaten seni hep şımartmıştır. Hatta George ile evlendiğinde hiçbirimiz anneni ona yakıştırmamıştık.”

Atossa teyze sanki George Barry’nin evliliğinin bütün ağırlığı ruhunu kaplamış gibi derin bir iç çekti.

Kızlar ayağa kalkınca, “Gidiyor musunuz?” dedi. “Sanırım benim gibi ihtiyar bir kadınla konuşmak pek hoşunuza gitmedi. Oğlanların evde olmaması ne kötü.”

“Biraz da gidip Ruby Gillis’i görmek istiyoruz,” diye açıkladı Diana.

“Ah, her zaman bir bahaneniz olur tabii,” dedi Atossa teyze imalı bir tavırla. “Bir şeyleri doğru düzgün yaptığınızı göstermek için atıp tutarsınız. Herhâlde üniversiteliler hep böyle yapıyor. Fakat Ruby Gillis’e fazla

yaklaşmayın çünkü doktorlar bronşitin bulaşıcı olduğunu söylüyorlar. Zaten Ruby geçen sonbahar Boston'a gittiğinden beri hep bir hastalık kapacağını düşünüyordum. Evlerinde vakit geçirmeyi sevmeyen insanlar daima bir hastalık kapar."

"Bir yerlere gitmeyenler de kapar. Hatta bazen ölürler bile," dedi Diana.

Bunun üzerine kadın, "O hâlde kendilerini suçlasınlar," diye cevap verdi. "Duyduğuma göre haziranda evlenecekmişsin, Diana."

"Bu haber doğru değil," dedi yanakları kızaran Diana.

"Ama fazla uzatma," dedi Atossa teyze. "Yakında sen de yaşlanacaksın. Şu an tenin ve saçların çok güzel. Fakat şu Wrightların suratları pek çilli. Sen de bir şapka tak Bayan Shirley. Burnun berbat derecede çillenmiş. Tanrım, senin saçların da kızılmış! Sanırım Tanrı bizi nasıl yarattıysa öyleyiz! Marilla Cuthbert'a saygılarımı ilet. Avonlea'ye geldiğimden beri beni hiç ziyaret etmedi ama galiba bundan şikâyet etmemem lazım zira Cuthbertlar oldum olası kendilerini diğerlerinden üstün görmüştür."

Bahçeden çıkıp açık araziye doğru kaçarcasına giderlerken Diana, "Ne korkunç bir kadın, öyle değil mi?" diye sordu.

"Bu kadın Bayan Eliza Andrews'tan bile beter," dedi Anne. "Hayatın boyunca Atossa adında biriyle yaşadığını düşünsene! İnsanın ruhu daralır. Bence isminin Cordelia olduğunu hayal etmesi gerekir. Bunun ona çok yardımı olurdu. Mesela Anne adını sevmediğim zamanlarda kendime başka adlar takmak bana çok yardımcı olmuştu."

"Josie Pye da büyüyünce tıpkı onun gibi olacak," dedi Diana. "Josie'nin annesi ile Atossa teyze, kuzenler biliyorsun. Ah, kadının yanından ayrılmamıza çok sevindim doğrusu. Ne kadar kötü biri… Her şeyin tadını kaçırıyor. Babam onunla ilgili çok komik bir hikâye anlattı. Bir zamanlar Spencervale'da çok iyi ve manevi yönü kuvvetli fakat kulakları ağır işiten bir rahip varmış. Sıradan sohbetlerin hiçbirini duyamazmış. Pazar akşamları dua etmek için toplandıklarında bütün kilise üyeleri sırayla ayağa kalkıp dua eder ya da İncil'den birkaç cümle okurmuş. Bir akşam Atossa teyze ayağa fırlamış ama ne dua ne de herhangi bir kutsal cümle filan okumamış. Onun yerine kilisedeki herkesi fırçalayıp son on sene içinde yaptıkları hatalardan, ettikleri kavgalardan ya da yaşattıkları skandallardan filan söz etmiş. En sonunda da Spencervale Kilisesi'nden tiksindiğini ve bir daha asla kapısından bile geçmeyeceğini, korkunç bir azaba uğramasını dilediğini söylemiş. Sonra da öfkeyle yerine oturmuş. O konuşurken tek kelime bile

etmeyen rahip ulvi bir sesle, Amin! Yüce Tanrım, kardeşimizin dualarını kabul et!' demiş. Bu hikâyeyi bir de babamdan dinlemelisin."

"Hikâyelerden söz etmişken, Diana," dedi Anne heyecanla. "Biliyor musun, yayımlanması için kısa bir hikâye yazmayı düşünüyorum son zamanlarda."

"Bence de yazmalısın," dedi bu müthiş fikri duyan Diana hevesle. "Yıllar önce kurduğumuz Hikâye Kulübü'nde çok heyecanlı şeyler yazardın."

"Aslında öyle bir hikâye yazmak istemiyorum," diye gülümsedi Anne. "Bunu son zamanlarda çok düşünür oldum ama korkuyorum, yani eğer başaramazsam çok kötü olur."

"Bir keresinde Priscilla, Bayan Morgan'ın ilk hikâyelerinin hepsinin reddedildiğini söylemişti. Ama eminim seninkiler kabul edilecektir Anne zira günümüzde editörler çok daha anlayışlı."

"Redmond'taki birinci sınıflardan Margaret Burton geçen kış bir hikâye yazdı ve hikâyesi *Kanadalı Kadınlar*'da yayımlandı. Ben de en az onunki kadar güzel bir hikâye yazabileceğimi düşünüyorum."

"Peki, *Kanadalı Kadınlar*da yayımlatacak mısın?"

"Önce en büyük dergilerden birini denemeliyim. Bu tamamen nasıl bir hikâye yazacağıma bağlı."

"Konusu ne olacak?"

"Henüz bilmiyorum ama güzel bir konu bulmam lazım. Bence bu editörün bakış açısı için çok gerekli. Karar verdiğim tek şey kadın kahramanımın adı; Averil Lester olacak. Fena sayılmaz, öyle değil mi? Lütfen bundan hiç kimseye söz etme, Diana. Sen ve Bay Harrison dışında hiç kimseye anlatmadım. Gerçi Bay Harrison beni pek cesaretlendirmedi. Günümüzde bir sürü saçma sapan şeyin yazıldığını ve bir yıldır üniversiteye gidiyor olduğum için benden çok daha güzel şeyler beklediğini söyledi."

"Bay Harrison ne anlar ki?" dedi Diana suratını asarak.

Gillislerin evi ışıl ışıldı ve içerisi misafirlerle doluydu. Spencervale'dan Leonard Kimble ile Carmodyden Morgan Bell salonun iki zıt köşesinden birbirlerini süzüyordu. Birkaç kız daha gelmişti. Ruby beyazlar içindeydi. Gözleri ve yanakları çok parlaktı. Durmadan gülüyor ve sohbet ediyordu. Diğer kızlar gittikten sonra yeni yaz elbiselerini göstermek için Anne'i odasına çıkarttı.

"Henüz dikilmemiş mavi bir ipek kumaşım daha var ama bence yaz için fazla ağır olur. O yüzden onu sonbahara bırakacağım. Biliyorsun artık White

Sands'te öğretmenlik yapacağım. Şapkamı beğendin mi? Senin dün kilisede giydiğin şapka da çok zarifti ama ben kendim için daha parlak bir şeyi tercih ederim. Alt kattaki şu iki sersem çocuğu fark ettin mi? Resmen birbirleriyle oturmak için gelmişler buraya. Gerçi ikisiyle de zerre kadar ilgilenmiyorum, bilirsin. Ben Herb Spencer'dan hoşlanıyorum hatta bazen onun doğru kişi olduğunu bile düşünüyorum. Gerçi Noel'de doğru kişinin Spencervale'daki okulun müdürü olduğunu düşünüyordum. Fakat onun hakkında bir şey öğrendim ve bütün fikrim değişti. Kendisini reddettim diye resmen deliye döndü. Keşke o iki oğlan bu gece gelmeseydi. Seninle güzelce sohbet etmek istiyorum Anne, sana anlatacak çok şeyim var. İkimiz hep iyi arkadaştık, öyle değil mi?"

Ruby hafifçe gülümsedi ve Anne'in belini sardı. Sadece bir an için göz göze geldiler ve Anne kızın gözlerinde bir şey fark etti ve yüreği parçalandı.

"Bana daha sık gel, olur mu Anne?" diye fısıldadı Ruby. "Tek başına gel… Ben sadece seni istiyorum."

"Kendini iyi hissediyor musun, Ruby?"

"Ben mi? Evet, çok iyiyim hatta hayatımda kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Elbette geçen kış yaşadığım o bronşit krizi beni biraz yıprattı ama şu rengime bir bak. Oldukça iyi göründüğümden eminim."

Ruby'nin sesi çok keskindi. Sanki gücenmiş gibi elini Anne'in belinden çekti ve oldukça mutlu bir şekilde aşağıya koşup az evvel sözünü ettiği o iki çocukla samimi bir şekilde sohbete girişti. Kendilerini biraz dışlanmış hisseden Diana ile Anne de kısa süre sonra evden ayrıldılar.

BÖLÜM 12

“AVERIL’IN KEFARETİ”

“Ne hayal ediyorsun, Anne?”

İki kız bir akşam masal diyarlarından fırlamış bir derenin kenarında geziniyordu. Eğrelti otları çıkmaya başlamış, çimenler yemyeşil olmuştu. Çevrelerini beyaz bir perde gibi saran armut ağaçları mis gibi kokuyordu.

Anne mutlu bir şekilde iç çekerek düşlerinden uyandı.

“Hikâyemi düşünüyordum, Diana.”

“Ah, yoksa başladın mı?” diye ilgiyle bir çığlık attı Diana.

“Evet, etraflıca kurguladığım birkaç sayfa yazdım ama doğru dürüst bir olay örgüsü kurmak için çok uğraştım. Aklıma ilk gelen olayların hiçbiri Averil adına yakışmadı.”

“Adını değiştirmeyi denedin mi?”

“Denedim ama senin adını değiştirmem gibi bir şey oluyor. Averil bana o kadar uyuyordu ki başka bir ad denediğimde bile karaktere en çok yakışan adın Averil olduğunu düşünmeden edemiyordum. Fakat sonunda Averil’a yakışan bir olay örgüsü kurguladım. Sonra da diğer karakterlerime ad bulma heyecanı sardı. Ne kadar muhteşem bir şey olduğunu bilemezsin. Saatlerce uyumayıp adlar düşündüm. Bir kahramanın adı Perceval Dalrymple mesela.”

“Bütün karakterlere ad buldun mu?” diye hevesle sordu Diana. “Eğer bulmadıysan bir tanesine ben bulayım diyecektim. Önemsiz bir karaktere. O zaman kendimi bu hikâyenin bir parçası gibi hissederim.”

“Lesterlar ile yaşayan küçük işçi çocuğun adını koyabilirsin,” dedi Anne. “Çok önemli bir karakter değil ama sadece ona bir ad bulamadım.”

“O zaman ona Raymond Fitzosborne de,” dedi Diana. Kızın aklında küçükken Anne, Jane Andrews ve Ruby Gillis ile kurdukları Hikâye Kulübü’nden kalma birkaç karakter adı vardı.

Anne şüpheyle başını iki yana salladı.

“Korkarım bu işçi bir çocuk için fazlasıyla aristokratik bir ad Diana. Fitzosborne adında birinin domuzlara ya da tavuklara yem verdiğini hayal

edemem doğrusu, sen edebilir misin?"

Diana hayal gücünün niçin bu kadar zayıf olduğunu anlayamıyordu. Anne en iyisini bildiği için onun sözünü dinleyip çocuğa Robert Day adını verdi. Kendisine kısaca Bobby diyeceklerdi.

"Sence bu hikâye için ne kadar alırsın?"

Anne bunu hiç düşünmemişti. O paranın değil şöhretin peşindeydi. Üstelik edebiyatla ilgili hayalleri maddi kaygılarla kirlensin istemiyordu.

"Okumama izin vereceksin değil mi?" diye yalvardı Diana.

"Bitince hem sana hem de Bay Harrison'a okutacağım ve ikinizin de çok sert eleştirmenizi isteyeceğim. Yayımlanana kadar da başka hiç kimse görmeyecek."

"Sonu nasıl olacak? Mutlu mu, mutsuz mu?"

"Emin değilim. Mutsuz bitmesini istiyorum çünkü böylesi çok daha romantik olur ama anladığım kadarıyla editörlerin mutsuz sonlara karşı bir önyargıları var. Bir keresinde Profesör Hamilton sadece dâhi birinin mutsuz bir son yazmayı deneyeceğini söylemişti ve ben de bir dâhi değilim," dedi Anne alçakgönüllü bir tavırla.

"Ah, ben en çok mutlu sonları severim. Bence kızın erkekle evlenmesine izin ver," dedi özellikle Fred ile nişanlandıktan sonra tüm hikâyelerin bu şekilde bitmesi gerektiğini düşünen Diana.

"Ama hikâyeleri okurken ağlamak hoşuna gitmez miydi?"

"Ah, evet ama ortalarında. Sonunda her şeyin yoluna girdiğini görmek daha çok hoşuma gider."

"İçinde çok üzücü bir sahne de olmalı," dedi Anne düşünceli bir şekilde. "Mesela Robert Day kaza geçirip yaralanır ve sahne sonunda ölebilir."

"Hayır, Bobby'yi öldürmemelisin," dedi Diana gülerek. "O bana ait ve ben onun hayatta kalmasını istiyorum. Çok gerekiyorsa git başkasını öldür."

Sonraki iki hafta boyunca Anne ruh hâline göre kâh telaşlanıp kâh rahatlayarak hikâyesindeki detayları kovalamaya devam etti. Bir an bulduğu parlak bir fikirle çok seviniyor, bir an hikâyedeki karakterlerden birinin konuya uygun davranmadığını düşünüp çaresizliğe kapılıyordu. Diana bu durumu hiç anlamıyordu.

"Onları istediğin gibi hareket ettirsene," dedi.

"Yapamam," diye homurdandı Anne. "Averil kontrol edilmesi çok zor bir kahraman. Benim asla yapmayacağım şeyleri yapıyor ya da söylüyor. Sonra

da bu durum hikâyenin önceki bölümlerini berbat ediyor ve ben her şeyi yeniden yazmak zorunda kalıyorum."

Sonunda hikâye bir şekilde bitti ve Anne yazdıklarını verandada Dianâya okudu. "Hüzünlü sahneyi" Robert Day'i kurban etmeden yazmayı başarmıştı. Hikâyesini okurken bir yandan da dikkatle Diana'yı izliyordu. Diana bu sahnede çok ağladı ama hikâyenin sonunda hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"Maurice Lennox'ı neden öldürdün?" diye sitem etti.

"O kötü bir adamdı," diye savunmaya geçti Anne. "Cezalandırılması gerekiyordu."

"Ama ben en çok onu sevdim," dedi Diana.

"Ama öldü ve öyle kalmak zorunda," dedi Anne biraz alınarak. "Yaşamasına izin verecek olursam Averil ile Perceval'in peşine düşer."

"Evet… Onun değişmesine izin vermediğin sürece tabii."

"Bu hiç de romantik olmaz, üstelik hikâyeyi çok uzatır."

"Her neyse, bence hikâyen çok zarif olmuş, Anne. Bununla şöhreti yakalayacağından eminim. Hikâyene bir isim buldun mu?"

"Ah, ona çok uzun zaman önce karar vermiştim zaten. Hikâyenin adı "Averil'ın Kefareti" olacak. Sence de kulağa hoş ve şairane gelmiyor mu? Şimdi Diana bana dürüstçe söyle lütfen, hikâyemde herhangi bir hata gördün mü?"

"Şey," diye tereddüt etti Diana. "Averil'ın pasta yaptığı bölüm bana her ne kadar hikâyenin kalanıyla uyumlu da olsa, pek romantikmiş gibi gelmedi. Pastayı herkes yapar. Bence kahramanların yemek yapmamaları gerekir."

"Ama bu durum hikâyeye mizah katıyor ve hikâyenin en güzel kısımlarından biri de o bölüm," dedi Anne ve aslında oldukça da haklıydı.

Diana daha fazla eleştiri yapmadı. Bay Harrison'ı memnun etmek ise çok zordu. Adam öncelikle hikâyede çok fazla betimleme olduğunu söyledi.

"O çiçekli paragrafların hepsini çıkart," dedi duygusuz bir ifadeyle.

Anne içten içte adamın haklı olduğunu biliyordu ve çok sevdiği betimlemeleri kısaltmak için kendisini zorladı. Bay Harrison'ı memnun edecek bir hikâye çıkartmak için her detayı tam üç defa yeniden yazmak zorunda kaldı.

"Günbatımı dışındaki bütün betimlemeleri çıkarttım," dedi sonunda. "Ama onu çıkartamadım çünkü içlerinde en iyisi oydu."

“İyi de hikâye ile alakası bile yok,” dedi Bay Harrison. “Hem hikâyenin zengin şehir halkı hakkında olmaması gerekiyor. Sen o insanları ne kadar tanıyorsun ki? Hikâyeni neden Avonlea’de geçirmedin. Elbette adlarını değiştirirdin yoksa Bayan Rachel Lynde kadın kahramanının kendisi olduğunu düşünürdü.”

“Ah, bu asla olamaz,” diye itiraz etti Anne. “Avonlea dünyanın en güzel yeri ama bir hikâye sahnesine yetecek kadar romantik bir yer değil.”

“Bence Avonlea çok romantik bir yer… Bir o kadar da trajedi ile dolu,” dedi adam. “Ama senin kahramanların herhangi bir yerdeki gerçek kahramanlar değil. Çok konuşuyor ve fazlasıyla süslü kelimeler kullanıyorlar. Hatta bir yerde Dalrymple denen çocuk tam iki sayfa boyunca konuşuyor ve kızın tek kelime bile etmesine izin vermiyor. Bunu gerçek hayatta yapacak olsa kız onu güzelce benzetirdi.”

“Buna inanmıyorum,” dedi Anne çünkü içten içe Averil’a söylenen o son derece şiirsel ve güzel sözlerin bütün kızların kalbini eriteceğini düşünüyordu. Hem kraliçe gibi zarif bir kahraman olan Averil’ın herhangi birini “güzelce benzetmesi” hiç de şık olmazdı. Averil *taliplerini reddederdi* hepsi bu.

“Bir de,” dedi vicdansız Bay Harrison. “Maurice Lennox’ın neden Averil’ı elde edemediğini anlayamadım. O diğer adamdan çok daha üstündü. Tamam, kötü şeyler yaptı ama sonuçta bir şeyler yaptı. Perceval’in ise aylaklık etmekten başka hiçbir şey yaptığı yok.”

“Aylaklık mı?” Bu “güzelce benzetmekten” bile daha beterdi.

“Maurice Lennox kötü adamdı,” dedi Anne kararlı bir tavırla. “Neden herkesin onu Perceval’den daha çok sevdiğini anlamıyorum.”

“Perceval fazla iyi. İnsanın canını sıkıyor. Bir dahakine bir kahraman yaratırken içine biraz da insan doğası kat.”

“Averil, Maurice ile evlenemezdi. O kötü bir adam.”

“Onu değiştirirdi. Bir insanı değiştirebilirsin ama tabii ki bir denizanasını değiştiremezsin. Hikâyen kötü değil. Hatta itiraf edeyim ilginç bile sayılır. Fakat çok kıymetli bir hikâye yazmak için fazla gençsin. On yıl daha bekle.”

Anne bir sonraki hikâyesini bir daha hiç kimseye okutmamaya ve eleştirilerini duymamaya karar verdi. İnsanın morali bozuluyordu. Her ne kadar Gilbert’a hikâyeden bahsetmiş olsa da yazdıklarını ona okumadı.

“Eğer başarılı olursa zaten yayımlandığında görürsün Gilbert ama çok kötü olmuşsa bir daha asla kimse görmez.”

Marilla bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Anne hayalinde Marilla’ya dergide yayımlanan bir hikâyeyi okuyor, kadın hikâyeye bayılıyor, hayallerde her şey mümkündü, sonra da Anne heyecanla yazarın kendisi olduğunu söylüyordu.

Anne bir gün elinde kocaman bir zarfla postanenin yolunu tuttu. Gençliğinin vermiş olduğu o keyifli özgüven ve tecrübesizlikle zarfın üzerine ülkedeki en büyük dergilerden birinin adresini yazmıştı. Diana, en az Anne’in kendisi kadar heyecanlıydı.

“Sence sana cevap vermeleri ne kadar sürer?” diye sordu.

“İki haftadan daha uzun olmaz herhalde. Ah, kabul edilirse ne kadar mutlu ve gururlu olacağım!”

“Elbette kabul edilecek, hatta senden kendilerine daha fazla hikâye yollamanı isteyecekler. Bir gün sen de tıpkı Bayan Morgan gibi ünlü olacaksın Anne, o zaman seni tanıdığım için ben de çok gurur duyacağım,” dedi bencillik etmeyip dostunun başarısına sanki kendi başarısıymış gibi sevinen Diana.

Hayal gibi geçen tatlı bir haftanın ardından acı bir uyanış geldi. Diana bir akşam Anne’i verandada şüpheli gözlerle etrafı izlerken buldu. Masada bir zarf ve buruşturulup fırlatılmış bir yazı duruyordu.

“Anne, hikâyen geri mi geldi?” diye haykırdı.

“Geldi,” diye kısa kesti Anne.

“O editör delirmiş olmalı. Nedenini söyledi mi?”

“Hiçbir neden göstermedi. Sadece hikâyemi kabul etmediklerini yazmışlar, hepsi bu.”

“O derginin böyle bir şey yapabileceği hiç aklıma gelmezdi doğrusu,” dedi Diana öfkeyle. “Yayımladıkları hikâyeler *Kanadalı Kadınlar*’dakilerin yarısı kadar bile ilginç değil ama onlar yazarlara çok daha fazla para ödüyor. Bence editörü, Amerikalı olmayanlara karşı fazla önyargılı biri. Sakın moralini bozma, Anne. Bayan Morgan’ın hikâyeleri de geri gelmişti, bunu unutma. Hikâyeni *Kanadalı Kadınlar*’a gönder.”

“Sanırım göndereceğim,” dedi Anne. “Ve eğer yayımlanırsa o Amerikalı editöre bir kopyasını yollayacağım. Ama günbatımı kısmını çıkartacağım, Bay Harrison’ın haklı olduğunu düşünüyorum.”

Günbatımı çıkartıldı fakat bu kahramanca hamleye rağmen *Kanadalı Kadınlar*, "Averil'ın Kefaretini" hızla geri gönderdiler. Zavallı Diana onların hikâyeyi kesinlikle okumadıklarını söyleyerek dergi aboneliğine derhâl son vereceğine yemin etti. Anne bu ikinci reddedilişi pes ediş ve sükûnetle karşıladı. Hikâyesini eskiden Hikâye Kulübü'ndeki yazdığı masalların yanına, çatı katına sakladı. Ama önce Diana'nın ısrarlarına dayanamayıp bir kopyasını ona verdi.

"Yazarlık kariyerim başlamadan bitti," dedi üzülerek.

Bay Harrison'a konudan hiç bahsetmedi ama adam bir akşam adam Anne'e hikâyesinin kabul edilip edilmediğini sordu.

"Hayır, editör kabul etmedi," diye kısa kesti Anne.

Bay Harrison kızın kıpkırmızı olmuş, asil yüzüne baktı.

"Sanırım yazmaya devam edeceksin," dedi destekler gibi.

"Hayır, bir daha asla hikâye yazmaya çalışmayacağım," dedi Anne, bir kapı yüzüne kapandı diye tüm umudunu yitiren on dokuz yaşındaki sıradan bir genç gibi.

"Ben olsam bırakmazdım," dedi Bay Harrison. "Arada bir hikâye yazar ama editörlere yollamazdım. Bildiğim yerler ve insanlar hakkında yazar ve karakterlerimi gündelik İngilizce ile konuştururdum. Günbatımı ile şafağı da fazla süslemeden, olduğu gibi tasvir ederdim. Eğer bir kötü adam yaratacaksam ona mutlaka bir şans verirdim Anne. Ona mutlaka bir şans verirdim. Bence dünyada gerçekten çok kötü adamlar var ama onları bulmak için uzun bir yolculuk yapman gerek… Bayan Lynde hepimiz.n kötü olduğuna inanıyor. Fakat pek çoğumuzun içinde az da olsa bir dürüstlük var. Yazmaya devam et, Anne."

"Hayır, zaten buna kalkışmam bile aptallıktı. Redmond'tan mezun olduğumda öğretmenliğe devam edeceğim. Öğretebiliyorum ama hikâye yazamıyorum."

"Redmond'tan mezun olduğunda evlenme çağına gelmiş olacaksın," dedi Bay Harrison. "Bence evlilik, benim yaptığım gibi, çok fazla ertelenmemeli."

Anne ayağa kalkıp evine gitti. Bazen Bay Harrison gerçekten çekilmez biri oluyordu. Güzelce benzetmek, aylaklık etmek, koca bulmak… Daha neler!

BÖLÜM 13

GÜNAHKÂRLARIN YOLU

Davy ile Dora Pazar Okulu için hazırdı. Bayan Lynde daima Pazar Okulu'na gittiği için çocukları da beraberinde götürürdü ama bugün ikizler tek başlarına gidecekti çünkü Bayan Lynde ayak bileğini burktuğu için bu sabah evde dinlenecekti. Anne de Pazar gününü Carmody'deki arkadaşlarıyla geçirmeye gittiği ve Marilla'nın da başı ağrıdığı için ikizler aileyi kilisede tek başlarına temsil edecekti.

Davy yavaşça aşağıya indi. Bayan Lynde tarafından güzelce hazırlanmış olan Dora onu koridorda bekliyordu. Davy'nin cebinde Pazar Okulu bağışı için bir sent ve kilise bağışı için de beş sent vardı. Bir elinde İncil'ini, bir elinde Pazar Okulu'nda okuyacakları kitabı taşıyordu. Derslerine güzelce çalışmış, Altın Ayetleri ve ilmihâl sorularını da ezberlemişti. Geçen pazar hepsini Bayan Lynde'in mutfağında çalışmamış mıydı zaten? O yüzden Davy'nin içi rahattı ama ezberlediği ayet ve ilmihâllere rağmen çocuğun içinde aç bir kurt yatıyordu.

Bayan Lynde mutfaktan çıkıp Dora'nın yanına geldi.

"Temizlendin mi?" diye sertçe sordu.

Davy yüzünü asarak, "Evet. Belli olmuyor mu?" diye sordu.

Bayan Rachel iç çekti. Çocuğun boynu ve kulakları pek de temiz görünmüyordu. Ama Davy'nin her yerini incelemeye kalkacak olursa çocuğun koşarak kaçacağının ve bileği yüzünden bugün onun peşine düşecek hâli olmadığının da farkındaydı.

"Uslu olun lütfen," diyerek çocukları uyardı. "Toza, çamura girmeyin. Diğer çocuklarla konuşmak için verandada durmayın. Sıralarınızda kıpırdamadan oturun. Altın Ayet'i unutmayın. Bağışlarınızı sakın kaybetmeyin ve mutlaka verin. Dua edilirken fısıldaşmayın ve vaazı dikkatle dinleyin."

Davy hiç cevap vermedi. Dışarıya çıkıp yürümeye başladı, zavallı Dora da arkasından gitti. Davy çok sinirliydi. Çocuk, Bayan Lynde'in her söylediğini sinir bozucu buluyor ve kadın Green Gables'a taşındığından beri canı sıkılıyordu. O kadın dokuz değil, doksan yaşında birileriyle bile yaşasa, onlara da düzgün davranmanın gereklerini öğretmeye kalkışırdı. Hatta daha

geçen hafta Davy'yi, Timothy Cottons ile balık tutmaya göndermemesi için Manila'yı ikna etmeye çalışmıştı. Davy bu yüzden kadına hâlâ öfkeliydi.

Araziden çıkar çıkmaz Davy yüzünü öyle bir astı ki, hislerini asla suratını yansıtmama gibi bir yeteneği olan Dora bile çocuğun yüzünün bir daha eski hâline gelmeyeceğini düşünerek korktu.

"Kahrolasıca kadın," diye patladı Davy.

"Ah, Davy küfür etme," dedi Dora üzülerek.

"Kahrolasıca bir küfür değil. Yani gerçek küfür sayılmaz. Hem sayılsa da umurumda değil."

"İlla kötü söz söyleyeceksen bari pazar günleri söyleme," diye yalvardı Dora.

Öfkesi hâlâ dinmemiş de olsa Davy içinden belki de biraz ileri gitmiş olabileceğini düşündü.

"Kendime ait yeni bir küfür icat edeceğim," dedi.

"Bunu yaparsan Tanrı seni cezalandırır."

"O zaman Tanrı huysuz bir ihtiyar demektir. İnsanın 'duygularını bir şekilde ifade etmesi gerektiğinden haberi yok mu?"

"Davy!" dedi Dora. O an Davynin çarpılacağını düşünüyordu ama hiçbir şey olmadı.

"Her neyse, artık Bayan Lynde'in patronluk taslamasına katlanacak değilim," diye patladı Davy. "Anne ile Marilla bana patronluk taslayabilir ama o kadın taslayamaz. Bana yapmamamı söylediği her şeyi yapacağım. İzle ve gör."

Dora onu dehşet dolu gözlerle izlerken Davy sırıtarak yola fırladı ve dört haftadır yağmur damlasının değmediği tozların içine bileklerine kadar battı. Bu da yetmezmiş gibi tozları tekmeleyip bir sis bulutunun içinde kalana dek o yolda yürümeye devam etti.

"Bu daha başlangıç," diye seslendi zafer kazanmış gibi bir edayla. "Daha verandaya gidip mümkün olduğunca çok çocukla konuşacak, kilisede kıpırdanacak, fısıldaşacak ve Altın Ayet'i ezberlemediğimi söyleyeceğim. Hatta iki bağış paramı da şu an yere fırlatacağım."

Davy cebinden çıkarttığı madeni paraları neşeyle Bay Barry'nin çitlerine doğru fırlattı.

"Sana bunları Şeytan yaptırıyor," diye sitem etti Dora.

"Hayır," diye bağırdı Davy. "Bunları ben kendim yapıyorum. Hatta aklıma bir şey daha geldi. Ne Pazar Okulu'na ne de kiliseye gideceğim. Ben

Cottonlar ile oynamaya gidiyorum, dün bana Pazar Okulu'na gelmeyeceklerini çünkü anneleri evde olmadığı için onları götürecek kimsenin bulunmadığını söylemişlerdi. Sen de gel Dora, birlikte harika vakit geçiririz."

"Ben gitmek istemiyorum," diye karşı çıktı Dora.

"Mecbursun," dedi Davy. "Eğer gelmezsen Marilla ya Frank Bell'in geçen pazar günü seni öptüğünü söylerim."

"Benim suçum değil, öyle yapacağını bilmiyordum ki!" diye haykırdı Dora ve kıpkırmızı oldu.

"Ama ona ne bir tokat attın ne de kızdın. Eğer gelmezsen bunu Marilla'ya söylerim. Şu kestirme tarladan gideriz."

Bir kaçış yolu düşünmeye çalışan zavallı Dora, "ineklerden korkuyorum," dedi.

"İnekler seni kovalamaz," diye surat astı Davy. "İkisi de senden daha küçük."

"Ama çok iriler," dedi Dora.

"Sana zarar vermezler. Haydi, gel artık. Bu harika bir şey, büyüdüğümde asla kiliseye gitmeyeceğim. Cennete kendi kendime gidebileceğime inanıyorum."

"Pazar ayinini kaçırırsan başka yere gidersin," dedi isteksizce ikizinin peşinde giden Dora.

Ama Davy korkmuyordu. *Henüz*. Korku ona çok uzak bir his ti, birazdan Cottonlar ile muhteşem oyunlar oynayacağını düşünüp seviniyordu. Dora'nın daha cesur bir kız olmasını isterdi. Kız sanki birazdan ağlayacakmış gibi durmadan arkasına bakıyor, bu da Davy'nin canını sıkıyordu. Kızlarla takılmak hiç de güzel değildi. Ama Davy bu defa içinden bile "kahrolasıca" demedi. Gerçi az önce söylediği için de pişman değildi ama aynı gün içinde "Bilinmeyen Güçleri" çok fazla kızdırmasa iyi ederdi.

Arka bahçede oynayan minik Cottonlar, Davy'yi görünce çok sevindi. Pete, Tommy, Adolphus ve Mirabel Cotton yalnızdı. Anneleriyle ablaları yoktu. Dora, en azından Mirabel evde olduğu için şükretti. Bir grup oğlanın içinde tek başına kalacak diy< korkuyordu. Mirabel bir oğlan çocuğu kadar kötü sayılmazdı ama çok gürültü yapardı. Teni güneşten yanmıştı ve çok da dikkatsiz bir kızdı. Ama en azından elbise giyiyordu.

"Balığa gitmeye geldik," dedi Davy.

“Yaşasın,” diye bağırdı Cottonlar. Hemen solucan çıkartmak için toprağı kazmaya başladılar, Mirabel de solucanları koymak için teneke bir kutu getirmeye gitti. Dora oturup ağlayabilirdi. Ah, keşke o sinir bozucu Frank Bell kendisini öpmemiş olsaydı! O zaman Davy’ye boyun eğmez ve sevgili Pazar Okulu’na gidebilirdi.

Kiliseye giden kişiler onları görebilir diye, elbette balık tutmak için göle gitmediler. Cotton evinin hemen arkasındaki ormanlık alanın ilerisinde bulunan dereye indiler. O sabah dere alabalıkla doluydu ve çok güzel vakit geçirdiler. En azından Cottonlar geçirdi. Davy de eğlenmiş görünüyordu. Balığa gitmek için hazırlıklı olmayan Davy, botlarını ve çoraplarını çıkartıp Tommy Cotton’ın tulumlarından birini giydi. Çamur, bataklık ya da suyun altındaki otlar onu korkutmuyordu. Dora ise kendisini çok kötü hissediyordu. İncil’i sıkıca tutup diğerlerinin peşinden çaresizce giderken o an olmak istediği sevgili sınıfında neler yapıldığını ve hayran olduğu öğretmenini merak ediyordu. Onların yanında olmak yerine şu an burada, yarı vahşi Cottonlar ile botlarını kirletmemeye çalışarak, beyaz elbisesini ıslak otlardan korumak için çabalıyordu. Mirabel ona bir önlük vermeyi teklif etmiş ama Dora suratını asarak kızın teklifini geri çevirmişti.

Her pazar yaptıkları gibi biraz alabalık tuttular. Bir saat içinde kendilerini mutlu edecek kadar balık tutmuşlar ve eve geri dönmüşlerdi. Dora’nın içi az da olsa rahatladı. Diğerleri saçma sapan bir ebeleme oyunu oynarken, Dora tek başına bahçede oturuyordu. Çocuklar daha sonra domuz ağılının çatısına tırmandı. Aşağıda duran saman yığını Davy’nin aklına parlak bir fikir getirdi. Tam yarım saat boyunca ağılın çatısına çıkıp oradan da aşağıdaki saman yığınlarının üzerine atladılar.

Fakat böylesi uygunsuz eğlencelerin bile bir sonu olmalıydı. Göldeki köprünün üzerinden kiliseden dönen arabaların tekerlek sesleri duyulmaya başladığında, Davy artık eve dönmeleri gerektiğini fark etti. Tommy’nin tulumunu çıkartıp kendi kıyafetlerini giydi ve iç çekerek alabalıklarına sırtını döndü. Onları eve götürmeyi aklından bile geçiremezdi.

Tepedeki tarlalardan aşağıya inerlerken, “Harika vakit geçirmedik mi?” diye sordu.

“Ben geçirmedim,” dedi Dora. “Ayrıca senin de geçirdiğine inanmıyorum,” diye kendisinden beklenmeyecek bir önsezi ile cevap verdi.

“Hiç de bile,” diye bağırdı Davy ama ses tonu biraz fazla yüksekti. “Ama sen katır gibi tek başına oturduğun için eğlenmemiş olmana şaşmamalı.”

“Cottonlar ile arkadaş olacak değilim herhâlde,” dedi kız.

“Cottonlar iyi insanlar ve bizden çok da güzel vakit geçiriyorlar. İstediklerini yapıp herkesin önünde istediklerini söylüyorlar. Artık ben de öyle yapacağım.”

“Senin herkesin önünde söylemeye cesaret edemeyeceğin bir sürü şey var,” dedi Dora.

“Hayır, yok.”

“Var. Mesela rahibin önünde ‘azgın kedi’ diyebilir misin?”

Bu ağır olmuştu. Davy özgürce konuşmak derken, böylesi bir örneği hiç düşünmemişti. Ama Dora’ya itiraz etmek zorundaydı.

Elbette demem çünkü azgın kedi kutsal bir laf değil. Rahibin önünde böyle bir hayvandan kesinlikle söz etmem.”

“Ya mecbur kalırsan?” diye ısrar etti Dora.

“O zaman erkek kedi derdim.”

“Bence centilmen kedi daha kibar olurdu.”

“Sence!” dedi Davy suratını asarak.

Davy kendisini rahatsız hissediyordu ama bunu Dora’ya itiraf etmektense ölmeyi yeğlerdi. Artık yaramazlık ve neşe dolu anlar bitmiş, gerçeklik kendisini ağır bir baskı altına almıştı. Belki de Pazar Okulu’na ve kiliseye gitmeliydiler. Bayan Lynde ona patronluk taslıyordu ama mutfağında onun için her zaman bir kutu kurabiye bulundurur ve asla cimrilik etmezdi. Davy, o an geçen hafta yırtılan yeni okul pantolonunu Bayan Lynde’in diktiğini ve bu konuda Marilla’ya tek kelime bile etmediğini hatırladı.

Fakat Davy’nin günah kotası henüz tam dolmamıştı. Bir günahı örtbas etmek için başka bir günah daha işlemek zorunda olduğunu keşfedecekti. O gün Bayan Lynde ile yemek yediler ve kadının Davy’ye ilk sorduğu şey şu oldu:

“Bugün herkes Pazar Okulu’nda mıydı?”

“Evet, efendim,” dedi Davy yutkunarak. “Hepimiz oradaydık. Bir kişi hariç.”

“Altın Ayet’ini ve ilmihâllerini okudun mu?”

“Evet efendim.”

“Bağışını verdin mi?”

“Evet efendim.”

“Bayan Malcolm MacPherson kilisede miydi?”

“Bilmem.” En azından bu doğru sayılır, diye düşündü pişmanlık içindeki Davy.

“Yardım Derneği bir sonraki hafta için duyuru yaptı mı?”

“Evet efendim.”

“Dua buluşması yapılacak mıymış?”

“Bil… Bilmem.”

“Bilmen gerekir, duyuruları çok daha dikkatli dinlemelisin. Bay Harvey hangi duayı okudu?”

Davy suyundan koca bir yudum alıp zorla içti ve geçen haftaki duadan hatırladığı birkaç cümleyi söyledi. Neyse ki Bayan Lynde artık onu sorgulamayı bırakmıştı ama Davy yemekten hiç keyif almadı.

Sadece tek bir puding yiyebildi.

“Senin neyin var?” diye sordu Bayan Lynde şaşırarak. “Hasta mısın yoksa?”

“Hayır,” diye mırıldandı Davy.

“Solgun görünüyorsun, öğleden sonra güneşte durmasan iyi edersin.”

Yemekten sonra baş başa kaldıkları anda Dora, “Bayan Lynde’e kaç yalan söylediğinin farkında mısın?” diye sitemle sordu.

“Bilmiyorum ve umurumda da değil. Kapa çeneni, Dora Keith.”

Sonra zavallı Davy geçtiği günah yollarını düşünebilmek için bahçedeki odun yığınının arkasına gizlendi.

Anne eve vardığında Green Gables sessiz ve karanlıktı. Çok yorgun ve uykulu olduğundan hiç vakit kaybetmeden yatmaya gitti. O hafta geç saatlere dek süren birkaç toplantı daha olmuştu. Anne başını yastığa zor koydu, neredeyse uyuyacaktı ama tam o sırada kapı hafifçe aralandı ve yalvaran bir ses, “Anne,” dedi.

Anne sersemlemiş bir şekilde doğruldu.

“Davy, sen misin? Ne oldu?”

Beyaz gecelikli figür yatağa doğru yaklaştı.

Davy kollarını kızın boynuna dolayıp, “Anne,” diye hıçkırmaya başladı. “Eve gelmene çok sevindim. Birine anlatmadan uyuyamazdım.”

“Neyi anlatmadan?”

“Ne kadar kötü olduğumu.”

“Neden kötüsün canım?”

“Çünkü bugün çok kötü davrandım, Anne. Hem de şimdiye dek hiç olmadığım kadar kötü.”

“Ne yaptın?”

“Ah, sana anlatmaya korkuyorum yoksa bir daha beni hiç sevmezsin. Bu gece dua edemedim. Yaptıklarımı Tanrı’ya anlatamadım. Çok utandım.”

“Ama *O* zaten biliyor, Davy.”

“Dora da öyle söyledi ama belki fark etmemiştir diye düşündüm. Her neyse, önce sana anlatacağım.”

“Ne yaptın bakalım?”

Çocuk her şeyi bir çırpıda anlattı.

“Pazar Okulu’ndan kaçıp Cottonlarla balık tutmaya gittim ve Bayan Lynde’in arkasından bir sürü kötü söz söyledim. Ah, hem de yarım düzineden fazla! Ve… Ve… Küfür ettim, Anne… En azından küfre yakın bir söz ve Tanrı’ya isimler taktım.”

Bir sessizlik oldu. Davy ne yapacağını bilemedi. Yoksa Anne şok olmuş ve bir daha onunla asla konuşmayacak mıydı?

“Anne, bana ne yapacaksın?” diye fısıldadı.

“Hiçbir şey canım, sanırım sen zaten cezanı çekmişsin.”

“Hayır, çekmedim. Bana hiçbir şey yapan olmadı.”

“Hata yaptığından beri çok mutsuzsun, öyle değil mi?”

“Kesinlikle!”

“İşte bu vicdanının seni cezalandırma şeklidir, Davy.”

“Vicdanım mı? Vicdan ne demek?”

“Bu içinde olan bir şey Davy, sana her hatanı söyleyen ve yapmaya devam edersen seni mutsuz eden şeydir. Bunu hiç fark etmedin mi?”

“Evet, fark ettim ama ne olduğunu bilmiyordum. Keşke vicdanım olmasaydı. O zaman daha çok eğlenirdim. Peki, vicdanım nerede, Anne? Yoksa karnımda mı?”

“Hayır, ruhunda,” dedi Anne. O an ciddi konulara daha büyük bir ciddiyet kazandıran karanlığa şükretti.

“O hâlde ondan kurtulamam sanırım,” dedi Davy iç çekerek. “Yaptıklarımı Marilla ile Bayan Lynde’e anlatacak mısın, Anne?”

“Hayır, canım, hiç kimseye anlatmayacağım. Yaramazlık yaptığın için çok üzgünsün, değil mi?”

“Evet!”

“Ve bir daha asla o şekilde davranmayacaksın.”

“Hayır ama başka şekilde davranabilirim.”

“Kötü sözler söylemeyecek, Pazar Okulu’ndan kaçmayacak ya da günahlarını örtbas etmek için yalan söylemeyeceksin?”

“Hayır, hiçbir işe yaramıyor.”

“O zaman Davy, Tanrı’dan özür dileyip seni affetmesini iste.”

“Sen beni affettin mi, Anne?”

“Evet, canım.”

“O zaman Tanrı’nın affedip etmemesi umurumda değil.”

“Davy!”

“Of, tamam. Af dilerim, dilerim.” Davy hızla yataktan inerken Anne’in ses tonundan yine korkunç bir şey söylemiş olduğunu fark etti. “Ona sormakta bir sakınca görmüyorum, Anne. Tanrım bugünkü davranışlarım için çok üzgünüm, pazar günleri iyi olmaya özen göstereceğim, lütfen beni affet. Bak, işte diledim, Anne.”

“O zaman uslu bir çocuk gibi şimdi hemen yatağına koş.”

“Tamam, artık kendimi kötü hissetmiyorum. Çok iyiyim. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Anne rahat bir nefes alıp başını yastığa koydu. Ah, çok uykusu vardı! Ama bir anda…

“Anne!” Davy yine yanına gelmişti. Anne zorla gözlerini açtı.

“Yine ne var canım?” dedi sabırsızlığını göstermemeye çalışarak.

“Anne, Bay Harrison’ın nasıl tükürdüğüne hiç dikkat ettin mi? Sence eğer yeterince çalışırsam ben de onun gibi tükürebilir miyim?”

Anne doğruldu.

“Davy Keith,” dedi Anne. “Şimdi derhâl yatağına git ve bu gece bir daha sakın yerinden kalkma! Git haydi!”

Davy emre itaat edip ayağa kalktı ve yatağına gitti.

BÖLÜM 14

TOPLANMA

Yoğun bir günün ardından Anne, Ruby Gillis ile evlerindeki bahçede oturuyordu. Sıcak bir yaz günüydü. Etraf muhteşem çiçeklerle kaplanmıştı. Vadiler pusluydu. Ahşap yollar gölgelerle kararmış, tarlalar mor yıldız çiçekleriyle donanmıştı.

Anne, o akşamı Ruby ile geçirmek için White Sands'e gitmekten vazgeçmişti. O yaz pek çok akşamı dışarıda geçirmiş ve bunun kimseye faydası olmadığını düşünüp her seferinde bir daha dışarı çıkmamaya karar vermişti.

Yaz ilerledikçe Ruby de solgunlaşıyordu. White Sands Okulu'ndan vazgeçmişti çünkü babası yeni yıla kadar öğretmenlik yapmamasının daha iyi olacağını düşünmüştü. Çok sevdiği elişi bile güçsüz ellerinden yavaş yavaş kayıp gidiyordu. Fakat Ruby daima neşeli, daima umut doluydu. Sürekli sevgilileri hakkında fısıldaşıyor, rakiplerinden ve çaresiz âşıklarından söz ediyordu. Zaten Anne de onu bu yüzden ziyaret ediyordu. Bir zamanlar kulağına aptalca gelen şeyler artık dehşet vericiydi. Sanki ölüm maskesini takmış, kızın yaşamını yavaş yavaş ele geçiriyordu. Buna rağmen Ruby, Anne'e sıkıca tutunmuştu ve bir daha geleceğine söz verene dek onu bırakmak istemiyordu. Bayan Lynde, Anne'in kızı sık sık ziyarete gitmesini istemiyor, Anne'in de hastalık kapacağını söyleyip duruyordu. Marilla bile bu durumdan rahatsızdı.

"Ne zaman Ruby'yi görmeye gitsen, eve hep yorgun geliyorsun," dedi.

"Durumu çok üzücü de ondan," dedi Anne alçak sesle. "Ruby durumunun farkında bile değil. Ben de onun yardıma ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Buna muhtaç… Ama ona yardım etmek istesem de yapamıyorum. Her yanına gittiğimde sanki onu görünmez bir düşmanla savaşırken izliyormuşum gibi hissediyorum. Tüm gücüyle onu uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi. O yüzden eve yorgun geliyorum."

Fakat Anne o gece böyle hissetmiyordu. Ruby garip derecede sessizdi. Partilerden, araba gezilerinden, elbiselerden ya da erkeklerden hiç bahsetmemişti. Yanında hiç dokunulmamış olan elişiyle birlikte hamakta

uzanmış, ince omuzlarına beyaz bir şal örtmüştü. Uzun, sarı örgüleri, Anne okuldayken o örgülere nasıl da hayran olurdu, omzunun iki yanından sarkıyordu. Tokalarını çıkartmıştı çünkü başını ağrıttığını söylüyordu. O pırıltısı artık solmuş yüzü solgun, zayıf bir çocuğunkine benzemişti.

Berrak gökyüzünde yükselen ay, çevresini kaplayan bulutları aydınlatıyordu. Hemen aşağıdaki göl puslu bir pırıltı saçıyordu. Gillis ailesinin arazisinin yanı başında kilise ve arkasındaki minik mezarlık vardı. Ayışığı beyaz mezar taşlarına vurarak arkalarındaki karanlık ağaçlarla bir tezat oluşturuyordu.

"Ayışığında mezarlık ne kadar garip görünüyor!" dedi Ruby aniden. "Hayaletti gibi!" diye ürperdi. "Anne, yakında ben de orada yatıyor olacağım. Sen, Diana ve diğerleri hayatı dolu dolu yaşarken ben o eski mezarlıkta bir ölü olacağım!"

Bu cümle Anne'i şok etti. Birkaç saniye boyunca konuşamadı.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi Ruby ısrarla.

"Evet, biliyorum," diye alçak sesle yanıtladı Anne. "Biliyorum canım."

"Herkes biliyor," dedi Ruby acı acı. "Ben de biliyorum, hiç çaktırmadım ama yazın başından beri biliyordum. Ah, Anne… Ölmek istemiyorum. Ölmekten korkuyorum." Ruby, yalvarır gibi Anne'in elini sımsıkı tutuyordu.

"Neden korkuyorsun, Ruby?" diye sordu Anne sessizce.

"Çünkü… Çünkü… Kilise'nin bir üyesi olduğum için cennete gidememekten korkmuyorum Anne, ama… Her şey çok farklı olacak. Sanırım… Sanırım… Çok korkacağım ve evimi özleyeceğim. Cennet çok güzel bir yerdir elbette. Ne de olsa İncil'de öyle yazıyor. Ama Anne orası alışık olduğum bir yer değil."

Anne'in aklına birden Philippa Gordon'ın anlattığı komik bir hikâye geldi. Karşılaşacağı yeni dünya hakkında Ruby ile hemen hemen aynı şeyleri söyleyen ihtiyar bir adamın hikâyesi. O zamanlar bu hikâyeyi komik bulmuştu, hatta Priscilla ile epeyce gülmüşlerdi. Fakat Ruby'nin solgun ve titrek dudaklarından benzer bir kaygı duyunca, o hikâye şimdi hiç komik gelmiyordu. Bu çok üzücü, trajik… Ve doğruydu! Cennet Ruby'nin alışık olduğu yerler gibi olamazdı. Orada kızın neşeli ve sevgililerle dolu hayatından eser yoktu, bu büyük değişikliğe uyum sağlaması çok zordu. Dolayısıyla bu yeni âlem ona gerçek dışı gelecek, Ruby kendisini orada bir yabancı gibi hissedecekti. Anne kıza yardımcı olacak bir şeyler söylemek için düşündü. Bir şey diyebilir miydi?

“Bence Ruby,” diye tereddütle söze başladı. Anne için yüreğinin en derin düşüncelerini ya da aklında oluşmaya başlayan yeni fikirleri, bu dünya ya da öbür dünyanın büyük gizemlerini, çocuksu fikirlerini Ruby Gillis gibi birisine anlatmak hiç de kolay bir şey değildi ama yine de konuşmaya devam etti “Sanırım cennetle ilgili hepimizin yanlış fikirleri var; nasıl bir yer olduğu ve bize neler vaat ettiği ile ilgili. Bence cennet pek çok insanın zannettiği gibi, buradaki yaşantımızdan çok da farklı bir yer değil. Ben orada da buradaki gibi yaşamaya devam edeceğimize ve yine kendimiz olacağımıza inanıyorum. Tek fark var; iyi biri olmak ve en yüce gücün peşinden gitmek cennete çok daha kolay olacak. Hiçbir engel ve hiçbir sınav ile karşılaşmadan her şeyi çok net göreceğiz. Korkma, Ruby.”

“Elimde değil,” dedi Ruby çaresizce. “Cennetle ilgili söylediklerin doğru bile olsa ki bunlardan emin olamazsın, bu sadece senin hayal gücünün bir parçası olabilir. Her şey buradakinin aynısı gibi olmayabilir. Olamaz da zaten. Burada yaşamaya devam etmeyeceğim ki. Daha çok gencim, Anne. Hayatımı doğru dürüst yaşamadım bile. Yaşamak için çok savaştım ama hiçbir faydası olmadı. Ölmem ve önemsediğim her şeyi ardımda bırakmam gerekiyor.” Anne tarifi bir imkânsız bir acıyla öylece kalakaldı. Ona yalanlar söyleyip içini rahatlatamazdı üstelik Ruby’nin söyledikleri korkunç gerçeklerden başka bir şey değildi. Önemsediği her şeyi geride bırakacaktı. Onun hazineleri sadece dünyaya aitti… Hayattaki minik şeyler için yaşamış ama onların da hepsi geçip gitmişti. Ebediyete uzanan daha büyük şeyler unutulmuş, iki hayat arasında koca bir boşluk doğmuştu. Ölüm bir yaşamdan diğerine geçişti. Alacakaranlıktan aydınlığa… Tanrı orada Ruby’ye iyi bakacaktı, Anne buna inanıyordu. Bunu öğrenmişti. Fakat şu an sevmeyi bildiği her şeyi bırakıp gitmekten korkan arkadaşına yardım edebilecek tek sözü bile yoktu.

Ruby tek kolunun üzerine doğrulup o parlak, güzel, mavi gözlerini aya doğru çevirdi.

Titrek bir sesle, “Yaşamak istiyorum,” dedi Ruby. “Diğer kızlar gibi, ben de yaşamak istiyorum. Ben… Ben evlenmek istiyorum Anne ve… Ve… Küçük çocuklarım olsun istiyorum. Bilirsin, bebekleri hep sevmişimdir. Bunu senden başka hiç kimseye söyleyemezdim çünkü beni ancak sen anlarsın. Bir de zavallı Herb var. O beni seviyor. Ben de onu seviyorum, Anne. Başkaları benim için hiçbir şey ifade etmiyor ama o ediyor. Eğer yaşayabilseydim, onun karısı olmaktan mutluluk duyardım. Ah, Anne bu çok zor.”

Ruby tekrar yastıklara gömülüp hıçkırarak ağlamaya başladı. Anne şefkatle elini kızın başına koydu, bu sessiz şefkati belki de Ruby'ye kırık ve yarım yamalak cümlelerden çok daha fazla fayda sağlıyordu. Kızın hıçkırıkları azalmaya başlamış, biraz daha sakinleşmişti.

"Sana bunları anlattığım için çok mutluyum, Anne," diye fısıldadı. "İçimdekileri dökmek bana çok iyi geldi. Bütün yaz boyunca… Buraya her gelişinde bunu yapmak istemiştim. Her şeyi seninle konuşmak istedim ama yapamadım. Eğer konuşursam ölümüm kaçınılmaz olacakmış gibi geldi ya da herhangi biri söyler veya ima ederse hemen ölecekmişim gibi hissettim. Bu konu hakkında ne konuştum ne de düşündüm. Gün içinde insanlar etrafımda neşeyle dolaşırken bunları düşünmemek çok daha kolaydı. Ama geceleri uyku tutmadığında çok çok kötü oluyordum, Anne. O zaman bu düşüncelerden kaçamıyordum. Ölüm yanıma gelip doğrudan yüzüme bakıyor ve ben korkup çığlık atana kadar gitmiyordu."

"Ama artık korkmayacaksın, öyle değil mi Ruby? Cesur olup her şeyin yoluna gireceğine inanacaksın."

"Deneyeceğim. Söylediklerini düşünüp onlara inanmaya çalışacağım. Bu arada sen de sık sık ziyarete geleceksin, değil mi Anne?"

"Evet, canım."

"Zaten çok uzun sürmeyecek, bundan eminim Anne. Başkasındansa seni yanımda görmeyi daha çok isterim. Okuldayken seni diğer kızlardan çok daha fazla severdim, bazıları gibi hiç kıskanç ya da kaba değildin. Okuldaki üç yıl boyunca sen, Em ve ben ne kadar iyi arkadaştık, unuttun mu? Fakat onunla okul konserinde tartışmıştık. O zamandan beri de birbirimizle hiç konuşmadık. Çok aptalca değil mi? Ama tabii o tartışma bana şu an aptalca geliyor. Onca yıldan sonra dün Em ile barıştık. Aslında benimle yıllar önce konuşacakmış ama ben onunla konuşmam diye düşünüp barışmaya hiç yeltenmemiş. Ben de aynı nedenle onunla konuşmamıştım oysa. İnsanların birbirlerini yanlış anlamaları ne kadar garip, öyle değil mi Anne?"

"Sanırım hayattaki sorunların çoğu yanlış anlamaktan kaynaklanıyor," dedi Anne. "Artık gitmeliyim Ruby, geç oldu. Hem sen de bu nemli havada daha fazla dışarıda kalmasan iyi olur."

"Yakında yine gel."

"Evet, çok yakında. Eğer sana yardımcı olabileceğim bir şey olursa seve seve yaparım."

“Biliyorum. Zaten bana çoktan yardımcı oldun. Şu an hiçbir şey gözüme o kadar da kötü görünmüyor. İyi geceler, Anne.”

“İyi geceler canım.”

Anne ayışığında eve çok yavaş yürüdü. Bu akşam onun içinde bir şeyleri değiştirmişti. Hayatın artık daha farklı bir anlamı, daha derin bir amacı vardı. Görünüşte her şey aynıydı ama derinlerde her şey çok karışmıştı. Zavallı kelebek Ruby için bu daha da zor olmalıydı. Bir hayatın sonuna gelince, diğer hayatla yüzleşmek çok ürkütücü ve sarsıcı olabilirdi ya da tamamen farklı… Uyum sağlayamayacağını düşündüren, alışık olmadığı bambaşka bir hayat. Hayattaki ufak, önemsiz şeyler kendi yerlerinde muntazam bir şekilde duruyordu ama bunlar uğruna yaşanması gereken şeyler olmamalıydı. Daha yüksek bir amacın peşinden gidilmeli, cennetteki hayat burada, dünyada başlamalıydı.

Bahçedeki o gece şimdiye dek yaşadığı en güzel geceydi. Anne bir daha Ruby’yi yaşarken görmedi. Ertesi gece dernek Batı’ya giden Jane Andrews için bir veda partisi düzenledi. Gençler dans edip sohbet ederken Avonlea’deki bir ruha asla geri çeviremeyeceği bir çağrı geldi. Ertesi sabah Ruby Gillis’in ölüm haberi evden eve dolaştı. Acı çekmeden ve hayli sakin bir şekilde, hatta yüzünde bir tebessüm ile uykusunda ölmüştü. Demek ki ölüm ona korktuğu bir canavar gibi değil, iyi kalpli bir dost gibi gelmişti.

Ruby Gillis’in cenazesinden sonra Bayan Rachel Lynde, kızın şimdiye dek gördüğü en güzel ceset olduğunu söyledi. Anne’in seçip yerleştirdiği zarif çiçeklerin arasında, beyazlar içinde yatarken güzelliği yıllar boyunca konuşulacaktı. Ruby daima güzel bir kız olmuştu ama güzelliği dünyeviydi, kendine özgü bir çekiciliği vardı. Ona bakanların gözlerinde daha da güzelleşirdi ama şimdi cansız bedeni ruhu olmadığı için artık parlamıyordu. Fakat ölüm ona dokunduğunda kızın yüzünde şimdiye dek hiç fark edilmemiş olan zarif özellikleri öne çıkartmıştı. Belki de daha uzun yaşasa, büyük hüzün ve mutlulukların bıraktığı izler Ruby’nin yüzünde de olacaktı. Eski okul arkadaşına yaşlı gözlerle bakan Anne, Ruby’de Tanrı’nın yüzünü gördüğünü ve onu daima bu hâliyle hatırlayacağını düşündü.

Cenazeye gelenler evden gitmeden önce Bayan Gillis, Anne’i küçük bir odaya çekip ona bir paket verdi.

“Bunu almanı istiyorum,” dedi ağlayarak. “Ruby bunun sende kalmasını isterdi, işlemeye çalıştığı nakış ama tam bitmedi, iğne ölmeden önceki gün, zavallı parmaklarının onu son bıraktığı yerde takılı duruyor.”

“Geride hep bitirilmemiş işler kalır,” dedi Bayan Lynde gözlerinde yaşlarla. “Ama sanırım biri hep o yarım kalan işleri bitirir.”

“İnsanın öleceğini bilmesi ne kadar zor bir şey,” dedi Anne eve doğru yürürlerken Diana’ya. “Ruby vefat eden ilk arkadaşımız oldu. Er ya da geç hepimiz tek tek onun peşinden gideceğiz.”

“Evet, sanırım öyle,” dedi Diana. Rahatsız olmuş gibiydi, bu konudan söz etmek istemiyordu. Cenazenin detayları hakkında konuşmayı tercih ederdi, mesela Bayan Gillis’in Ruby’nin içinde yatması için ısrar ettiği o muhteşem, beyaz, kadife tabuttan. Bayan Rachel Lynde, “Gillisler cenazelerinde bile gösteriş yapıyor,” demişti. Herb Spencerın kederli yüzünden, Ruby’nin kız kardeşlerinin isterik ağlayışlarından bahsetmek istiyordu ama Anne bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemedi. O sırada birtakım düşüncelere dalmıştı ve Diana bu düşüncelerin asla bir parçası olmadığını bildiği için kendisini çok yalnız hissetti.

“Ruby Gillis çok gülen, harika bir kızdı,” dedi Davy aniden. “Cennette de Avonlea’deki gibi çok gülecek mi, Anne?”

“Evet, sanırım gülecek.”

“Ah, Anne,” diye şaşkın bir tebessümle itiraz etti Diana.

“Neden olmasın Diana?” dedi Anne ciddi bir tavırla. “Sence cennette hiç gülmeyecek miyiz?”

“Ben… Şey… Bilmem,” dedi kız. “Ne bileyim, sanki doğru bir şeymiş gibi gelmedi. Bilirsin, kilisede gülünmez.”

“Ama cennet her zaman kilise gibi bir yer olmayacak,” dedi Anne.

“Umarım,” diye araya girdi Davy. “Eğer öyleyse ben gitmek istemiyorum. Kilise çok sıkıcı. Her neyse, zaten kiliseye de sonsuza dek gitmeyeceğim yani eğer White Sands teki Bay Thomas Blewett gibi yüz yaşıma kadar yaşarsam tabii. Adam çok uzun yaşamasını sürekli tütün içmesine bağlıyor çünkü tütün bütün mikropları öldürüyormuş. Ben de tütün içebilir miyim, Anne?”

“Hayır, Davy umarım asla tütüne alışmazsın,” dedi Anne.

“Mikroplar beni öldürürse ne yapacaksın peki?” diye ısrar etti Davy.

BÖLÜM 15

TERSİ ÇIKAN RÜYA

“Bir hafta sonra Redmond ta olacağız,” dedi Anne. Sınıfına, derslerine ve Redmond’taki arkadaşlarına geri döneceği için mutluydu. Ayrıca Patty’nin Yeri de gözünün önünden gitmiyordu. Orada yaşayacağını düşünmesi bile ona sıcacık bir yuvası olduğunu hissettirmeye yetiyordu.

Güzel bir yaz geçirmişti. Yaz havası ve müthiş gökyüzü altında geçirdiği neşeli vakitler, heyecan dolu günler olmuştu. Eski dostlukları pekişmiş, daha asilce sevmeyi, daha sabırlı olmayı ve hevesle çalışmayı öğrenmişti.

Hayatla ilgili dersler üniversitede öğrenilmiyor, diye düşündü. *Hayat, her yerde insana kendi derslerini öğretiyor*

Fakat tatilin son haftası tersi çıkan rüyalar misali, Anne için hiç de güzel geçmedi.

Anne bir akşam Bay ve Bayan Harrison ile çay içerken adam imalı şekilde, “Hikâye yazmaya devam ediyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” diye sertçe cevap verdi Anne.

“Seni gücendirmek istememiştim. Bayan Hiram Sloane bana geçen gün Montreal’daki Rollings Kabartma Tozu Fabrikası’ndan büyük bir zarf geldiğini ve bir aydır postanede beklediğini söyledi. Mektupta şirketin kabartma tozuyla ilgili en güzel hikâyeyi yazan kişiye iyi bir ödül verileceği yazıyormuş galiba. Zarfın sana gelmediğini söyledi ama ben senin ilgini çeker diye düşündüm.”

“Hiç de çekmez! O ödülü gördüm ama yarışmaya katılmayı hiç düşünmedim. Bence kabartma tozu reklamı için hikâye yazmak çok çirkin bir şey. Judson Parker’ın ilaç firmasından reklam almaya çalışması kadar çirkin.”

Anne daha evvel yaşadığı minik hayal kırıklığını bu şekilde belirtip bu fikri savuşturduktan sonra aynı akşam Diana’nın gelişiyle yaşayacağı rezaletten habersizdi. Diana parlak gözleri, gül pembesi yanaklarıyla elinde bir mektup taşıyordu.

“Ah, Anne sana bir mektup var. Postaneye gitmişken getireyim dedim. Çabuk aç çünkü eğer zannettiğim şeyse mutluluktan uçacağım.” Anne

şaşırarak mektubu açtı ve daktiloyla yazılmış yazıya baktı.

Bayan Anne Shirley,
Green Gables
Avonlea, RE. Adası
Sevgili Hanımefendi,

'Averil'ın Kefareti' adlı hikâyenizin yarışmamızda yirmi beş dolarlık ödülü kazandığını bildirmekten mutluluk duyarız. Çekinizi zarfla birlikte gönderdik. Hikâyenizin birkaç önemli Kanada gazetesinde yayımlanması için gerekli görüşmeleri yapıyoruz. Ayrıca, hikâyeniz müşterilerimize dağıtacağımız broşürlere de basılacaktır. Yarışmamıza göstermiş olduğunuz ilgiden ötürü teşekkür ederiz,

Saygılarımızla,

THE ROLLINGS RELIABLE
KABARTMA TOZU ŞİRKETİ

"Anlamadım," dedi Anne.

Diana ellerini çırptı.

"Ah, ödülü kazanacağını biliyordum! Bundan emindim. Yarışmaya hikâyeni ben gönderdim, Anne."

"Diana Barry!"

"Evet, gönderdim," dedi Diana sevinçle ve yatağa uzandı. "İlanı görünce aklıma hemen hikâyen geldi ama önce sana sormayı düşündüm. Fakat gönderme demenden korktuğum için ben de bana verdiğin kopyayı göndermeye ve bu konudan sana hiç söz etmemeye karar verdim. Ödülü kazanamasaydın zaten haberin bile olmayacak ve tekrar üzülmeyecektin çünkü başarısız olan hikâyelere geri dönüş yapılmıyordu. Sana dönüldüğüne göre muhteşem bir sürprizle karşılaşacağını tahmin etmiştim."

Diana çok zeki bir kızdı ama Anne kendisini bu habere sevinmiş gibi hissetmiyordu. Sürpriz olduğu kesindi ama muhteşemlik bunun neresindeydi?

"Anne, neden mutlu değilsin?" diye haykırdı Diana.

Anne hemen yüzüne bir yapay bir tebessüm kondurdu.

"Beni mutlu etmek için yaptığın bu girişime tabii ki sevindim," dedi. "Ama o kadar şaşırdım ki daha ne olduğunu bile tam anlayamadım çünkü

hikâyemde…" Anne bu kelimeyi biraz vurgulu söyledi: "*Kabartma tozu* ile ilgili tek bir satır bile yoktu."

"Ah, onu ben ekledim. Benim için çok kolay oldu ve tabii şu eski Hikâye Kulübü sayesinde kazandığım tecrübelerin de epey faydasını gördüm. Averil'ın pasta yaptığı sahne var ya? İşte orada *Rollings Reliable* kullandığını belirttim, bir de son paragrafta Perceval'in Averil'ı kollarına alıp, 'Tatlım, önümüzdeki yıllar bize rüyalarımızdaki yuvayı kurmamızı sağlayacak,' dediği kısma, '*Rollings Reliable* dışında başka hiçbir kabartma tozunu kullanmayacağımız yıllar,' diye ekledim."

Üzerine, bir kova soğuk su boşaltılmış gibi hisseden zavallı Anne, "Ya?" diyebildi.

"Ve böylece sen de yirmi beş doları kazandın," diye devam etti Diana sevinçle. "Priscilla bir keresinde bana *Kanadalı Kadınlar* dergisinin sadece beş dolar ödediklerini söylemişti!"

Anne bu korkunç pembe zarfı titreyen ellerle Diana ya uzattı.

"Bunu alamam… Bu senin hakkın, Diana. Hikâyeyi sen gönderdin ve değişiklikleri de sen yaptın. Ben olsam asla göndermezdim. O yüzden bu çeki sen almalısın."

"Gönderdim çünkü kazandığını kendi gözlerimle görmek istedim," dedi Diana. "Yaptığım şey hiç kimsenin başına bir dert açmadı. Zaten ödüllü bir yazarın dostu olmak bana yeter. Misafirimiz var, o yüzden postaneden çıktığım gibi aslında eve gitmem gerekiyordu ama buraya uğrayıp haberi bizzat görmeden edemedim. Senin için çok mutluyum, Anne."

Anne aniden öne doğru eğilip Diana'ya sarıldı ve kızı yanaklarından öptü.

"Bence sen dünyadaki en tatlı ve en dürüst dostsun, Diana," dedi. Sesi hafifçe titriyordu. "Emin ol yaptığın şeyi takdir ediyorum."

Diana hem mutlu hem de utanmış hâlde geri çekildi ve evine doğru gitti. Zavallı Anne ise haksız kazanç olarak gördüğü çeki çekmecesine koyup kendini yağa atarak utanç ve öfkeyle ağlamaya başladı. Böyle bir şeyi asla kabul edemezdi… Asla!

O akşamüstü Orkide Yamacı'na uğrayıp haberi almış olan Gilbert günbatımında Anne'i tebrik etmeye geldi. Fakat Anne'in yüzünü görünce tebrik sözcükleri ağzından dökülmedi.

"Ne oldu Anne? Ödülü kazandığın için çok sevinçli olacağını sanıyordum. Aferin sana!"

“Ah, Gilbert sen bari yapma,” dedi Anne kırgın bir sesle. “Beni bir tek sen anlarsın sanmıştım. Ne kadar berbat bir durum olduğunu göremiyor musun?”

“İtiraf etmeliyim ki göremiyorum. Sorun nedir?”

“Her şey,” diye homurdandı Anne. “Kendimi sonsuza dek aşağılanmış gibi hissediyorum. Bir anne çocuğunun koluna bir kabartma tozu reklamı dövmesi yaptırdığını görse, sence nasıl hissederdi? İşte ben de aynen öyle hissediyorum. O zavallı, minik hikâyemi çok seviyordum ve bütün içtenliğimle yazmıştım. Ama o kutsal şeyi Çalıp bir kabartma tozu reklamına alet ettiler. Queens’teki edebiyat derslerinde Profesör Hamilton’ın bize ne söylediğini unuttun mu? Bize düşük ya da değersiz amaçlar uğruna asla yazı yazmamamızı söylemişti, daima en yüksek fikirlere bağlı kalın demişti. *Rollings Reliable* reklamı için bir hikâye yazdığımı duyunca sence benim hakkımda ne düşünecek? Ah, bir de Redmond’ta duyulacak olursa! Benimle nasıl alay edip bana nasıl gülecekler bir düşünsene!”

“Hiç sanmam,” dedi Gilbert ve Anne’i asıl endişelendiren şeyin birinci sınıfların hakkında neler düşüneceği olduğunu hissetti. “Onlar da benim gibi düşünecektir. Yani senin de tıpkı okuldaki öğrencilerin onda dokuzu gibi zengin biri olmadığın için yıl içinde sana destek olacak parayı alın terinle kazandığını. Ben bunda düşük, değersiz ya da saçma bir şey görmüyorum. Evet, insan edebî şaheserler yazabilir ama bu sırada hayatını sürdürmek için para da kazanması gerekir.”

Bu sağduyulu ve gerçekçi yaklaşım Anne’i az da olsa neşelendirdi. En azından kendisine gülüneceği düşüncesi aklından silindi, yine de içinde bir yerde hâlâ büyük bir öfke duyuyordu.

BÖLÜM 16

YOLUNA KOYULAN İLİŞKİLER

Çevresine neşe dolu gözlerle bakan Philippa Gordon, "Burası kendi evimden bile daha samimi," diye şaşırdı. Alacakaranlıkta hep birlikte Patty'nin Yeri'ndeki büyük oturma odasında toplanmışlardı; Anne, Priscilla, Phil ve Stella, Jamesina teyze, Rusty, Joseph, kedi Sarah, Gog ve Magog. Şömine alevlerinin gölgeleri duvarlarda dans ediyor, kediler mırlıyordu. Phil'in kurbanlarından biri tarafından gönderilmiş olan koca bir demet kasımpatı altın rengi odada ay gibi ışıldıyordu.

Eve yerleşeli üç hafta olmuştu ve daha şimdiden yaşadıkları bu deneyimi büyük bir başarı olarak görüyorlardı. Dönüşlerinden sonraki ilk iki hafta çok heyecanlı geçmişti. Ev eşyalarını ayarlamakla meşgul olmuşlar, küçük evlerini farklı şekillerde birkaç kez düzenlemişlerdi.

Üniversiteye dönüş vakti gediğinde Anne, Avonlea'den ayrıldığı için hiç üzgün değildi. Zaten tatilinin son birkaç günü pek de güzel geçmemişti. Ödüllü hikâyesi yerel gazetelerde basılmış ve Bay William Blair, şirketin müşteriler için hazırladığı pembe, yeşil, sarı broşürleri tezgâhının üzerine yığmıştı. Anne'e de bir paket broşür gönderme nezaketinde bulunmuş ama kız hepsini mutfaktaki ocağa atıp yakmıştı. Fakat aşağılandığını düşünen tek kişi Anne'di çünkü Avonlea'deki herkes ödülü kazanmasının muhteşem bir şey olduğunu düşünüyordu. Yakın dostları oldukça samimi bir şekilde ona olan hayranlıkla ifade ettiler, sadece birkaç düşmanı surat astı. Mesela Josie Pye, Anne Shirley'nin bu hikâyeyi bir yerden kopyaladığına inandığını söyledi çünkü yıllar önce bu hikâyeyi başka bir gazete okuduğundan emindi. Charlie'nin evlenme teklifini geri çevirdiği için Sloanelar bunun çok da gurur duyulacak bir şey olmadığını, eğer istese herkesin bunu başarabileceğini söylediler. Atossa teyze Anne'e roman yazmaya meraklı olduğu için çok üzüldüğünü çünkü Avonlea'de doğup büyüyen herhangi birinin böyle bir şey yapmayacağını, ancak anası babası belli olmayan, evlat edinilmiş yetimlerin bu işe kalkışacaklarını söyledi. Hatta Bayan Rachel Lynde bile, yirmi beş dolarlık çeke sevinmiş olmasına rağmen, Anne'in roman yazma fikrini bir kez daha gözden geçirmesi gerektiğinden söz etti.

“Böylesi yalanlara bu kadar para ödemeleri ne kadar garip,” demişti yarı sert, yarı gururlu bir tavırla.

Tüm bunların sonucunda evden ayrılma vakti geldiğinde Anne elbette sevinmişti. Üstelik Redmond’ta olmak çok eğlenceliydi. Anne artık bilge ve tecrübeli bir ikinci sınıf öğrencisiydi ve tüm arkadaşları okulun açıldığı gün ona hoş geldin demek için etrafına toplanmıştı. Pris, Stella ve Gilbert oradaydı, bütün ikinci sınıf öğrencilerinden çok daha ciddi görünen Charlie Sloane, Alec-Avonzo ikilemini hâlâ çözememiş Phil ve Moody Spurgeon MacPherson. Moody, Queens’ten mezun olduklarından beri öğretmenlik yapıyordu ama annesi artık mesleği bırakıp rahiplik gibi yüksek bir amaç uğruna eğitim alma vaktinin geldiğine karar vermişti. Zavallı Moody üniversite hayatının daha en başında kendisini çok şanssız hissediyordu çünkü birkaç ikinci sınıf öğrencisi gece yurtta uyurken çocuğun kafasını tıraş etmişlerdi. Bu yüzden talihsiz çocuk saçları yeniden uzayana kadar beklemek zorunda kalacaktı, hatta üzülerek Anne’e bu kafayla kendisini rahibe benzetip benzetmeyeceklerinden kesinlikle emin olmadığını bile söylemişti.

Jamesina teyze, kızlar Patty’nin Yeri’ni kendisi için hazır hâle getirene dek gelmedi. Bayan Patty anahtarı içinde bir mektupla birlikte Anne’e göndermiş ve mektuba Gog ile Magog’un misafir odasındaki yatağın altında duran kutuda olduklarını yazarak onları istediği zaman çıkartabileceğini söylemişti. Mektubun sonuna eklediği notta kızlardan duvarlara resim asma konusunda dikkatli olmalarını rica etmişti. Oturma odasındaki duvar kâğıtları daha beş yıl evvel yenilenmişti dolayısıyla yeğeniyle ikisi, duvara gereksiz delikler açılmasını istemiyorlardı. Geri kalan her konuda Anne’e güveniyordu.

Kızlar evlerini yerleştirirken nasıl da eğlendiler! Phil, bu hissin en az evlenmek kadar güzel olduğunu söyledi. İnsan koca derdi olmadan da evini düzebilirdi. Hepsi minik evi güzel ve rahat bir hâle sokacak eşyalar getirmişti. Pris, Phil ve Stella, Bayan Patty’nin yeni duvar kâğıtlarına rağmen, daha sonra zevklerine göre asacakları bolca ıvır zıvır ve resim getirmişti.

“Giderken bu delikleri kapatırız, ruhu bile duymaz,” demişlerdi kendilerine itiraz eden Anne’e.

Diana, Anne’e üzerinde çam ağacı desenli bir yastık vermiş, Bayan Ada da Priscilla ile ikisine muhteşem nakışlı yastıklarından birini hediye etmişti.

Manila Noel için hazırladığı koca bir kutu yiyeceği üzerini sıkıca örttüğü bir sepete koyup vermiş, Bayan Lynde de kıza elişi beş yorgan hediye

etmişti.

"Bunları al," demişti emrivaki yaparak. "Yoksa çatı katında durmaktan hepsini güveler kemirecek."

Yorganları sermeden önce arta kalan güvelerden temizlemek adına tam iki hafta boyunca onları bahçede bekletmişlerdi. Hayli aristokratik bir mahalle olan Spofford Bulvarı bu tarz bir manzaraya alışkın değildi. Yan evde oturan ihtiyar, huysuz milyoner gelip Bayan Rachel'ın, Anne'e verdiği lale desenli muhteşem sarı-kırmızı yorganı satın almak istedi. Annesinin de eskiden böyle yorganlar ördüğünü ve onu hatırlamak için bu yorganı almak istediğini anlattı. Anne yorganı satmayınca da hayal kırıklığına uğradı fakat kız bu haberi Bayan Lynde'e bir mektupla bildirdi. Adamın karısı daha sonra Anne'e aynen böyle bir yorganın kendisinde de olduğunu ve tütün kralı kocasının illa yatağa sermek istediğini ama modaya düşkün olduğu için kendisinin buna asla izin vermediğini ileten bir mesaj gönderdi.

Bayan Lynde'in yorganları o kış çok işe yaradı. Patty'nin Yeri'nin güzelliğinin yanı sıra çok kötü yanları da vardı. Ev epey soğuk olduğundan buzlu gecelerde kızlar Bayan Lynde'in yorganlarının altında yatmaktan memnundu. Anne eve ilk gittiğinde gözüne kestirdiği o mavi odayı almıştı. Priscilla ve Stella ise büyük odayı aldı. Phil, mutfağın yanındaki küçük odasından çok memnundu. Jamesina teyze de alt kattaki odaya yerleşmişti. Rusty ise ilk başta kapıdaki merdivenlerde uyuyordu.

Dönüşünden birkaç gün sonra okuldan eve yürüyen Anne, yolda insanların kendisine hafifçe gülümsediğini fark etti. Bir sorun olup olmadığını merak etmeye başladı. Yoksa saçları mı dağınıktı? Veya kemeri mi gevşemişti? Başını eğip üzerini incelemeye başlayan Anne, Rusty'yi ilk kez o an fark etti.

Hemen arkasında, hatta neredeyse ayaklarının dibinde kendisini takip eden kimsesiz bir kedi vardı. Yavruluk çağını çoktan geçmiş bu hayvan sıska ve bakımsızdı, iki kulağı da parçalanmış, bir gözü ve çenesi garip bir şekilde yaralanmıştı. Rengine gelince bir zamanlar siyah olduğu belli olan kedi şu an o kadar pis ve bakımsızdı ki, karmakarışık tüyleri griye dönmüştü.

Anne, "Pist," dedi ama hayvan gitmedi. Olduğu yerde duran Anne hayvana, hayvan da tek gözü ile Anne'e bakmaya başladı. Sonunda Anne evine gelene dek kedinin kendisine eşlik etmesine razı oldu ama bahçeye gelince, kapıyı sertçe kedinin suratına kapatıp bir daha onu görmeyeceğini düşündü. Fakat on beş dakika sonra Phil kapıyı açınca merdivenin önünde toz toprak içindeki kedinin öylece yattığını gördü. Kedi, Anne'i görür görmez

kızın kucağına atlayıp yarı yalvarır, yarı sevinçli bir şekilde miyavlamaya başladı.

"Anne, bu hayvan senin mi?" diye sertçe sordu Stella.

"Hayır, değil," dedi Anne tiksinerek. "Bu yaratık beni eve kadar takip etti. Ondan bir türlü kurtulamadım. Ay, in aşağı. Ben uslu kedileri severim, senin gibi tuhaf canavarları değil."

Buna rağmen kedi Anne'in kucağından inmeyi reddetti. Hatta iyice kıvrılıp mırlamaya başladı.

"Belli ki seni evlat edindi," diye güldü Priscilla.

"Beni evlat edinemez," dedi Anne inatla.

Hayvana acıyan Phil, "Zavallı yaratık açlıktan ölüyor," dedi. "Baksanıza kemikleri sayılıyor."

"Ona bir kap yemek verelim de geldiği yere geri dönsün," dedi Anne.

Kediyi besleyip dışarıya bıraktılar. Fakat sabah olduğunda hayvan hâlâ merdivendeydi. Orada durmaya devam etmiş, kapı açıldığında hemen içeriye girmeye çalışmıştı. Ev sahiplerinin soğuk tavrından kesinlikle etkilenmemiş, Anne dışında başka hiç kimseyle ilgilenmemişti. Vicdanları sızlayan kızlar onu beslediler ama bir hafta sonra artık bu konuda bir şey yapmaları gerektiğine karar verdiler. Kedinin görüntüsünde gelişme vardı; gözleri ve yanakları iyileşmişti. Eskisi kadar zayıf da değildi, hatta kızlar kedinin kendini temizlediğini bile görmüşlerdi.

"Ama onu sahiplenemeyiz," dedi Stella. "Jimsie teyzem haftaya Sarah adlı kedisiyle birlikte buraya geliyor, ikisine birden bakamayız hem Rusty, Sarah ile durmadan kavga eder. Bu hayvan doğuştan savaşçı. Geçen akşam tütün kralının kedisiyle büyük bir kavgaya tutuştu ve hayvanı bozguna uğrattı."

Tembel bir şekilde halıya uzanmış, mırıldayan hayvana bakan Anne, "Ondan kurtulmamız gerek," dedi. "Ama nasıl? Dört korunmasız kız, kurtulmaları mümkün olmayan bir kediden nasıl kurtulur?"

"Ona kloroform verelim," dedi Phil. "En insani yöntem bu olur."*

*** L.M. Montgomery'nin bu kitabı 1915 yılında basılmış olup, anlatılan hikâye 1883-1887 yılları arasında geçmektedir. Kitaptaki diyalogları okurken, roman kişilerinin karşılaştıkları olaylar karşısındaki tutumlarını, eylemlerini ve bakış açılarını 19. yüzyıl zihniyeti ve yaşam pratikleri ile bağlantılı olarak değerlendirmenizi rica ederiz. (Yayıncı Notu)**

“Aramızda bir kediye nasıl kloroform verileceğini bilen var mı?” dedi Anne.

“Ben varım tatlım. Bu benim maalesef ki birkaç kötü huyumdan biri, evde birkaç tane bayılttım. Sabah kediyi alıp güzel bir kahvaltıyla besliyorsun, sonra eski bir çanta alıp -ki arka verandamızda bir tane var- kediyi çantaya, çantayı da ahşap bir kutuya koyuyorsun. Ardından iki kaşık kloroform eklediğin şişeyi kutunun içine döküyorsun. Hayvan kıvrılıp uykuya dalıyor ve acı çekmeden ölüyor.”

“Kolaymış,” dedi Anne.

“Çok kolay. Siz bu işi bana bırakın, ben hallederim,” dedi Phil.

Daha sonra gerekli olan kloroform bulundu ve Rusty içeriye alındı. Güzelce kahvaltısını etti, patilerini yalayıp Anne’in kucağına oturdu. Anne’in yüreği sızladı. Bu zavallı yaratık onu seviyor, ona güveniyordu. Nasıl bu vahşetin bir parçası olurdu?

“Al onu,” dedi tereddüt ederek Phil’e. “Kendimi katil gibi hissediyorum.”

Phil, “Biliyorsun hiç acı çekmeyecek,” diyerek kızı rahatlatmak istedi ama Anne dışarıya kaçtı.

Ölümcül plan arka verandada gerçekleşti. O gün oraya hiç kimse yaklaşmadı. Ama günbatımında Phil, hayvanın gömülmesi gerektiğini söyledi.

“Pris ve Stella ona meyve bahçesinde bir mezar kazsın,” dedi. “Anne de benimle gelip kutuyu kaldırsın. Bu en nefret ettiğim kısımdır çünkü.”

İki kız parmak uçlarına basarak arka verandaya çıktılar. Phil kutunun üzerine koyduğu taşı kaldırdı. Bir anda kutunun içinde hafif ama net şekilde duyulabilecek bir miyavlama sesi geldi.

“O… O ölmemiş galiba!” diye haykırdı Anne ve şaşkın bir şekilde mutfak merdivenlerine oturuverdi.

“Ama ölmüş olmalıydı,” dedi Phil.

Bir diğer hafif miyavlama öyle olmadığını kanıtladı. İki kız şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

“Ne yapacağız?” dedi Anne.

“Neden gelmiyorsunuz acaba?” dedi kapı eşiğinde beliren Stella. “Mezarı çoktan hazırladık. ‘Bu sessizlik de neyin nesi?’” diyerek dalga geçti bir şiirden alıntı yaparak.

Kutuyu gösteren Anne, “Hayır, olamaz. Ölümün sesi uzaktan gelen fırtınanın sesine benziyor,” diye devam etti.

Derken bir kahkaha patlattılar ve gergin hava birdenbire yumuşadı.

Taşı yerine koyan Phil, “Onu sabaha kadar burada bırakalım,” dedi.

“Beş dakikadır miyavlamıyor. Belki de demin miyavlama sandığımız sesler ölürken çıkarttığı hırıltılardı. Ya da kendimizi çok suçlu hissettiğimiz için o sesleri biz hayal ettik.”

Fakat sabah kutuyu açtıklarında Rusty hemen Anne’in omzuna çıkıp şefkatle kızın yüzünü yalamaya başladı. Bu kedi kesinlikle canlıydı.

“Baksanıza kutu delikmiş,” diye homurdandı Phil. “Hiç fark etmedim. Demek ki o yüzden ölmemiş, şimdi her şeyi yeniden yapmamız gerekecek.”

“Hayır, gerekmeyecek,” diye çıkıştı Anne. “Rusty’ye kimse dokunmayacak. O benim kedim ve siz de buna alışsanız iyi olur.”

“Eğer Sarah ve Jimsie teyze ile anlaşır diyorsan tamam o zaman,” dedi Stella rahatlamış bir şekilde.

O andan sonra Rusty de aileden biri oldu. Arka verandadaki yastıkların üzerinde uyumaya başladı ve gittikçe şişmanladı. Jasemina teyze geldiğinde hayli semirmiş, bakımlı ve saygılı bir kedi hâline gelmişti. Fakat kendi kendine hareket etmeyi pek seviyordu, sürekli başka kedilerle kavga ediyordu. Spofford Bulvarı’ndaki aristokratların ev kedilerini teker teker mağlup etti, insanlar arasında yalnızca sevdiği tek kişi Anne’di. Anne dışında başka hiç kimse onu okşamaya cesaret edemezdi. Bunu yapmaya kalkışırlarsa kendilerini öfkeli bir pati ve münasebetsiz bir konuşmaya benzeyen garip bir miyavlama karşılıyordu.

“Bu kedinin havasından da geçilmiyor yani,” dedi Stella.

“O çok tatlı bir kedi,” dedi Anne kediye şefkatle sarılarak.

“Sarah ile ikisi birlikte nasıl yaşayacak hiç bilmiyorum,” dedi kız kötümser bir şekilde. “Zaten geceleri bahçede kavga eden kedilerden bıktık, bir de oturma odasında olursa buna dayanamam.” Bu sırada Jasemina teyze de gelmişti. Anne, Priscilla ve Phil başta kadını biraz yadırgar gibi oldu ama Jasemina teyze şöminenin başındaki sallanan sandalyeye yerleşir yerleşmez ona âdeta taparcasına saygı duydular.

Jamesina teyze ufak tefek, ihtiyar bir kadındı. Yumuşak, üçgen şeklinde bir yüzü, gençlik ışıltısı saçan kocaman, yumuşak mavi gözleri vardı. Bir genç kız kadar umut doluydu. Pembe yanakları ve kar gibi kır saçları olan bu tatlı kadın kulaklarına küçük, eski küpeler takıyordu.

Günbatımındaki bulutlar kadar hoş ve pembe bir örgü ören Jamesina teyze, "Bu çok eski moda," dedi. "Ama ben de eski modayım. Hem giysilerim hem de fikirlerim. Elbette en iyisini ben bilirim demiyorum, hatta benden çok daha iyileri olduğunu da söylemekten hiç çekinmem. Yine de giysilerim kolayca giyilebilen, rahat şeyler. Fakat yeni ayakkabılar eskilerden daha kullanışlı, yine de eski ayakkabılar daha rahat. Zihnimi ayakkabı ve fikirler konusunda meşgul edemeyecek kadar yaşlıyım. Evi düzenli tutmamın yanı sıra size göz kulak olmamı beklediğinizi biliyorum ama bunu yapmayacağım çünkü siz nasıl davranacağınızı bilecek yaştasınız. Kısacası…" dedi kadın parlayan gözlerle. "Hepiniz istediğiniz gibi hayatınızı mahvedebilirsiniz."

"Lütfen biri şu kedileri ayırabilir mi?" dedi Stella ürpererek.

Jamesina teyze yanında sadece kedisi Sarah'yı değil, Joseph'i de getirmişti. Joseph, Vancouver'a taşınan çok kıymetli bir dostunun kedisiydi.

"Joseph'i yanında götüremedi ve benim almam için yalvardı. Onu geri çeviremedim. Joseph çok güzel bir kedi, tüyleri alacalı olduğu için arkadaşım ona Joseph adını koydu."

Gerçekten de öyleydi. Fakat Joseph'ten hiç hoşlanmayan Stella hayvanı yürüyen bir halıya benzetiyordu. Asıl renginin ne olduğunu söylemek imkânsızdı. Beyaz bacaklarının üzerinde siyah benekler vardı. Sırtı griydi ve bir tarafında kocaman, sarı bir benek; diğer tarafında da siyah bir benek vardı. Sarı renkli kuyruğunun ucu griydi. Bir kulağı siyah, diğeri sarıydı. Bir gözünün üzerindeki siyah benek hayvana korkunç bir görüntü veriyordu. Aslında epey uysal bir hayvandı, yani Joseph kırlardaki zambaklar gibi bir şeydi. Ne kuyruğunu savurur ne koşar ne de fare kovalardı. Ya bütün görkemiyle yastıkların üzerine yayılıp uyur ya da yemek yerdi.

Joseph ile Sarah ayrı kutularda yolculuk etmişlerdi. Kutularından çıkartılıp beslendikten sonra Joseph köşede duran yastığı seçmiş, Sarah da şöminenin önüne uzanıp yüzünü yalamaya başlamıştı, iri, ince, gri-beyaz bir kediydi. Aslında bir sokak kedisi olmasına rağmen özüyle hiç bağdaşmayan asil bir havası vardı. Onu Jamesina teyzeye çamaşırcı kadın vermişti.

"Adı Sarah olduğu için kocam ona hep kedi Sarah diye seslenirdi," dedi Jamesina teyze. "Sekiz yaşında ve muhteşem bir fare avcısı. Merak etme Stella, kedi Sarah asla kavga etmez. Joseph de öyledir."

"Burada kendilerini savunmak zorunda kalacakları için dövüşeceklerdir," dedi Stella.

Tam bu sırada sahneye Rusty dâhil oldu. Neşeyle odaya girdi ama yabancıları görür görmez durakladı. Kuyruğunu bir ağaç dalı gibi dikleştirdi. Sırtındaki tüyler diken gibi havaya kalktı, başını eğdi ve nefret dolu bir miyavlamayla kedi Sarah'nın üzerine çullandı.

Zavallı hayvan yüzünü yalamayı bırakıp merakla Rusty'ye baktı. Tek pençesiyle hayvana bir tokat attı. Rusty halının üzerine yuvarlandı, güçlükle kendine geldi. Kulağını tokatlayan bu kedi, nasıl bir şeydi böyle? Kedi Sarah'ya şüpheli gözlerle baktı. Saldıracak mıydı, saldırmayacak mıydı? Kedi Sarah umursamaz bir tavırla Rusty'ye sırtını döndü ve tuvaletini yaptı. Rusty ona saldırmamaya karar verdi ve bir daha da asla saldırmadı. O andan itibaren kedi Sarah kontrolü ele geçirdi. Rusty bir daha asla ona bulaşmadı.

Fakat Joseph doğrulup esnedi. Az evvelki yenilginin acısını çıkartmak isteyen Rusty, bu kez ona yöneldi. Doğası gereği Joseph çok iyi dövüşebilen bir kediydi. Sonuç ciddi birkaç kavga oldu ve Rusty ile Joseph her gün dövüşmeye başladı. Anne hep kendi kedisinin tarafını tutuyor ve Joseph'e kızıyordu. Stella ise çaresizdi. Jamesina teyze bu olanlara sadece gülüyordu.

"Bırakın dövüşsünler," dedi. "Bir süre sonra arkadaş olurlar. Joseph'in biraz egzersize ihtiyacı var… Fazla kilo aldı. Rusty'nin de dünyadaki tek kedinin kendisi olmadığını öğrenmesi gerek."

Sonunda iki kedi de durumu kabullenip düşman değil, arkadaş olmaya karar verdiler. Patilerini birbirlerine dayayıp aynı yastıkta uyumaya ve birbirlerinin yüzünü yalayarak temizlemeye başladılar.

"Hepimiz birbirimize alıştık," dedi Phil. "Ben de bulaşık yıkamayı ve yerleri süpürmeyi öğrendim."

"Ama kedilere kloroform vermeye alışkın olduğuna bizi inandıramadın," diye güldü Anne.

"Suç kutudaki delikteydi," dedi Phil.

"İyi ki o delik varmış," dedi Jamesina teyze sertçe. "İtiraf etmeliyim ki eğer bir yerde çok fazla kedi varsa, kiminden kurtulmak gerekir. Fakat eğer bir kedi büyümüş, usluysa bırakın kalsın, ondan bir zarar gelmez."

"Buraya ilk geldiği gün Rusty'yi görseydin asla uslu bir kedi olduğunu söylemezdin," dedi Stella. "Tıpkı şu İhtiyar Nick'e benziyordu."

"İhtiyar Nick'in bu kadar çirkin olduğunu sanmıyorum," dedi kadın. "Öyle olsa etrafına bu kadar zararı dokunmazdı. Ben onun hep yakışıklı bir beyefendi olduğunu düşünmüşümdür."

BÖLÜM 17

DAVY'DEN GELEN MEKTUP

Bir kasım akşamı eve gelen Phil, "Kar yağmaya başladı kızlar," dedi. "Bahçedeki patika sevimli, minik kar taneleriyle kaplı. Daha önce kar tanelerinin bu kadar güzel olduklarını hiç fark etmemiştim. Bu basit hayatın içinde yuvarlanıp giderken çevremizdeki küçük şeyleri fark edemiyoruz işte. Çok şükür bunları fark etmemi sağlayan hayata. Mesela tereyağına beş sent zam geldi diye endişelenmek bile hoşuma gidiyor."

"Zam mı gelmiş?" dedi evin gelir gider hesabını tutan Stella.

"Evet… İşte istediğin yağı da getirdim. Artık alışverişte iyice ustalaştım. Hatta flört etmekten bile daha eğlenceli gelmeye başladı," dedi Phil.

"Her şeye çok zam geliyor," diye iç çekti Stella.

"Boş ver, çok şükür hava ve yaşamak hâlâ bedava," dedi Jamesina teyze.

"Gülmek de öyle," diye ekledi Anne. "Henüz gülmeye vergi konmadı yoksa hiçbirimiz rahat rahat gülemezdik. Şimdi size Davy'nin mektubunu okuyacağım. Son bir yılda yazısı oldukça gelişti, gerçi kesme işaretini hâlâ doğru kullanamıyor ama çok ilginç mektuplar yazmayı başarıyor. Ders çalışmaya başlamadan önce şu mektubu dinleyip biraz gülün."

Sevgili Anne, diye başladı Davy'nin mektubu.

Sana hepimizin iyi olduğunu ve senin de iyi olmanı umduğumu söylemek için kalemi elime aldım. Bugün biraz kar yağdı, Marilla gökyüzündeki ihtiyar kadının yorganındaki tüylerini silkelediğini söyledi. Gökyüzündeki ihtiyar kadın Tanrı'nın karısı mı, Anne?

Bayan Lynde çok hastaydı ama şimdi iyileşti. Geçen hafta kilerin merdivenlerinden düştü. Düşerken sütlerin ve tavaların durduğu rafa tutunmuş, birdenbire çok gürültülü bir ses çıktı. Hatta Marilla önce deprem oluyor sandı.

Tavalardan biri tamamen yamulmuş ve Bayan Lynde kaburgalarını incitmiş. Doktor gelip kaburgalarına sürmesi için ilaç verdi ama Bayan Lynde doktoru iyi anlamadığından ilacı içmiş. Doktor ölmemesinin bir mucize olduğunu söyledi ama ölmedi

ve kaburgaları da iyileşti. Bayan Lynde doktorların hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Fakat tavayı tamir edemedik. Marilla onu atmak zorunda kaldı. Geçen hafta Şükran Günüydü. Okul yoktu ve harika bir yemek yedik. Ben tart, kızarmış hindi, meyveli pasta, çörek, peynir, reçel ve çikolatalı kek yedim. Marilla öleceğimi söyledi ama ölmedim. Sonra Dora'nın kulağı ağrıdı. Ama benim kulağım hiç ağrımadı.

Yeni öğretmenimiz erkek. Şakalar yapıyor. Geçen hafta bütün üçüncü sınıf oğlanlarına ve kızlarına nasıl bir eşle evlenmek istediğimiz hakkında bir kompozisyon yazdırdı. Okurken gülmekten ölecekti. Benimki de burada. Umarım hoşuna gider.

'*Evlenmek İstediğim Kadın.*

Kibar olmalı ve yemeklerimi vaktinde hazırlamalı, ben ne dersem yapmalı ve bana karşı daima nazik olmalı. On beş yaşında olmalt. Fakirlere iyi davranmalı ve evini temiz tutmalı, öfkeli olmamalı ve düzenli bir şekilde kiliseye gitmeli. Çok güzel olmalı ve kıvırcık saçları olmalı. Eğer böyle bir kadınla evlenirsem çok iyi bir koca olurum. Bence bir kadının da kocasına karşı çok iyi olması gerekir. Bazı zavallı kadınların kocası yok.

SON.'

Geçen hafta White Sands'te, Bayan Isaac Wrights'ın cenazesindeydim. Mevtanın kocası çok üzgündü. Bayan Lynde, Bayan Wrights'ın büyükbabasının bir koyun çaldığını söyledi ama Marilla ölünün arkasından kötü konuşmamalıyız dedi. Neden konuşmamalıyız, Anne?

Bayan Lynde geçen gün bana çok kızdı çünkü ona Nuh'un zamanında yaşıyor muydu diye sordum. Amacım onun duygularını incitmek değildi. Sadece bilmek istemiştim. Yaşıyor muydu, Anne?

Bayan Harrison köpeğinden kurtulmak istedi. O yüzden köpeği uyuttuğunu söyledi ama köpek tekrar uyandı. Bu sefer Bay Harrison onu tekrar uyutup başında bekledi. Bay Harrison yeni bir işçi kiraladı. Çok garip biri. Bay Harrison onun solak olduğunu söylüyor. Bay Barry'nin işçisi çok tembel. Bayan Barry öyle olduğunu söylüyor ama Bay Barry aslında tembel olmadığını sadece iş yapmak yerine, işlerin yapılması için dua etmeyi tercih ettiğini söyledi.

Bayan Harmon Andrews'un durmadan sözünü ettiği ödüllü domuzu öldü. Bayan Lynde kadın o domuzla bu kadar çok övündüğü için öldüğünü söyledi. Ama bence domuzda bir sorun vardı. Milty Boulter da hastaydı. Doktor ona tadı berbat bir ilaç verdi. Ona ilaçtan biraz almak istediğimi söyledim ama Boulterlar çok kaba insanlar. Milty ilacı vermeyeceğini, parasını boşa harcamayacağını söyledi. Bayan Boulter'a erkeklerin nasıl tavlandığını sordum ama bana çok kızdı ve bunu bilmediğini çünkü asla bir erkeğin peşinde koşmadığını söyledi.

Demek yine binayı boyayacak. Mavi renkten çok sıkılmışlar.

Dün gece yeni rahip bize çaya geldi. Tam üç dilim turta yedi. Bunu ben yapsam Bayan Lynde bana domuzcuk derdi. Üstelik adam hem kocaman lokmalar alıyor hem de çok hızlı yiyordu oysa Marilla bana asla böyle yemek yemememi söyler. Neden rahipler çocukların yapamaması gereken şeyleri yapabiliyor?

Sana verecek başka haberim kalmadı. Sana tam altı tane öpücük gönderiyorum. Xxxxxx. Dora da bir tane gönderiyor. Bu da onunki. X.

Sevgili arkadaşın DAVID KEITH.

Not: Anne, şeytanın babası kimdi?

BÖLÜM 18

BAYAN JOSEPHINE, ANNE'İ HATIRLAR

Noel tatili geldiğinde kızlar evlerine dönmek için Patty'nin Yeri'nden ayrılırken, Jamesina teyze yerinden kıpırdamamaya kararlıydı.

"Davet edildiğim yere yanımda üç kediyle birlikte gidemem," dedi. "Üç hafta boyunca bu zavallı yaratıkları burada tek başlarına da bırakamam. Eğer onları besleyecek kadar düzgün komşularımız olsaydı bırakırdım ama bu sokakta milyonerlerden başka hiç kimse yok. O yüzden ben de burada kalıp sizin için Patty'nin Yeri'ni sıcak tutacağım."

Anne her zamanki gibi neşeyle evine gitti ama Avonlea'nin en eski sakinlerinin bile görmediği kadar erken gelen soğuk ve fırtınalı bir hava karşıladı onu. Green Gables'ın bahçesindeki her şey kelimenin tam anlamıyla yerle bir olup dağılmıştı. O kötü tatilin hemen her gününde korkunç fırtınalar esti, hatta nadir yaşanan güzel günlerde bile fırtına kendisini hissettirmeye devam etti. Kısa süre içinde bütün yollar harap oldu. Dışarıda dolaşmak neredeyse imkânsızdı. Dernek üç akşam boyunca üniversite öğrencilerinin onuruna bir parti vermeyi denedi ama her akşam şiddetle esen fırtına yüzünden hiç kimse partiye gidemedi, onlar da çaresizce bu girişimlerinden vazgeçtiler. Green Gables'a olan sevgisi ve bağlılığına rağmen Anne, Patty'nin Yeri'ni özlemeden duramıyor, şöminede yanan ateşi, Jasemina teyzenin şen gözlerini, üç kediyi, kızların tatlı sohbetlerini ve cuma akşamları sohbet etmek için evlerine uğrayan arkadaşlarının neşesini bir türlü aklından çıkartamıyordu.

Anne çok yalnızdı çünkü Diana evinde hasta yatıyor ve bronşit krizleriyle uğraşıyordu. O yüzden Green Gables'a gelemiyor, Anne de Orkide Yamacı'na gidemiyordu çünkü oraya giderken geçmesi gereken Hayaletli Orman fırtınadan dolayı adım atılacak gibi değildi. Uzun yolu tercih edip şu an donmuş olan Parlak Sular Gölü'nden de gidemiyordu çünkü orası da en az orman kadar kötü durumdaydı. Ruby Gillis beyazlara bürünmüş mezarlıkta ebedî uykusundaydı. Jane Andrews, Batı'da bir yerde öğretmenlik yapıyordu. Fakat Gilbert mümkün olan her akşam Green Gables'a uğramayı ihmal etmiyordu. Ama onun da ziyaretleri eskisi gibi değildi. Anne çocuğun

gelmesini neredeyse hiç istemiyordu çünkü bir anda ani bir sessizlik oluyor ve Anne çocuğun üzerine diktiği ela gözlerinin derinliklerinde garip bir bakışla karşılaşıyordu. Bu bakışların onu terletip yanaklarının kızarmasına neden olması da Anne'i çok rahatsız ediyordu, sanki… Sanki… Her neyse işte, bu çok utanç vericiydi. Anne bu anlarda yanında mutlaka birinin bulunduğu Patty'nin Yeri'nde olmayı çok isterdi. Green Gables'ta ise ne zaman Gilbert gelse Marilla yanına ikizleri de alıp sürekli Bayan Lynde'in yanına gidiyordu. Bu durum Anne'in canını çok sıkıyordu.

Buna rağmen Davy çok mutluydu. Sabahları erkenden kalkıp evin önündeki ve kümeslerdeki karları temizliyordu. Marilla ile Bayan Lynde'in, Anne için hazırladıkları Noel hediyelerini birbirlerine göstermelerini coşkuyla izliyor ve okul kütüphanesinden aldığı çok heyecanlı bir masal kitabını okuyordu. Kitapta çok acayip bir kahraman vardı ve başı ne zaman belaya girse ya bir deprem oluyor ya da bir volkan patlıyor ve çocuk paçayı sıyırıyordu.

"Bence bu masal çok güzel, Anne," dedi bir gün. "İncil okuyacağıma bunu okurum daha iyi."

"Öyle mi?" diye gülümsedi Anne.

Davy merakla kıza baktı.

"Hiç şaşırmadın, Anne. Oysa Bayan Lynde'e bunu söylediğimde şok olmuştu."

"Hayır, ben şok olmadım Davy. Bence dokuz yaşında bir çocuğun İncil yerine masal kitabı okumayı tercih etmesi gayet doğal. Fakat büyüdüğünde İncil'in ne kadar önemli bir kitap olduğunu anlayacağını umuyor ve biliyorum."

"Ah, evet bence de bazı kısımları gayet güzel," dedi Davy. "Mesela şu Yusuf'la ilgili olan hikâye. Ama ben Yusuf'un yerinde olsam erkek kardeşlerimi affetmezdim. Ciddiyim, Anne. Hepsinin kafasını uçururdum. Bunu söylediğimde Bayan Lynde çok kızdı ve İncil'i kapatıp bir daha böyle konuşursam bana kesinlikle artık İncil okumayacağını söyledi. O yüzden pazar öğleden sonraları o bana İncil okurken artık hiç konuşmuyorum. Söyleyeceklerimi düşünüp ertesi gün okulda hepsini Milty Boulter'a anlatıyorum. Milty'ye Elisha ve ayıların hikâyesini anlattım, o kadar korktu ki bir daha hiç Bay Harrison'ın kel kafasıyla dalga geçmedi. Prens Edward Adası'nda ayı var mı Anne?"

“Artık yok,” dedi Anne ve rüzgârın pencereye taşıdığı karlara baktı. “Of, bu fırtına hiç dinmeyecek mi?”

Kitabını okumaya hazırlanan Davy, “Tanrı bilir,” diye cevap verdi.

Anne bu kez şok oldu.

“Davy!” diye içerleyerek bağırdı.

“Bayan Lynde öyle söylüyor,” diye itiraz etti çocuk. “Geçen hafta bir gece Marilla, ‘Ludovic Speed ile Theodora Dix hiç evlenmeyecek mi?’ deyince, Bayan Lynde de ona, ‘Tanrı bilir,’ diye cevap verdi.”

“Bunu söylemesi hoş olmamış,” dedi Anne ama ne kadar haklı ya da haksız olduğu konusunda kendisi de ikilemde kalmıştı. “O adı laf olsun diye ağzına almak hiç kimseye yakışan bir davranış değildir Davy. Bunu bir daha asla yapma.”

“Ama rahip gibi yavaş ve ağır söylersem olur, değil mi?” dedi Davy.

“Hayır, o zaman bile olmaz.”

“İyi o zaman, ben de söylemem. Ludovic Speed ile Theodora Dix, Middle Graftonda oturuyor ve Bayan Lynde adamın yüz yıldır kadını oyaladığını söylüyor. Yakında evlenmek için fazla yaşlanmış olmayacaklar mı Anne? Umarım Gilbert seni o kadar oyalamaz. Siz ne zaman evleneceksiniz Anne? Bayan Lynde mutlaka evleneceğinizi söylüyor.”

“Bayan Lynde var ya…” diye öfkeyle söze giren Anne sonra birden sustu. “O ihtiyar dedikoducunun teki,” diye cümlesini tamamladı Davy sakin bir şekilde. “Herkes onun için böyle söylüyor. Peki, cidden evlenecek misiniz, Anne?”

“Sen çok sersem bir çocuksun Davy,” dedi öfkeyle odadan çıkan Anne. Boş mutfakta pencerenin kenarına oturup alacakaranlığı izledi. Güneş batmış, rüzgâr dinmişti. Batıdaki mor bulut kümelerinin arasından ay, solgun yüzünü göstermeye başladı. Gökyüzü kararmaya başlamıştı ama batıdan uzanan sarı bir şerit gittikçe korkunç bir şekilde parlamaya devam ediyordu, sanki bütün ışıklar tek bir noktaya toplanmış gibiydi. Uzaktaki tepeler rahipler gibi yan yana dizilmiş duran köknarlarla kaplıydı. Karanlığa karşı dimdik duruyorlardı. Anne durgun ve bembeyaz tarlalara doğru baktı. Günbatımında hepsi soğuk ve cansız görünüyordu. Derin bir iç çekti. Çok yalnızdı, çok üzülüyordu çünkü gelecek yıl Redmond’a geri dönüp dönemeyeceğini merak ediyordu. Dönemeyebilirdi. Alabileceği tek bir burs vardı, onun da miktarı çok azdı. Marilla’nın parasını da alamazdı ve yaz tatilinde yeterince para kazanması da pek mümkün görünmüyordu.

“Sanırım gelecek yıl okulu bırakacağım,” diye düşündü. “Ve yine yakın bir okulda yeterince para biriktirene kadar öğretmenlik yapacağım. Fakat o zamana kadar ne eski sınıfımdan ne de Patty’nin Yeri’nden eser kalmaz. Ama olsun! Bir korkak gibi davranmayacağım. Çok şükür ki gerektiğinde kendi paramı kazanabiliyorum.”

Davy dışarıya koşarak, “Bak Bay Harrison bahçesini temizliyor,” dedi. “Umarım postayı getirmiştir. Üç gündür postanede bekliyor. Gritlerin neler yaptığını çok merak ediyorum. Ben bir muhafazakârım Anne ve gözün hep Gritlerin üzerinde olsun derim.”

Bay Harrison hem postayı getirmiş hem de Anne için Stella, Priscilla ve Phil’den gelen mektupları almıştı. Jamesina teyze de mektup yazmış ve şömineyi sıcak tuttuğundan, kedilerinin üçünün de iyi olduklarından, evdeki bitkilere de iyi baktığından bahsetmişti.

> *Havalar çok soğuk oldu*, diye yazmıştı. *Ben de kedilerin evde uyumasına izin verdim. Rusty ile Joseph oturma odasındaki divanda, kedi Sarah da ayakucumda uyuyor. Gecenin bir yarısı yabancı diyarlardaki zavallı kızımı düşünmek için uyandığımda, o kedinin mırıltılarını duymak bana çok iyi geliyor. Eğer Hindistan’da değil de başka bir yerde olsaydı kızım için hiç endişelenmezdim ama oradaki yılanların çok kötü oldukları söyleniyor Yılanlara hiç güvenmem. Tanrı onları neden yaratmış hiç bilmiyorum. Hatta bazen Onun yarattığını bile düşünmüyorum. İhtiyar Harry’nin bu işte bir parmağı olduğuna inanasım geliyor*.

Anne daktilo ile yazılmış, kısa bir mektubu önemsiz olduğunu düşünerek en sona bırakmıştı. Ama okuduğunda gözlerinde yaşlarla dona kaldı.

“Ne oldu, Anne?” diye sordu Marilla.

“Bayan Josephine Barry ölmüş,” dedi Anne alçak sesle.

“Demek sonunda vefat etmiş,” dedi Marilla. “Yaklaşık bir yıldır hastaydı, Barryler ölüm haberini bekliyorlardı. O kadar çok acı çekti ki, nihayet huzura erdi, Anne. O kadın sana karşı hep çok nazik olmuştur.”

“Hem de son anına kadar, Marilla. Mektup avukatından geliyor. Vasiyetinde bana bin dolar bırakmış.”

“Tanrım, bu çok para değil mi?” diye haykırdı Davy. “O kadın, Dianaların misafir odasında kalırken sizin üzerine atladığınız kadın değil mi?

Diana bana o hikâyeyi anlattı. Sana o yüzden mi bu kadar çok para bırakmış?"

"Şşş Davy," dedi Anne kibarca. Marilla ile Bayan Lynde son gelişmeler hakkında konuşurken, o acı dolu yüreğini de alıp sessizce verandaya çıktı.

"Sizce Anne evlenecek mi?" diye şüpheli bir şekilde sordu Davy. "Dorcas Sloane geçen yaz evlendiğinde, Anne eğer yeterince parası olursa asla bir koca aramakla uğraşmayacağını hatta bir görümceyle beraber yaşamaktansa, sekiz çocuklu bir dul olarak yaşamanın bile çok daha iyi olacağını söylemişti."

"Davy Keith, şu dilini tutmayı öğren," dedi Bayan Rachel öfkeyle. "Konuşma şeklin küçük bir çocuğa yakışmıyor."

BÖLÜM 19

PERDE ARKASI

“Yirminci yaş günüm olması ve ergenliğimi sonsuza dek X geride bırakacak olduğumu düşündükçe…” dedi kucağında Rusty ile halının üzerine kıvrılmış olan Anne. Jamesina teyze de sallanan sandalyesinde kitap okuyordu. Oturma odasında sadece onlar vardı. Stella ile Priscilla bir komite toplantısına gitmiş, Phil de üst katta bir partiye hazırlanıyordu.

“Galiba biraz üzgünsün,” dedi Jamesina teyze. “Ergenlik, hayatın güzel bir dönemidir. Çok şükür ki ben hâlâ o dönemdeyim.”

Anne güldü.

“Sen hiç yaşlanmayacaksın teyzeciğim. Yüz yaşına gelsen de hâlâ on sekizinde olacaksın. Evet, kendimi biraz üzgün hatta biraz da hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Bayan Stacy çok uzun zaman önce bana yirmi yaşıma geldiğimde kişiliğimin oluşacağını söylemişti. İyi ya da kötü biri olacağım belli olacakmış. Ama ben olması gerekenin bu olduğuna inanmıyorum. Hayat iniş çıkışlarla dolu.”

“Herkesin hayatı öyle,” dedi kadın neşeyle. “Mesela benim hayatım yüz parçaya bölündü. Bence senin şu Bayan Stacy yirmi yaşına geldiğinde kişiliğinin temel özelliklerinin belirginleşeceğini söylemek istemiş. Seçtiğin yolda gelişmeye başlayacağını anlatmaya çalışmış. Bu konuya fazla takılma Anne. Tanrı ya, komşularına ve kendine olan görevlerini yerine getir ve iyi vakit geçir. Benim felsefem budur ve daima çok işe yaramıştır. Phil bu gece nereye gidiyor?”

“Dansa gidiyor ve çok tatlı bir elbise almış; beje çalan açık sarı renkli bir ipek elbise. Ayrıca, çok güzel dantelleri var. O kahverengi tenine çok yakışmış.”

“‘İpek’ ve ‘dantel’ kelimeleri sihirli gibi, öyle değil mi?” dedi Jamesina teyze. “Onları duyduğumda bile ayağa kalkıp dans etmek istiyorum. Sarı ipek… insanın aklına güneş ışığından yapılmış bir elbise geliyor. Hep sarı ipek bir elbisem olsun istemişimdir ama kocam bundan söz etmemi bile istemezdi. Cennete gider gitmez yapacağım ilk iş kendime sarı ipek bir elbise almak olacak.”

Anne kadının sözlerine neşeyle gülerken Phil de aşağıya indi. Kız çok görkemli görünüyordu, duvarda asılı duran uzun, oval aynanın önüne gitti.

"İyi bir aynada insan gerçekten iyi görünüyor," dedi. "Benim odamdakine bakınca elbisem resmen yemyeşil görünüyordu. Sence güzel miyim, Anne?"

"Ne kadar güzel olduğunu bir bilsen Phil," dedi Anne içtenlikle.

"Elbette biliyorum. Yoksa aynalar ve erkekler ne işe yarar? Kastettiğim bu değildi. Kıyafetim düzgün duruyor mu? Eteğim düz mü? Sence bu gül aşağıda dursa daha mı iyi olur? Korkarım çok yukarıda duruyor… Yan yatmışım gibi görünüyorum. Kulağıma bir şeyler takmaktan da nefret ediyorum."

"Her şey çok güzel ve gamzen de çok şirin."

"Anne, senin özellikle sevdiğim bir huyun var. O kadar alçakgönüllüsün ki… İçinde zerre kadar kıskançlık yok."

"Neden kıskansın ki?" dedi Jamesina teyze. "Belki senin kadar gazel değil ama burnu seninkinden çok… Çok daha güzel."

"Biliyorum," dedi Phil.

"Burnumun güzel olması içimi hep rahatlatmıştır," diye itiraf etti Anne.

"Ayrıca saçlarına da bayılıyorum, Anne. Bir de şu her an düşecekmiş gibi duran tek bir lülen var ya… Bence çok tatlı. Fakat konu buruna gelince, benimki beni oldukça endişelendiriyor. Kırk yaşıma gelince burnum bir Byrne burnuna benzeyecek. Sence kırk yaşımda nasıl görüneceğim, Anne?"

"İhtiyar, otoriter, evli bir kadın gibi görüneceksin," diye dalga geçti Anne.

"Hayır," dedi Phil ve kendisini partiye götürmek için almaya gelecek olan çocuğu beklemeye koyuldu. "Joseph, sakın kucağıma atlayayım deme. Üzerim kedi tüyleriyle kaplı hâlde dansa gidecek değilim. Hayır, Anne hiç de otoriter görünmeyeceğim. Ama evli olacağıma şüphe yok."

"Alec'le mi Alonzo'yla mı?" diye sordu Anne.

"İkisinden biriyle sanırım," diye iç çekti Phil. "Tabii eğer hangisi olacağına karar verebilirsem."

"Karar vermek çok zor olmamalı," diye suratını astı Jamesina teyze.

"Ben çift yüzlü bir madalyon gibi doğmuşum teyzeciğim, hangi yüzü seçeceğime karar vermem hiçbir zaman kolay olmuyor."

"Aklını biraz daha başına devşirmen lazım, Philippa."

"En güzeli bu tabii," dedi Philippa. "Ama o zaman da insan bir sürü eğlenceli şeyi kaçırmış oluyor. Alec ile Alonzo'ya gelince, eğer onları

tanısaydın aralarında seçim yapmanın neden bu kadar zor olduğunu anlardın. İkisi de eşit derecede tatlı."

"O zaman sen de daha tatlı birini seç," diye önerdi kadın. "Sana hayran olan bir centilmen var: Will Leslie. Çocuğun gözleri kocaman ve çok güzel."

"Bence fazla kocamanlar! İnek gözü gibi," dedi Phil zalimce.

"George Parker'a ne dersin?"

"Sanki az evvel ütülenmiş gibi görünüyor olması dışında onun hakkında söylenecek pek bir şey yok."

"Marr Holworthy o zaman. O çocukta hiçbir hata bulamazsın."

"Hayır, bulamam. Keşke fakir olmasaydı. Zengin bir adamla evlenmeliyim Jamesina teyze. Bir de tabii ki yakışıklı olması gerekiyor. Zenginlik ve yakışıklılık olmazsa olmazım. Zengin olsaydı Gilbert Blythe ile evlenirdim."

Anne biraz kıskanarak, "Ya öyle mi?" dedi.

"Gilbert'ı istemiyoruz ama bu fikre de hoş bakmıyoruz, öyle mi? Ha ha," diye dalga geçti Phil. "Aman, neyse saçma sapan şeylerden bahsetmeyelim. Sanırım bir ara evleneceğim ama o korkunç günü mümkün olduğunca ertelemek niyetindeyim."

"Sevmediğin biriyle evlenmemelisin, Phil," dedi Jamesina teyze.

"*Ah, eski güzel günlerdeki gibi seven yürekler*

Artık modası geçmiş güller gibiler," diye bir dörtlük okudu Phil dalga geçerek.

"Araba da geldi. Ben gidiyorum. Görüşmek üzere sizi eski kafalı şekerler!"

Phil gidince Jamesina teyze, Anne'e baktı.

"Bu kız çok güzel, çok tatlı ve çok iyi kalpli biri ama sence de biraz zırdeli değil mi, Anne?"

"Ah, bence Phil'in zekâsında hiçbir sorun yok," dedi Anne gizlice gülümseyerek. "Sadece konuşma şekli böyle."

Kadın başını iki yana salladı.

"Umarım öyledir, Anne. Umarım öyledir çünkü onu seviyorum. Fakat anlayamıyorum, canımı sıkıyor. Şimdiye dek tanıdığım kızların hiçbirine benzemiyor, hatta benim eskiden olduğum kızlara bile."

"Sen kaç farklı kız oldun ki Jamesina teyze?"

"Çok… Yarım düzine kadar tatlım."

BÖLÜM 20

GILBERT İTİRAF EDİYOR

“Bugün çok sıkıcı bir gün,” dedi kanepede uzanıp kediler gibi gerinen Phil.

Anne okuduğu *Bay Pickwick’in Serüvenleri* adlı kitabından başını kaldırdı. Bahar sınavları bitmiş olduğu için Dickens’ın yazılarını okuyarak hoşça vakit geçiriyordu.

“Bizim için sıkıcı bir gün,” dedi düşünceli bir şekilde. “Ama bazılarına göre muhteşem bir gün. Belki bugün biri çok mutlu, belki bir yerde muhteşem bir parti var ya da harika bir şiir yazılıyor ya da yüce biri doğdu. Ya da belki bazılarının kalbi kırıldı, Phil.”

“Neden şu son söylediğin şeyle güzel cümleni berbat ettin şimdi tatlım?” diye homurdandı Phil. “Kırık kalpleri ya da sevimsiz şeyleri düşünmek istemiyorum.”

“Sence hayatın boyunca sevimsiz şeylerden uzak kalabilecek misin, Phil?”

“Hayır, kalamayacağım. Ben öyle bir şey mi söyledim şimdi? Hayatımı berbat eden Alec ve Alonzo’ya sevimli şeyler demeyeceksin herhalde, değil mi?”

“Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun, Phil.”

“Neden alayım ki? Bunu yapan yeterince insan var zaten. Dünyanın benim gibi insanlara ihtiyacı var Anne, neşeli insanlara. Eğer herkes entelektüel ve ağırbaşlı olsaydı dünya çekilmez bir yer olurdu. Josiah Allen’ın da söylediği gibi, benim misyonum hayata güzellik ve cazibe’ katmak. Haydi, itiraf et. Eğer ben burada olmasaydım geçen kış Patty’nin Yeri’nde geçirdiğin zaman bundan daha güzel ve keyifli olur muydu?”

“Olmazdı,” dedi Anne.

“Üstelik hepiniz beni seviyorsunuz hatta zırdeli olduğumu düşünen Jamesina teyze bile. O zaman neden farklı olmaya çalışayım? Of, tatlım çok uykum var. Dün gece saat bire kadar bir korku romanı okudum. Kitabı bitirdikten sonra yataktan kalkıp ışığı söndürebildim mi sence? Hayır! Eğer şans eseri Stella odama gelmeseydi o lamba sabaha kadar yanardı. Stella’yı

duyunca ona seslenip durumumu açıklayarak lambayı kapatmasını rica ettim. Kendim yapmaya kalksam bir şey ayağımdan tutup beni yatağın altına çekecekmiş gibi hissettim. Bu arada Anne, Jamesina teyze yazın ne yapacağına hâlâ karar vermedi mi?"

"Verdi, burada kalacak. Her ne kadar kendi evini açmanın zor geldiğini ve başkalarını ziyaret etmekten nefret ettiğini söylese de burada sırf o üç kedinin hatırına kaldığını biliyorum."

"Ne okuyorsun?"

"*Bay Pickwick'in Serüvenleri*'ni."

"O kitap karnımı acıktırır hep. İçinde çok lezzetli tasvirler var. Karakterler sürekli salam, yumurta yiyip süt içiyor. *Pickwick*'ı okuduktan sonra genelde mutfak dolabını karıştırmaya başlarım. Orada yazılanlar sanki açlıktan ölüyormuşum gibi hissettirir. Kilerde atıştıracak bir şeyler var mı, Kraliçe Anne?"

"Bu sabah limonlu turta yapmıştım. İstersen bir parça alabilirsin."

Phil hızla kilere koştu, Anne de Rusty ile birlikte meyve bahçesine çıktı. İlkbaharın başlarıydı ve hava hafif puslu ama güzeldi. Karlar henüz erimemişti, limana giden yolun üzerindeki çam ağaçlarının altında duran bankların bir kısmı hâlâ nisan güneşinin altında ışıldayan karla kaplıydı. Limana giden yol serin ve çamurluydu. Fakat çimenler yavaş yavaş uzamaya başlamış, hatta Gilbert gizli bir köşede çok açık renkli, tatlı bir kocayemiş bulmuştu. Elleri kocayemişlerle dolu bir şekilde parktan geldi.

Anne meyve bahçesindeki büyük kaya parçasının üzerine oturmuş açık kırmızı günbatımında kusursuz bir zarafet ve şiirsel bir edayla sallanan huş ağacının dallarına bakıyordu. Dallar havada âdeta bir şato ya da bir malikâne çiziyordu. Güneş ışığı ile dolu avlusu ve görkemli koridorları kraliçenin sürdüğü parfümün kokusuyla bezenmiş fevkalade bir malikâne… Gilbert'ın geldiğini görünce kaşlarını çattı. Son zamanlarda onunla yalnız kalmamayı başarabilmişti ama şu an hazırlıksız yakalanmış, hatta Rusty bile onu tek başına bırakıp gitmişti.

Gilbert kızın yanına oturup elindeki alıç çiçeklerini uzattı.

"Bunlar sana da evi ve eski okul pikniklerimizi hatırlatmıyor mu, Anne?"

Anne çiçekleri alıp burnuna götürdü.

"Şu an Bay Silas Sloane'nun arazisindeyim," dedi.

"Sanırım birkaç gün içinde gerçekten orada olacaksın?"

“Hayır, daha iki hafta var. Eve dönmeden önce Phil ile birlikte Bolingbroke’a gideceğim. Ben gelmeden sen Avonlea’ye dönmüş olursun.”

“Hayır, ben bu yaz Avonlea’de olmayacağım, Anne. *Daily News* gazetesinden bir iş teklifi aldım ve kabul edeceğim.”

“Ya…” dedi Anne belli belirsiz bir şekilde. Bütün yaz Avonlea’de Gilbert olmadan ne yapacağını düşündü. Bu hiç hoşuna gitmedi. “Senin için güzel bir fırsat elbette,” dedi.

“Evet, uzun zamandır bu işi almak istiyordum. Önümüzdeki yıl için bana çok faydası dokunacak.”

Ne söylediğinin pek de farkında olmayan Anne, “Çok fazla çalışmamalısın,” dedi. O an Phil’in yanlarına gelmesini çok isterdi. “Bu kış zaten çok çalıştın. Ne güzel bir akşam, öyle değil mi? Biliyor musun, bugün şu eski ağacın altında bir sürü menekşe buldum. Kendimi sanki altın madeni bulmuş gibi hissettim.”

“Zaten sen hep altın madeni bulursun,” dedi Gilbert. O da tam olarak ne söylediğinin farkında değildi.

“Haydi, gidip biraz daha var mı diye bakalım,” dedi Anne heyecanla. “Phil’i de çağırayım…”

“Şimdi Phil’i de menekşeleri de boş ver, Anne,” dedi Gilbert yavaşça ve kızın elini sıkıca avucunun içine aldı. “Sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Hayır, sakın söyleme,” diye haykırdı Anne yalvarırcasına. “Sakın yapma! Lütfen Gilbert.”

“Buna mecburum. Artık böyle devam edemeyiz. Anne, seni seviyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun. Ben… Ben seni ne kadar çok sevdiğimi anlatamam. Bir gün eşim olacağına dair bana söz verir misin?”

“Ver… Veremem,” dedi Anne çaresizce. “Ah, Gilbert… Her şeyi… Mahvettin.”

“Bana hiç değer vermiyor musun?” diye sordu Gilbert ve uzun bir sessizlik oldu ama Anne başını kaldırıp çocuğun yüzüne bakmaya cesaret edemedi.

“Hayır… O şekilde değil. Sana bir arkadaş olarak oldukça değer veriyorum ama sana âşık değilim, Gilbert.”

“Bana az da olsa umut veremez misin?”

“Hayır, veremem,” diye çaresizce haykırdı Anne. “Ben seni… Seni… Asla o şekilde sevemem, Gilbert. Bir daha bana bu konudan asla söz etme.”

Bir sessizlik daha oldu. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki Anne sonunda başını kaldırıp bakmak zorunda kaldı. Gilbert'ın yüzü bembeyaz kesilmişti. Ya gözleri? Anne ürpererek bakışlarını çevirdi. Bunun hiçbir romantik tarafı yoktu. Bütün evlilik teklifleri böyle berbat olmak zorunda mıydı? Gilbert'ın yüzünü bir daha aklından çıkartabilecek miydi?

"Başka biri mi var?" diye alçak sesle sordu çocuk.

"Hayır… Hayır," dedi Anne telaşla. "Öyle biri yok! Hem ben senden dünyadaki herkesten daha fazla hoşlanıyorum Gilbert ama biz arkadaş kalmalıyız."

Gilbert acı acı güldü.

"Arkadaş mı? Senin arkadaşlığın bana yetmiyor, Anne. Ben senin aşkını istiyorum ama sen bana onu asla veremeyeceğini söylüyorsun."

Anne'in tek söyleyebildiği, "Üzgünüm, affet beni Gilbert," oldu. Hayalini kurduğu o tatlı sözlerle dolu evlilik teklifleri, o nazik reddedişler neredeydi hani?

Gilbert kibarca elini çekti.

"Bunda affedilecek bir şey yok. Bazen beni önemsediğini sandığım anlar oldu. Demek ki kendimi kandırmışım, hepsi bu. Hoşça kal, Anne."

Anne odasına gidip penceresinin kenarında oturdu ve ağlamaya başladı. Hayatındaki çok kıymetli bir şeyi yitirmiş gibiydi. Bu elbette Gilbert'ın arkadaşlığıydı. Ah, neden onu kaybetmek zorunda kalmıştı ki?

"Ne oldu tatlım?" dedi ayışığının dolduğu odaya giren Phil.

Anne cevap vermedi. O an Phil'in kendisinden binlerce kilometre uzakta olmasını dilerdi.

"Sanırım Gilbert Blythe'i reddettin. Sen bir aptalsın, Anne Shirley!"

"Sevmediğim bir adamın evlenme teklifini reddetmem sence aptallık mı?" dedi Anne buz gibi keskin bir sesle.

"İnsan aşkı görür görmez tanımaz. Hayal gücün sana oyunlar oynar ve aşk zannettiğin şey hakkında seni kandırır, gerçek aşkın da öyle olmasını beklersin. Ah, belki de bu hayatımda kurduğum ilk mantıklı cümle. Acaba nasıl becerdim?"

"Phil," diye yalvardı Anne. "Lütfen git ve beni biraz yalnız bırak. Dünyam paramparça oldu ve benim onu düzeltmem lazım."

"Gilbert'ın olmadığı bir dünyayı mı?" dedi Phil giderken.

Gilbert'ın olmadığı bir dünya! Anne bu sözleri yüksek sesle tekrarladı. O zaman dünyası çok sıkıcı ve yalnız olmaz mıydı? Ama her şey Gilbert'ın

suçuydu; güzel arkadaşlıklarını mahvetmişti. Anne'in o olmadan yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu.

BÖLÜM 21

DÜNDEN KALAN KURUMUŞ GÜLLER

Anne'in Bolingbroke'ta geçirdiği iki hafta, Gilbert! düşündüğünde hissettiği acı dışında, çok güzeldi. Gerçi onu düşünecek fazla vakti de yoktu. Gordonların eski ama hayli güzel, *Mount Holly* adını verdikleri evleri Phil'in neşeli kız ve erkek arkadaşlarıyla dolup taşıyordu. Phil'in başarılı bir şekilde organize ettiği araba gezileri, danslar, piknikler, tekne partileri tam bir cümbüş havasında geçti. Alec ve Alonzo sürekli Phil'in peşindeydi. Anne, çocukların danslarda kıza eşlik etmekten başka bir şey yapıp yapmadıklarını merak ediyordu doğrusu. İkisi de hoş delikanlılardı ama Anne'in hangisinin daha hoş olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Bir de hangisiyle evleneceğime karar vermen için ben de senden yardım bekliyordum," diye homurdandı Phil.

"Bunu kendin için yapman lazım. Ne de otsa evlenmek için kimi kime tercih etmek gerektiği konusunda uzman olan sensin," dedi Anne biraz imalı edayla.

"Ah, bu çok farklı bir şey," dedi Phil.

Fakat Anne'in Bolingbroke'ta geçirdiği en tatlı an, doğduğu yere gittiği andı. Kasabanın biraz dışında kalan minik, sarı, eski bir ev… Bu evi sık sık hayalinde canlandırmıştı. Phil ile birlikte evin bahçe kapısına geldiklerinde mutlu gözlerle binaya baktı.

"Tam hayal ettiğim gibi," dedi. "Pencerelerde hammelleri yok ama bahçe kapısının yanında bir zambak ağacı var. Ve evet, pencerelerde de beyaz tüller asılı. Hâlâ sarı renk olmasına çok sevindim."

Çok uzun boylu, çok zayıf bir kadın kapıyı açtı.

"Evet, Shirleyler yirmi yıl önce burada yaşıyordu," dedi Anne'in sorusuna cevaben. "Burayı kiralamışlardı. Onları hatırlıyorum. İkisi de yüksek ateşten öldü. Çok üzücüydü. Geride bir bebek bıraktılar. Sanırım o da uzun zaman önce ölmüştür. Çok hastalıklı bir şeydi, ihtiyar Thomas ile karısı bebeği aldı. Sanki yeterince çocukları yokmuş gibi."

"O ölmedi," dedi Anne gülümseyerek. "O bebek bendim."

“İnanamıyorum! Ne kadar da büyümüşsün,” diye haykırdı kadın. Sanki Anne’in bebek kalmamasına şaşırmış gibiydi. “Şuraya bak, onları andırıyorsun. Tıpkı babana benziyorsun. O da kızıl saçlıydı. Ama gözlerini ve ağzını annenden almışsın. Çok tatlı, ufak tefek bir kadındı. Kızım onun okuluna gitmişti ve annene bayılırdı. İkisi de aynı mezarlığa gömüldüler ve okul yönetimi onların onuruna mezarlarına bir taş dikti. İçeri girsene?”

“Evi gezmeme izin verir misiniz?” diye heyecanla sordu Anne.

“Ah, tabii ki, eğer istersen gezebilirsin. Zaten çok büyük olmadığı için fazla vaktini de almaz. Kocama yeni bir mutfak yapması için ısrar edip duruyorum ama pek işe yaramıyor. Salon burada, yukarıda da iki oda var. Lütfen rahat olun. Benim gidip bebeğe bakmam lazım. Sen doğuya bakan odada doğmuştun. Annenin güneşin doğuşunu izlemeyi çok sevdiğini söylediğini hatırlıyorum. Senin doğumun da ona tıpkı güneşin doğuşu gibi gelmiş. Annenin yüzünde gördüğü ilk şey bir ışık olmuş.”

Anne coşku dolu bir yürekle dar merdivenden çıkıp doğuya bakan odaya girdi. Annesi bu odada mutluluk dolu annelik hayalleri kurmuş, o kutsal doğum anında kızıl güneş ışıkları bu odada ikisinin üzerine vurmuş, annesi bu odada ölmüştü. Anne, gözlerinde yaşlarla etrafına bakındı. Bu onun için hafızasından asla silinmeyecek o parlak anlardan biriydi.

“Annem beni doğurduğunda benden gençmiş,” diye fısıldadı.

Anne aşağıya inince ev sahibi kadın onu koridorda karşıladı. Üzeri soluk mavi bir kurdele ile bağlanmış, eski ve tozlu bir paket uzattı.

“Bu mektupları buraya ilk taşındığımda üst kattaki dolapta buldum,” dedi. “Ne olduklarını bilmiyorum… Hiçbirine bakmaya zahmet etmedim ama en üstte alıcı adı olarak *Bayan Bertha Willis* yazıyor. Bu annenin adıydı. Eğer saklamak istersen onları alabilirsin.”

“Ah, teşekkür ederim! Teşekkür ederim,” diye haykırdı Anne paketi hevesle alarak.

“Evde onlardan geriye kalan tek şey buydu. Mobilyaların hepsi doktor masraflarını ödemek için satılmış, Bayan Thomas da seni alırken annenin giysileriyle birkaç eşyasını daha götürmüştü. Herhâlde kendi çocuklarına giydirmiş ve onlardan da geriye hiçbir şey kalmamıştır. O çocuklar vahşi birer hayvan gibiydi.”

“Anneme ait tek bir şeyim bile yoktu,” dedi Anne ve boğazına bir yumruk oturdu. “Bu mektuplar için size ne kadar teşekkür etsem azdır.”

“Hiç önemli değil. Ah, gözlerin aynı anneninkiler gibi tatlım. O sadece gözleriyle bile bir şeyler anlatabilirdi. Baban biraz bakımsız ama çok nazik bir adamdı. Onların birbirine âşık olarak evlendiklerini duymuştum. Zavallılar, uzun yaşamadılar. Ama çok mutlu yaşadılar ve bence bu da gayet iyi bir şey sayılır.”

Anne kıymetli mektuplarını okumak için eve gitmeye can atıyordu ama önce kısa bir ziyaret daha yaptı. Bolingbroke Mezarlığı’nın yeşil köşesine tek başına gidip anne ve babasının yattığı yeri ziyaret etti. Götürdüğü beyaz çiçekleri mezarlarına bıraktı. Sonra Mount Holly’ye döndü ve odasına kapanıp mektupları okudu. Bazılarını babası, bazılarını annesi yazmıştı. Sadece yarım düzine kadar mektup vardı çünkü Walter ve Bertha Shirley sevgiliyken bile birbirlerinden fazla ayrı kalmamışlardı. Mektuplar sararıp solmuş, geçen yılların dokunuşuyla yazılanlar silinmişti. Lekeli ve buruşuk sayfalarda çok süslü cümleler yer almıyordu ama satırlar aşk ve güvenle doluydu. Uzun süre önce vefat eden bu âşıkların tatlı bir bağlılıkları vardı. Bertha Shirley, o cazibeli karakterinin güzelliğini kelimelere çok iyi yansıtmış, aradan geçen onca zamana rağmen kadının mis kokusu mektuplardan silinmemişti. Mektupların hepsi de aşk, tutku ve kıymetli hislerle doluydu. Anne’e göre en tatlı mektup, onun doğumunu anlatan mektuptu. Babası kısa süreliğine evden uzakta olduğu için kızının doğumunda bulunamamıştı. Annesi bebeğinin ne kadar zeki, ne kadar görkemli ve ne kadar tatlı olduğundan söz ediyordu.

Onu en çok uyurken seviyorum ama uyanıkken daha da çok seviyorum, diye yazmıştı Bertha Shirley mektubuna. Muhtemelen bu, kaleme aldığı son cümlesiydi çünkü çok geçmeden ölmüştü.

O gece Anne, Phil’e, “Bugün hayatımın en güzel günüydü,” dedi. “Anne ve babamı buldum. Mektuplar sayesinde onların gerçek olduklarını hissettim. Artık ben bir yetim değilim. Kendimi sanki bir kitabı açmış ve içinde dünden kalan tatlı, sevgi dolu kurumuş güller bulmuş gibi hissediyorum.”

BÖLÜM 22

İLKBAHAR VE ANNE'İN GREEN GABLES'A DÖNÜŞÜ

İlkbahar akşamları serin olduğu için yanan ateşin gölgeleri Green Gables'ın mutfak duvarlarında dans ediyordu. Açık duran doğudaki pencereden içeriye gecenin tatlı sesleri doluştu. Marilla ateşin başında oturuyordu. Son zamanlarda saatlerce ikizlere bir şeyler örerek vakit geçirmişti.

"Sanırım yaşlanıyorum," dedi.

Marilla son dokuz yılda çok az değişmiş, biraz daha zayıflamış ve yüzü bir parça daha köşeli bir hâl almıştı. Hâlâ iki rokayla -bunlar aynı tokalar mıydı?- sıkıca topuz yaptığı saçları biraz daha kırlaşmıştı. Fakat ifadesi çok değişmişti, mesela bir espri yapıldığında ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrılmıyordu. Gülümsemesi büyümüş, gözleri daha nazik ve şefkatli bakar olmuştu.

Marilla geçmişini düşünüyordu; mutsuz çocukluğunu, genç kızlığının gizlenen hayallerini, nafile umutlarını ve sonrasında süre gelen sıkıcı, tekdüze ve uzun hayatını. Ve Anne'in gelişini… Yüreği sevgi dolu, heyecanlı, hayalperest ve aceleci olan bu çocuk, hayal dünyası ile Marilla'nın hayatına bir renk, bir sıcaklık getirmiş ve göz açıp kapayana kadar, tıpkı yabani bir gül tomurcuğu gibi açıvermişti. Marilla altmış yıllık hayatının sadece Anne'in dâhil olduğu andan itibaren renklendiğini düşündü. Ve Anne yarın gece evde olacaktı.

Mutfak kapısı açıldı. Kadın, Bayan Lynde'i görmeyi umarak başını kaldırdı. Oysa tam karşısında uzun boylu, parlayan gözleriyle, elleri alıçlar ve menekşelerle dolu Anne duruyordu.

"Anne Shirley!" diye haykırdı. Hayatında ilk kez şaşkınlığını kontrol edememiş ve kızını kollarına alıp çiçekleriyle beraber onu sıkıca göğsüne bastırarak parlak saçlarını, tatlı yüzünü öpücüklere boğmuştu. "Yarın geceye kadar gelmeni beklemiyordum. Carmodyden buraya nasıl geldin?"

"Yürüdüm benim canım Marillam! Queens'e giderken de hep böyle yapmaz mıydım? Postacı yarın valizimi getirecek. Evimi o kadar özledim ki bir an evvel gelmek istedim. Ah, mayısın alacakaranlığında çok güzel bir yürüyüş yaptım, hatta tarlada durup bu alıçları topladım. Menekşe

Vadisi'nden geçtiğim için oradaki kocaman menekşelerden de biraz toplamadan edemedim. Kokla şunları Marilla, içine çek."

Marilla çiçekleri kokladı ama o çiçeklerden çok Anne ile ilgileniyordu.

"Otur çocuğum. Çok yorgun olmalısın. Sana yemek koyayım."

"Bu gece tepelerin üzerinden çok güzel bir ay yükseliyor Marilla ve Carmodyden eve doğru yürürken kurbağalar bana nasıl güzel şarkılar söylediler, bir bilsen! Kurbağaların müziğini seviyorum. Aklıma eski bahar akşamlarındaki güzel anılarım geliyor. Ayrıca bana hep buraya ilk geldiğim geceyi hatırlatıyor. Sen hatırlıyor musun, Marilla?"

"Kesinlikle evet," dedi kadın şefkatle. "Asla da unutmam."

"O yıl kurbağalar dere boyunda ve bataklıkta sürekli şarkı söylüyordu. Tan ağarırken onları penceremin kenarından dinler ve aynı anda hem nasıl bu kadar neşeli hem de bu kadar hüzünlü şarkı söyleyebildiklerini merak ederdim. Ah, yeniden evde olmak çok güzel! Redmond harikaydı, Bolingbroke da öyle… Ama benim yuvam, Green Gables!"

"Duyduğuma göre bu yaz Gilbert eve dönmüyormuş," dedi Marilla.

"Dönmüyor." Anne'in ses tonu kadının ona keskin bir bakış yöneltmesine yol açtı ama Anne o sırada menekşelerini kâseye koymakla meşguldü. "Baksana, ne tatlılar," diye telaşla sözüne devam etti. "Bence bir yıl bir kitap gibi, öyle değil mi Marilla? İlkbaharın sayfaları alıçlar ve menekşelerle, yazın sayfaları güllerle, sonbaharınla kırmızı akçaağaç yapraklarıyla ve kışınki de yaprak dökmeyen ağaçlarla yazılıyor."

"Gilbert'ın sınavları iyi geçti mi?" diye ısrar etti Marilla.

"Hem de çok iyiydi. Peki ama ikizlerle Bayan Lynde nerede?"

"Rachel ile Dora, Bay Harrisonlara gitti. Davy de Boulterlarda. Sanırım geliyor, sesini duydum."

Anne'i karşısında gören Davy önce şaşkınlıktan donakaldı ama sonra müthiş bir sevinçle kızın kucağına atladı.

"Ah, Anne seni gördüğüme çok sevindim! Geçen sonbahardan beri tam dört santim uzadım Anne. Bayan Lynde bugün boyumu ölçtü, ön dişime baksana, Anne. Artık yok. Bayan Lynde ipin bir ucunu dişime, diğer ucunu da kapıya bağlayıp hızla kapıyı kapattı. Dişimi iki sente Milty'ye sattım. Milty diş koleksiyonu yapıyor da."

"Ne demeye yapıyor acaba?" diye sordu Marilla.

"Yerlilerin şefini oynamak için dişlerden bir kolye yapacak," dedi kızın kucağına iyice sokulan Davy. "Daha şimdiden on beş tane dişi oldu ve herkes

çıkan dişlerini ona vereceğine dair söz verdi. O yüzden bizim diş biriktirmemizin bir anlamı yok. Hep söylediğim gibi, Boulterlar iş yapmayı iyi biliyorlar."

"Bayan Bouker'ın evinde uslu durdun mu?" diye sertçe sordu Marilla.

"Evet ama artık uslu durmaktan sıkıldım, Marilla."

"Çok yakında yaramazlıktan da sıkılacaksın, Davy," dedi Anne.

"Sıkılana kadar yaramazlık yapmaya devam etmem çok eğlenceli olmaz mı?" diye ısrar etti Davy. "Yaptıklarım için daha sonra üzülürüm, değil mi?"

"Üzgün olmak yaptığın yaramazlıkların sonuçlarını değiştirmez Davy. Geçen yaz Pazar Okulu'ndan kaçtığın günü unuttun mu? Bana yaramazlığın hiçbir şeye değmediğini söylemiştin. Bugün Milty ile neler yaptınız?"

"Ah, balık tutup kedi kovaladık, sonra yumurta avına çıktık ve seslerimiz yankılansın diye bağırdık. Boulterların ahırının hemen arkasındaki çalılık muhteşem bir yankı yapıyor. Yankı nedir Anne?"

"Yankı çok güzel bir orman perisidir Davy, uzaktaki ormanlarda yaşar ve tepelerin üzerinden dünyaya bakıp güler."

"Neye benziyor peki?"

"Saçları ve gözleri siyahtır ama boynu ile kolları kar beyazıdır. Hiçbir ölümlü onu göremez çünkü o bir geyikten bile daha hızlıdır. Onun hakkında tek bildiğimiz şey o alaylı sesidir. Geceleri onun seslendiğini duyabilirsin, yıldızların altında kahkaha attığını da. Fakat onu asla göremezsin. Peşinden gitmeye kalkarsan uçarak seni atlatır ve bir sonraki tepenin üzerinden sana bakıp kahkaha atar."

Bu doğru mu, yoksa uydurma mı, Anne?" diye sordu Davy.

"Davy," dedi Anne çaresizce. "Sen peri masalıyla yalanı ayırt edemiyor musun?"

"O zaman Boulterların çalılığındaki o ses ne?" diye ısrar etti Davy.

"Biraz daha büyüdüğünde açıklarım, Davy."

Yaş konusundan söz edilince Davy bir şeyler düşündü ve birkaç dakika sonra Anne'e şöyle fısıldadı:

"Anne, ben evleneceğim."

"Ne zaman?" diye aynı sakinlikle sordu Anne.

"Tabii ki büyüyünce."

"Çok rahatladım, Davy. Şanslı hanımefendi kim?"

“Stella Fletcher, okulda aynı sınıftayız. Anne, o şimdiye dek gördüğüm en güzel kız olabilir. Eğer büyümeden ölürsem sen ona göz kulak olursun, değil mi?”

“Davy Keith, saçmalamayı kes lütfen,” dedi Marilla sertçe.

“Hiç de saçma değil,” diye itiraz etti Davy incinmiş gibi. “O benim sözlüm ve eğer ölecek olursam sözlü dulum olacak, öyle değil mi? Üstelik büyükannesi dışında ona bakabilecek hiç kimsesi de yok.”

“Gel de yemeğini ye, Anne,” dedi Marilla. “Ve lütfen şu çocuğun saçmalıklarına arka çıkma.”

BÖLÜM 23

PAUL, KAYA HALKI'NI BULAMIYOR

Anne her ne kadar dünyasında eksik bir şey olduğunu hissederek biraz üzülse de o yaz Avonlea'de hayat çok güzeldi. En savunmasız anında bile bu ufak hüznün Gilbert'ın yokluğundan kaynaklandığını itiraf etmedi. Fakat kiliseden ya da dernek toplantılarından eve tek başına yürümek zorunda kaldığında, yollardaki diğer neşeli çiftleri görüp yüreğinde sebebini açıklayamadığı ince bir sızı hissetti. Gilbert ona mektup bile yazmamıştı, oysa Anne çocuğun bunu yapacağını düşünmüştü. Diana'ya yazdığını biliyordu ama Diana da Gilbert'tan ona hiç söz etmiyor ve Anne'in zaten Gilbert hakkında bir şeyler duyduğunu zannedip arkadaşına bilgi vermiyordu. Oldukça neşeli, kibar ve iyi kalpli bir kadın olan Gilbert'ın annesi hep üzüntülü bir ses tonuyla, üstelik kalabalık içinde Anne'e durmadan son zamanlarda Gilbert'tan haber alıp almadığını soruyordu. Zavallı Anne utançtan kızarıp sadece, "Pek sayılmaz," diye mırddanıyor ve Bayan Blythe ile etraftaki herkes bunu genç kızlara has, utangaç bir yanıt olarak kabul ediyordu.

Bunun dışında Anne o yaz çok keyifliydi. Haziranda Priscilla onu ziyarete gelmiş, o gittikten sonra da temmuz ve ağustosu geçirmek için Bay ve Bayan Irving ile Paul ve Dördüncü Charlotta evlerine gelmişti.

Yankı Kulübesi yine o eski, neşeli günlerine geri dönmüş, altın sarısı bahçedeki ağaçların arasından süzülen kahkahalar tatlı yankılar hâlinde geri dönmeye başlamıştı.

Bayan Lavender hiç değişmemiş, hatta çok daha güzel ve tatlı bir kadın olmuştu. Paul ona hayrandı ve ikisi arasındaki ilişki çok güzeldi.

"Fakat ona anne demiyorum," dedi Paul. "Biliyorsunuz öğretmenim, o sıfat benim kendi anneme ait ve bir başkasına öyle seslenemem. Ama ona 'Lavendar Anne' diyorum ve babamdan sonra en çok onu seviyorum. Hatta onu… Sizden bile birazcık daha çok seviyorum."

"Zaten öyle de olmalı," diye cevap verdi Anne.

Paul artık on üç yaşındaydı ve akranlarına göre oldukça uzun boyluydu. Yüzü ve gözleri her zamanki gibi yine çok güzel ve hayal gücü etrafına

gökkuşakları saçan küçük bir prizma misali, capcanlıydı. Anne ile birlikte ormanda, nehir kenarında ve kumsalda çok güzel yürüyüşler yapıyorlardı. İki iyi anlaşan ruh kadar güzel eğlenen başka hiç kimse olamazdı doğrusu.

Dördüncü Charlotta çiçek açan bir tomurcuk gibi genç kızlığa adım atmıştı. Artık saçına devasa bir topuz yapıyordu, o eski mavi fiyonklarından vazgeçmişti. Yüzü çilli, burnu dik ve gülümsemesi her zamanki gibi kocamandı.

"Amerikan aksanı ile konuştuğumu düşünmüyorsunuz, değil mi Bayan Shirley?" diye sordu tedirgin bir ses tonuyla.

"Hiç fark etmedim, Charlotta."

"Buna gerçekten sevindim. Evde öyle konuştuğumu söylüyorlar ama sanırım bunu sırf beni kızdırmak için yapıyorlar. Amerikan aksanıyla konuşmak istemiyorum. Onlara karşı bir nefretim olduğundan değil Bayan Shirley, gerçekten çok medeni insanlar. Ama ben hep Prens Edward Adası'na bağlı kalacağım."

Paul ilk iki hafta Avonlea'de yaşayan büyükannesinin yanında kaldı. Anne, onu büyükannesinin evinde karşıladı. Çocuk kumsala inmek için can atıyordu çünkü Nora, Altın Hanımefendi ve İkiz Denizciler oradaydı. Çocuk yemeğini bile zar zor bitirdi. Yoksa Notanın köşeden kendisini heyecanla gözetleyen o cin suratını göremeyecek miydi? Fakat alacakaranlıkta kumsaldan geriye dönen Paul çok durgundu.

"Kaya Halkı'nı bulamadın mı?" diye sordu Anne.

Paul kestane rengi lülelerini kederle iki yana salladı.

"İkiz Denizcilerle Altın Hanımefendi gelmedi," dedi. "Nora oradaydı ama Nora artık aynı değil öğretmenim. O değişmiş."

"Ah, Paul değişen sensin," dedi Anne. "Artık Kaya Halkı hayali için fazla büyüksün. Onlar sadece çocuklara göre oyun arkadaşları. Korkarım artık İkiz Denizciler de büyülü gemileriyle ayışığında yelken açarak sana gelmeyecekler ve Altın Hanımefendi artık arp çalmayacak. Hatta yakında Notayı bile göremeyeceksin. Büyümenin sonuçlarına katlanman gerekiyor Paul. Artık o peri diyarını arkanda bırakmalısın."

"İkiniz ne kadar saçma sapan konuşuyorsunuz," diye araya girdi ihtiyar Bayan Irving.

"Hayır, hayır öyle konuşmuyoruz," diye başını iki yana salladı Anne. "Aslında çok ama çok akıllanıyoruz ve maalesef bu çok acı bir şey.

Düşüncelerimizi ifade etmek için bize hediye edilen o dili konuşamadığımız için artık eskisi kadar ilginç tipler değiliz.”

“Ama o dil size düşüncelerinizi ifade edebilmeniz için verilmedi,” dedi kadın ciddi bir şekilde. Tabii kendisi Tallyrand’i hiç duymamıştı ve vecizeleri de hiç anlamıyordu.

Anne, ağustosun ilk iki haftasını Yankı Kulübesi’nde geçirdi. Oradayken Theodora Dix ve Irvinglerin eski bir aile dostu olan Arnold Sherman ile bir olup, Ludovic Speed’in Theodora Dix’e yapacağı gecikmeli evlilik teklifini hızlandıracak bir plan yaptı. Anne’in günleri bu aşk oyunuyla daha da keyifli geçti.*

*** Kimini tanıdığınız kimini ise hiç bilmediğiniz Avonlea kasabası sakinlerini anlattığım *Chronicles of Avonlea (Avonlea Günceleri)* kitabımdaki *The Hurrying of Ludovic (Ludovicin Acelesi)* adlı öyküde bu aşk oyununu detaylarıyla okuyabilirsiniz. (Yazar Notu)**

“Ne eğlenceli bir oyundu,” dedi Anne. “Kendimi tazelenmiş hissediyorum. Kingsport’a, Redmond’a ve Patty’nin Yeri’ne dönmeme sadece iki hafta kaldı. Patty’nin Yeri çok güzel Bayan Lavender. Sanki iki yuvam varmış gibi hissediyorum artık. Biri Green Gables, diğeri Patty’nin Yeri. Yaz ne kadar çabuk geçti. O bahar günü elimde alıçlarla eve döneli sanki daha bir gün olmuş gibi geliyor. Küçükken yazın başından ucunu göremezdim. Mevsim önümde sonsuza dek uzanırdı. Ama şimdi ‘bir nefeslik masalmış gibi’ geliyor.”

“Anne, Gilbert Blythe ile ikiniz eskisi gibi iyi dost musunuz?” diye sessizce sordu Bayan Lavender.

“Ben eskiden olduğu gibi yine Gilbert Blythe’ın arkadaşıyım, Bayan Lavender.”

Kadın başını iki yana salladı.

“Bir sorun olduğunu görebiliyorum, Anne. Sabır göstermeyecek ve bu sorunun ne olduğunu soracağım. Kavga mı ettiniz?”

“Hayır, Gilbert sadece ona dostluğumdan daha fazlasını vermemi istiyor ama ben bunu yapamam.”

“Bundan emin misin, Anne?”

“Gayet eminim.”

“Çok ama çok üzüldüm.”

“Neden herkes Gilbert Blythe ile evlenmemi bekliyor, merak ediyorum doğrusu.”

“Çünkü siz birbiriniz için yaratılmışsınız, Anne. Nedeni bu. Sonrasında o genç kafanı duvarlara vuracaksın. Gerçek bu.”

BÖLÜM 24

JONAS'IN GELİŞİ

PROSPECT POINT, 20 Ağustos.

Sevgili Anne… E ile yazılıyor, diye yazmıştı Phil. *Sana uzun bir mektup yazabilmek için göz kapaklarımı açık tutmaya çalışıyorum. Bu yaz seninle yeterince ilgilenemediğim için çok utanıyorum tatlım ama diğer arkadaşlarımın çoğuyla da ilgilenemedim. Cevaplamam gereken koca bir yığın mektup var, o yüzden kafamı toparlayıp hepsini yanıtlamalıyım. Anlaşılması güç ifadelerim için beni affet. Çok uykum var. Dün gece kuzenim Emily ile komşularımızı ziyaret ettik. Birkaç misafir daha vardı ve o zavallı yaratıkların hepsi evlerine döner dönmez ev sahibemizle üç kızı arkalarından atıp tutmaya başladı. Kuzenim Emily ile ben de evlerinden çıkar çıkmaz, bizim hakkımızda da dedikodu yapacaklarını biliyorduk. Eve döndüğümüzde Bayan Lilly bize komşumuzun işçisinin kızıl hastalığına yakalandığını ve çok ateşlendiğini söyledi. Zaten Bayan Lilly insana böyle haberler vermeye bayılır. Ben kızıl hastalığından çok korkarım. O işçiyi düşünmekten sabaha kadar uyuyamadım. Yatakta dönüp durmaktan biraz sızdığım dakikalardaysa kâbuslar gördüm ve saat üçte yüksek ateşle uyandım. Boğazım acıyor, başım da fena hâlde ağrıyordu. Kızıl hastalığnı kaptığımı düşündüm, telaşla yataktan kalkıp kuzenim Emily'nin 'sağlık kitabından hastalığın belirtilerine baktım. Anne, bütün belirtileri taşıyordum. Ben de yatağa geri dönüp başıma gelen şeyin en kötüsü olduğunu düşünüp sabaha kadar hiç kıpırdamadan uyudum. Fakat bu sabah biraz daha iyiydim, demek ki hastalık bana bulaşmadı. Yani eğer bu hastalığı dün kapmış olsaydım bu kadar çabuk iyileşemezdim. Bunu şu an fark edebiliyorum ama gecenin üçünde aklıma bile gelmedi tabii*.

Prospect Point'te ne yaptığımı merak ediyorsundur sanırım. Ben her yaz bir ayımı kumsalda geçirmeyi severim, o yüzden babam da kuzeni Emily'nin Prospect Point'teki 'şık pansiyonuna gitmem

konusunda çok ısrar etti. Tabii her zamanki gibi ihtiyar 'Mark Miller' amca da eski at arabasıyla beni istasyondan alıp kendi tabiriyle 'semereli atı' ile eve getirdi. O çok iyi bir ihtiyar ve bana bir avuç dolusu nane şekeri verdi. Nane şekerleri nedense bana hep dini hatırlatır. Bunun nedeni sanırım küçükken Büyükanne Gordon'ın bana kilisede hep nane şekeri vermesiydi. Bir gün nane şekerlerinin kokusunu kastederek ona, 'bu kutsallığın kokusu mu?' diye sormuştum. Mark amcanın nane şekerlerini yemedim çünkü onları cebinden çıkartıp verdi. Üstelik nane şekerlerini ararken cebinden paslı birkaç çivi ile başka ıvır zıvır da çıktı. Fakat onun duygularını incitmek istemediğim için yolda giderken şekerleri çaktırmadan dışarıya attım. Tam sonuncusunu da atacakken Mark amca bana, 'hepsini yemeseydin keşke Bayan Phil yoksa miden ağrır,' dedi.

Kuzenim Emilynin burada benim dışımda beş misafiri daha var. Dört ihtiyar kadınla genç bir adam. Sağ taraftaki odada kalan komşum Bayan Lilly. Kendisi her türlü ağrı, sızı ve hastalığı bütün detaylarıyla anlatmaktan çok keyif alan insanlardan biri. Ufacık bir hastalıktan bahsetmeye kalktığında bile kadın başını iki yana sallayıp, 'Ah, bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum,' diye söze başlıyor. Sonra da sana bütün detayları veriyor Jonas bir kere lokomotor ataksi rahatsızlığından bahsederken kadının konuşulanları duyduğunu ve bu hastalığı çok iyi bildiğini söyleyerek lafa karıştığından bahsetti. Güya tam on yıl boyunca bu hastalıktan çok çekmiş ama sonunda seyyah bir doktor onu iyileştirmiş.*

*** Omurilikteki tahribat sonucu adımların yüksekten, hızlı ve açık atılmasıyla belirgin, bozuk ve dengesiz yürüme hâli. (E.N.)**

Jonas kim mi? Bir dakika bekle, Anne Shirley. Sana uygun bir zamanda Jonas'la ilgili her şeyi anlatacağım. Onu bu garip ihtiyar kadınlardan ayrı tutmak istiyorum.

Sol taraftaki komşum ise Bayan Phinney. Sürekli inler gibi konuşuyor… insan her an kadının gözyaşlarına boğulmasını bekleyerek geriliyor. Kadın insana hayatın gözyaşlarıyla dolu olduğu izlenimini veriyor, hele o gülümsemesi… Zaten çok nadir

gülüyor ama o gülümsemesi dayanılmaz. Benim hakkımda Jamesina teyzeden bile daha kötümser ve ne o ne de J. teyzem beni hiç sevmiyor.

Bayan Maria Grimsby benden bir adım uzaktaki köşede. Buraya geldiğim ilk gün Bayan Maria'ya hava yağacak gibi görünüyor dedim. Kadın da bana güldü, istasyondan buraya kadar yolların çok güzel olduğunu söyledim. Kadın yine güldü. Etrafta birkaç tane sivrisinek var dedim. Bayan Maria yine güldü. Prospect Point'in her zamanki gibi çok güzel olduğunu söyledim. Bayan Maria güldü. Eğer ona, Babam kendini astı, annem zehir içti, kardeşim tımarhanede ve ben de astım hastalığının son evresindeyim,' desem kadın yine gülerdi. Elinde değil! Böyle doğmuş ama bence çok üzücü ve çok kötü bir şey.

Beşinci ihtiyar ise Bayan Grant. Kendisi çok tatlı bir kadın ama hiç kimse hakkında hiçbir şey söylemiyor ve onunla sohbet etmek çok sıkıcı.

Jonas'a gelince Anne…

Buraya ilk geldiğim gün masada tam karşımda oturan genç bir adam olduğunu fark ettim, sanki beni bebekliğimden beri tanıyormuş gibi gülümsüyordu. Mark amca bana adının Jonas Blake olduğunu, St. Columbia Üniversitesi'nde İlahiyat okuduğunu ve yazın Prospect Point Kilisesi'nin başında olacağını söylemişti.

Çok çirkin bir genç adam… Gerçekten, şimdiye dek gördüğüm en çirkin delikanlı. Tuhaf derece uzun bacakları ve kemiksiz gibi duran bir vücudu var. Saçları açık renkli ve cılız, gözleri yeşil, ağzı ise kocaman. Hele kulakları… Onları düşünmemeye çalışıyorum ama elimde değil.

Sesi çok güzel, eğer gözlerini kapatıp dinlersen bayılırsın ve kesinlikle çok iyi bir ruhu var. Davranışları da öyle.

Hemen arkadaş olduk. Elbette kendisini Redmond mezunu, bu yüzden aramızda bir bağ oluştu. Birlikte kayığa binip balık tuttuk, ayışığında sahilde yürüdük. Ayışığının altında o kadar da kötü görünmüyordu ve ah, çok tatlıydı. Çocuğun içinden resmen nezaket fışkırıyordu. Bayan Grant dışındaki diğer tüm ihtiyar kadınlar Jonas'a karşılar çünkü çok şakacı ve çok gülüyor. Ama bunun nedeni çocuğun benim uçarılığından keyif alması.

Ama ben onun benim uçan biri olduğumu düşün' meşini istemiyorum, Anne. Aslında bu çok saçma, neden daha önce görmediğim açık renk saçlı, Jonas diye birinin hakkımda ne düşündüğünü umursuyorum ki?

Geçen pazar Jonas köy kilisesinde vaaz verdi. Ben de gittim tabii ki ama Jonas'ın vaaz vereceğini bilmiyordum. Onun bir rahip olması ya da bir rahip olacağı gerçeği bana büyük bir şakaymış gibi geliyordu.

Neyse, Jonas vaaz verdi. Söze başladığının onuncu dakikasında kendimi o kadar küçük ve değersiz hissettim ki, görünmez olmak istedim. Jonas kadınlar hakkında tek kelime etmedi ve bana hiç bakmadı. İşte o zaman kendimi minik, uçarı, acınası bir kelebek gibi hissettim ve Jonas'ın ideal kadın fikrine ne kadar uzak olduğumu anladım. Onun kadını güçlü, asil ve ayakları yere basan biri olmalıydı. Jonas çok heyecanlı, çok dürüst ve çok şefkatli biri. Onda bir rahipte olması gereken her şey var. Onu nasıl çirkin bulduğuma inanamadım. Ama gerçekten çirkin! Oysa gözleri ilham dolu ve hajta içi pek fark edilmeyen, çok entelektüel bir yüzü var.

Muhteşem bir vaazdı, onu sonsuza dek dinleyebilirdim. Ama kendimi tamamen acınası hissettirdi. Ah, keşke senin gibi biri olabilseydim, Anne.

Yolda bana yetişti ve her zamanki gibi neşeyle gülümsedi. Fakat o gülümsemesine bir daha asla kanmayacaktım. Ben gerçek Jonas'ı görmüştüm. Onun da gerçek Phil'i görüp göremeyeceğini merak ettim. Gerçi onu daha hiç kimse… Hatta sen bile görmedin, Anne.

'*Jonas,' dedim. 'Ona Bay Blake demeyi unutmuştum. Ne kadar kötü değil mi? Fakat bazen bu tip şeylerin önemli olmadığını anlar vardır. Jonas, sen rahip olmak için doğmuşsun. Başka bir şey olamazmışsın.*'

'*Hayır, olamam,' dedi kederle. 'Uzun süre başka bir şey olmaya çalıştım. Rahip olmak istemedim. Fakat en sonunda bana verilen görevin bu olduğunu fark ettim. Tanrı'nın da yardımıyla en iyi şekilde yapmaya çalışıyorum.*'

Sesi alçak ve nazikti. Onun işini çok iyi ve çok asil bir şekilde yapacağını düşündüm, yanında kendisi gibi bir kadınla çok mutlu olacaktı. Kadın şapkasına tüy takmayacak, şapkası en küçük bir

esintide başından uçup gitmeyecekti. Her zaman nasıl giyinmesi gerektiğini bilecekti. Zaten herhâlde bir tane şapkası olurdu. Zira rahiplerin asla çok parası olmaz. Ama bir tane şapkasının olmasını dert etmeyecekti çünkü zaten onun Jonas'ı olacaktı.

Anne Shirley, sakın bana Bay Blake'e âşık olmuşsun gibi bir laf etmeye veya bir imada bulunmaya kalkışma. Sence ben Jonas adlı cılız, fakir ve çirkin bir rahibi umursar mıyım? Mark amcanın da dediği gibi, 'bu imkânsız, hatta olağandışı."

İyi Geceler, PHIL."

"*Not: Bu imkânsız! Ama doğru olmasından çok korkuyorum. Hem mutluyum hem de yaralıyım ve korkuyorum. O benim gibi birini asla önemsemez, bunu biliyorum. Sence benden rahip eşi olur mu, Anne? Hatta dualarına öncülük etmemi beklerler mi?*

P.G.

BÖLÜM 25

BEYAZ ATLI PRENSİN GELİŞİ

“İçeride mi otursam, dışarıya mı çıksam bilemedim,” dedi Paty’nin Yeri’ndeki pencereden uzaktaki parkın çam ağaçlarına bakan Anne.

“Hiçbir şey yapmadan, çok tatlı bir gün geçireceğim Jimsie teyze. Burada, bu güzel ateşe eşlik eden leziz elmalar ve şarkı söyler gibi mırlayan üç kedi, yeşil burunlu iki muhteşem porselen köpekle mi geçireyim? Yoksa yemyeşil ağaçların olduğu, külrengi suların rıhtımdaki kayalara çarptığı parka mı gideyim?”

“Eğer senin kadar genç olsaydım parka giderdim,” dedi Joseph’in sarı kulağını elindeki şişle hafifçe gıdıklayan Jamesina teyze.

“Hep bizim kadar genç olduğunu söylersin ama teyzeciğim,” diye takıldı Anne.

“Evet, ruhum öyle ama itiraf ediyorum bacaklarım sizinki kadar genç değil. Gidip biraz temiz hava al, Anne. Son zamanlarda çok solgun görünüyorsun.”

“Sanırım parka gideceğim,” dedi Anne heyecanla. “Canım bugün içeride durmak istemiyor. Yalnız ve özgür kalmak istiyorum. Herkes futbol maçına gitti, park şimdi bomboştur.”

“Sen neden gitmedin?”

“Hiç kimse davet etmedi. O korkunç Dan Ranger dışında yani. Onunla hiçbir yere gitmem ama o zavallı, hassas duygularını incitmemek için maça gitmeyi sevmediğimi söyledim. Umurumda da değil zaten. Bugün hiç futbol izleyecek havada değilim.”

“Git de biraz temiz hava al,” diye tekrar etti Jamesina teyze. “Ama şemsiyeni de al çünkü yağmur yağabilir. Bacağımdaki ağrı tuttu yine.”

“Romatizma yalnızca yaşlı insanlarda olur teyzeciğim.”

“Herkesin bacağında romatizma olabilir, Anne. Gerçi ruhunda romatizma olanlar sadece yaşlılardır. Çok şükür ki o bende yok. İnsanın ruhunda romatizma olursa, gidip tabutunu seçmesi gerekir.”

Aylardan kasımdı; kıpkırmızı günbatımlarının, göç eden kuşların, derin ve hüzünlü dalgaların ve çam ağaçlarının arasından tutkuyla esen rüzgârların ayıydı. Anne parktaki çamlı yolda gezindi ve rüzgâr ruhundaki sisleri bir güzel dağıttı. Anne'in ruhunda sisler asla olmazdı. Fakat üçüncü senesinde Redmond'a geri dönerken nedense hayatın aynası ona eskisi gibi mükemmel ve parlak bir netlikle yansımıyordu.

Buna rağmen Patty'nin Yeri'nde yine her zamanki gibi keyifliydi. Cuma akşamları kocaman şöminede yanan parlak ateşin çevresi misafirlerle doluyor, sonsuz neşeli kahkahalar evin duvarlarında yankılanıyordu. Bu sırada Jamesina teyze de gençlere gülümseyerek eşlik ediyordu. Phil'e sık sık Jonas'tan mektuplar geliyor, bazen de çocuk St. Columbia trenine yetişmek için sabah erkenden kalkıp onları ziyarete geliyor ve gece geç saatte dönüyordu. Jonas, Patty'nin Yeri'ni çok seviyordu ama Jamesina teyze çocuğu her gördüğünde başını iki yana sallayıp, ilahiyat öğrencilerinin artık eskisi gibi olmadıklarından yakınıyordu.

"O çok iyi biri canım," dedi Phil'e. "Ama rahiplerin daha ciddi ve ağırbaşlı olmaları gerekir."

"İnsan hem Hıristiyan olup hem kahkaha atamaz mı?" dedi Phil.

"Ah, evet normal biri atar da ben rahiplerden söz ediyorum canım," dedi kadın. "Hem sen de Bay Blake ile flört etmemelisin. Bunu yapmamalısın."

"Ben onunla flört etmiyorum," diye çıkıştı Phil.

Anne dışında hiç kimse ona inanmadı. Diğerleri Phil'in her zamanki gibi gönül eğlendirdiğini düşünüyor ve bu davranışının çok kötü olduğunu ima ediyorlardı.

"Bay Blake, Alonzo ile Alec'e benzemez Phil," dedi Stella sertçe. "O her şeyi ciddiye alır, o yüzden adamın kalbini kırabilirsin."

"Sence bunu yapabilir miyim?" diye sordu Phil. "Düşünmek hoşuma giderdi doğrusu."

"Philippa Gordon! Senin bu kadar duygusuz biri olduğunu hiç düşünmezdim. Bir adamın kalbini kırmanın hoşuna gideceğini nasıl söylersin?"

"Öyle demedim ki tatlım. Beni iyi dinle. Kalbini kırmayı düşünmek hoşuma giderdi dedim. Yani bunu yapabilecek güçte olduğumu bilmek hoşuma giderdi demek istedim."

"Seni anlamıyorum, Phil. Erkekleri bilerek yönlendiriyorsun ama bunu kötü niyetle yapmadığını söylüyorsun."

“Eğer elimden gelse onun bana evlilik teklif etmesini isterdim,” dedi Phil.

“Seninle uğraşmayacağım,” dedi Stella çaresizce.

Gilbert cuma akşamları genelde geliyordu. Sürekli neşeli görünüyor, jestleri ve mimikleriyle keyfinin yerinde olduğunu hissettiriyordu. Anne’e ne surat asıyor ne de ondan kaçıyordu. Şartlar onları yan yana getirdiğinde onunla gayet nazik bir şekilde konuşuyor ve sanki aralarında yeni bir dostluk kuruluyor gibi davranıyordu. Anne eski dostluklarının bitmesine çok üzülmüştü ama kendi kendine Gilbert’a yaşattığı hayal kırıklığının sona ermiş olmasından ve Gilbert’ın nazik tavrından dolayı çok mutlu olduğunu söylüyordu. O nisan akşamı meyve bahçesinde çocuğun duygularını fazlasıyla inciterek, iyileşmesi mümkün olmayan bir yara açtığından korkmuştu. Fakat artık bunun için endişelenmemesi gerektiğini görüyordu, insanlar ölür, solucanlar onları yerdi ama hiç kimse aşkından ölmezdi. Yani Gilbert için de böyle bir tehlike yoktu. O hayatın tadını çıkartan, hırslı, neşeli bir genç adamdı. Bir kadın ona soğuk davranıp reddetti diye hayatını zindan edecek biri değildi. Anne, Gilbert ile Phil konuşurlarken çocuğun o gün kendisini reddettiğindeki bakışlarını hiçbir zaman unutamayacağını sandığını düşündü.

Gilbert’tan hoşlanan kızlar için bir engel yoktu. Anne bundan korkmuyor, buna üzülmüyordu. Eğer gerçek beyaz atlı prens hiç gelmeyecekse, başka biriyle ilgilenmesinin de bir manası yoktu, işte parktaki o puslu günde de kendisine bunları söyledi.

Bir anda Jamesina teyzenin yağmur tahmini doğru çıktı, sağanak yağmur başladı. Anne şemsiyesini açıp yamaca doğru koştu. Rıhtım yoluna dönerken korkunç bir rüzgârla karşılaştı ve şemsiyesi ters döndü. Anne şemsiyeye çaresizce yapıştı. Sonra kendisine seslenen birini duydu.

“Affedersiniz. Şemsiyemin altına girmenizi teklif edebilir miyim?”

Anne başını kaldırdı. Uzun boylu, yakışıklı, esmer ve melankolik görünüşlü, çekici gözleri ve insanı eriten, müzik gibi sesi olan ve evet hayallerindeki kahramana çok benzeyen genç bir adam kanlı canlı bir şekilde karşısında duruyordu. Anne sipariş verse bundan daha iyisini yaptıramazdı.

“Teşekkür ederim,” dedi şaşkınlık içinde.

“Şuradaki küçük kamelyaya gitsek iyi olur,” diye önerdi bu yabancı. “Yağmur dinene dek burada bekleyemeyiz. Uzun zamandır bu kadar çok yağmamıştı doğrusu.”

Kelimeleri çok sıradandı ama ah, o sesi! Hele bir de ona eşlik eden gülümsemesi! Anne kalbinin çok garip bir şekilde attığını hissetti.

Birlikte kamelyaya gidip nefes nefese bir hâlde sevimli çatısının altına sığındılar. Anne gülerek ters dönmüş şemsiyesini kaldırdı.

"Şemsiyem ters yüz olunca cansız şeylerin de yaramazlık yapabileceklerine ikna oldum," dedi neşeyle.

Yağmur damlaları parlak saçlarının üzerine düşüyor, gevşemiş lüleleri boynunun ve alnının çevresine iniyordu. Yanakları kızarmıştı, gözleri iri ve ışıl ışıldı. Yanındaki genç adam Anne'e hayranlıkla baktı. Anne bu bakışların altında yanaklarının daha da kızardığını hissetti. Bu genç adam kim olabilirdi? Kabanının yakasına Redmond'ın kırmızı-beyaz arması iğnelenmişti. Oysa Anne birinci sınıflar hariç, okuldaki herkesi tanıdığını sanırdı. Ama bu genç kesinlikle bir birinci sınıf öğrencisi değildi.

Anne'in yakasındaki renkleri gölünce gülümseyen çocuk, "Anladığım kadarıyla aynı okuldayız," dedi. "Bu güzel bir tanışma oldu. Adım Royal Gardner. Sen de geçen akşam Philomatic'te Tennyson'ın şiirini okuyan Bayan Shirley olmalısın?"

"Evet ama ben seni tanıyamadım," dedi Anne dürüstçe. "Bana hangi sınıfta olduğunu söyler misin lütfen?"

"Henüz herhangi bir sınıfta olduğumu söyleyemem. İki yıl evvel bir ve ikinci sınıfı Redmond'ta bitirdim. O zamandan beri de Avrupa'daydım. Sanat lisansımı tamamlamak için daha yeni döndüm."

"Bu sene benim de üçüncü senem," dedi Anne.

"O zaman hem aynı okuldayız hem de sınıf arkadaşıyız. Kaybettiğim yılların açığını kapatmaya çalışıyorum," dedi genç adam muhteşem gözlerinde anlam yüklü bakışlarla.

Yağmur bir saat boyunca yağmaya devam etti. Fakat bu bir saat bile çok çabuk geçti. Bulutlar dağılıp kasım güneşi rıhtımdaki çam ağaçlarına vurmaya başladığında Anne ile genç adam birlikte eve yürüdü. Patty'nin Yeri'ne vardıklarında, çocuk bahçe kapısında Anne'i daha sonra tekrar görmeyi teklif etti ve Anne de bu teklifi kabul etti. Anne yanakları alev alev, kalbi ağzında içeriye girdi. Kucağına tırmanan Rusty onu öpmeye çalıştı ama kız kedinin farkında bile değil gibiydi. Ruhu romantik bir heyecanla dolu olan Anne o an kulağı kesik bir kediyi görecek hâlde değildi.

O akşam eve Bayan Shirley adına bir paket geldi; bir demet muhteşem gülün bulunduğu bir kutuydu bu. Phil kutudan çıkan kartın üzerinde yazan adı

ve arkasına yazılmış bir dörtlüğü okudu.

"Royal Gardner!" diye haykırdı. "Roy Gardner ile tanıştığınızı bilmiyordum, Anne!"

"Onunla bugün parkta, yağmur yağarken tanıştım," diye telaşla açıkladı Anne. "Şemsiyem ters dönünce, kendi şemsiyesiyle gelip beni kurtardı."

"Ah!" Phil merakla Anne'e baktı. "O zaman bu tesadüfi karşılaşma sebebiyle eve bir demet muhteşem gül göndermesi çok normal bir şey mi? Ya da yazdığı karta bakarken yüzünün de en az bu güller gibi kızarması… Anne, tatlım… Yüzün seni ele veriyor."

"Saçma sapan konuşma, Phil. Bay Gardner'ı tanıyor musun?"

"İki kız kardeşini tanıyorum, o yüzden onun hakkında da birkaç şey biliyorum. Sadece ben değil, Kingsport'taki tüm önemli insanlar onun kim olduğunu bilir. Gardnerlar mavi burunluların en zengin ve en tanınan ailelerindendir. Roy da çok yakışıklı ve çok zeki bir çocuktur. İki yıl evvel annesinin sağlığı bozulunca üniversiteyi bırakıp onunla yurtdışına gitmek zorunda kaldı… Babası vefat etti. Okulu bırakmış olmak onu çok üzmüştür ama herkes onun bu durumu kabullendiğini söylemişti. Falan filan. Burnuma aşk kokuları geliyor, Anne. Neredeyse seni kıskanacağım ama azıcık. Ne de olsa Roy Gardner bir Jonas değil."

"Seni şapşal!" dedi Anne gülerek. Fakat o gece hiç uyuyamadı. Hayalleri rüya âlemine dalmasını gerektirmeyecek kadar muhteşemdi. Yoksa prensi nihayet gelmiş miydi? Gözlerinin içine derin derin bakan o siyah gözleri anımsayınca Anne onun beyaz atlı prensi olduğuna epey ikna oldu.

BÖLÜM 26

CHRISTINE'İN GELİŞİ

Patty'nin Yeri'nde kızlar, şubatta üçüncü sınıfların dördüncü sınıflar şerefine düzenlediği davete katılmak için hazırlanıyorlardı. Anne mavi odasındaki aynaya gururla baktı. Üzerinde çok şık bir gece elbisesi vardı. Esasen bu elbise krem rengi, basit bir ipekten yapılmış şifondu. Fakat Phil, Noel'de onu ısrarla evden getirmesini istemiş ve şifonun üzerine minik gül desenleri işlemişti. Phil'in hünerli parmakları sayesinde ortaya Redmond'taki tüm kızların kıskanacakları bu güzel elbise çıkmıştı. Giysileri Paris'ten gelen Allie Boone bile Anne okulun merdivenlerinden inerken, gözlerini o gül işlemelerinden alamamıştı.

Anne başındaki beyaz orkideyi öne çıkartmaya çalışıyordu çünkü davet için orkideleri ona Roy Gardner göndermişti ve Anne o gece başka hiçbir kıza bu orkidelerden olmadığını biliyordu. Phil hayranlık dolu bakışlarla içeriye girdi.

"Anne, bu gece kesinlikle senin gecen. Muhteşem görünüyorsun. On gecenin dokuzunda gölgemde kaldın ama onuncu gecede bir anda çiçek açıp beni bile yörüngene aldın. Bunu nasıl başardın?"

"Elbise yüzünden canım. İşlemeleri pek güzel."

"Elbise yüzünden değil. Geçen akşam da Bayan Lynde'in diktiği o eski eteğinle bile göz kamaştırıyordun. Eğer Roy o gece sana bakıp aklını yitirmediyse, bu gece kesinlikle yitirecektir. Ama orkidelerini sevmedim, Anne. Hayır, kıskançlık yapmıyorum. Orkideler sana ait değilmiş gibi görünüyor. Çok egzotik, fazla tropikal ve uyumsuz duruyorlar. Onları saçına takma."

"Tamam, zaten itiraf edeyim ben de orkidelere pek bayılmam. Benimle alakası olduklarını düşünmüyorum. Roy genelde bana orkide göndermez. Birlikte yaşayabileceğim çiçekleri sevdiğimi bilir. Oysa orkideler birlikte yaşanacak değil de ara sıra bakılacak çiçeklerdir."

"Jonas bana akşam için çok tatlı, pembe güller göndermiş. Ama kendisi gelemiyor. Bir gecekondu mahallesinde vaaz verecekmiş! Bence gelmek istemedi. Anne, Jonas'ın beni hiç umursamıyor olmasından çok korkuyorum.

Ölsem mi kaçsam mı ya da mezun olup mantıklı biri gibi mi davransam bir türlü karar veremiyorum."

"Sen mantıklı davranamazsın, Phil, o yüzden kaçıp ölsen daha iyi olur," diye zalim bir cevap verdi Anne.

"Çok kalpsizsin, Anne!"

"Sen de çok şapşalsın, Phil! Jonas'ın seni sevdiğini gayet iyi biliyorsun."

"Ama bana söylemiyor. Ona söyletemiyorum da. Seviyormuş gibi göründüğünü itiraf ediyorum ama benimle sadece gözleriyle konuşması bende çeyiz hazırlıklarına başlamam gerekiyormuş güvenini uyandırmıyor. Nişanlanana dek çeyiz hazırlamak istemiyorum. Aksi takdirde kaderi zorlamış olurum."

"Bay Blake sana evlenme teklif etmekten korkuyor, Phil. O, fakir biri ve sana alışık olduğun bir yuva veremez. Uzun süredir seninle bu konu hakkında konuşmamasının tek nedeni bu, biliyorsun."

"Sanırım," dedi Phil üzülerek. Sonra da birden heyecanlanıp, "O bana evlenme teklif etmiyorsa… O zaman ben ona ederim!" dedi. "Bence gayet de güzel olur. Bunu yapmak beni hiç rahatsız etmez. Bu arada Gilbert Blythe, Christine Stuart ile çıkıyormuş. Biliyor muydun?"

Anne boynuna minik, altın bir zincir takmaya çalışıyordu. Bir anda zincirin ucunu elinden kaçırdı. Onun neyi vardı böyle… Ya da parmaklarının?

"Hayır," dedi umursamaz bir tavırla. "Christine Stuart da kim?"

"Ronald Stuart'ın kız kardeşi. Bu kış Kingsport'ta müzik okuyor. Onu hiç görmedim ama söylediklerine göre çok güzel bir kızmış ve Gilbert onun için çıldırıyormuş. Gilbert'ı reddettiğinde sana ne kadar kızmıştım, Anne. Fakat Roy Gardner tam sana göre biri. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Yani haklıymışsın."

Anne kızların genelde Roy Gardner ile evleneceği imaları karşısında kızardığı gibi kızarmadı. Hatta bir anda kendisini uyuşmuş hissetti. Phil'in sohbetinden de gideceği davetten de şimdiden sıkılmıştı. Öfkesini zavallı Rusty'den çıkarttı.

"Derhâl o yastıktan in seni yaramaz kedi! Neden yerinde yatmıyorsun?"

Anne orkidelerini alıp aşağıya, Jamesina teyzenin kabanları ateşin başında ısıtmaya çalıştığı oturma odasına indi. Anne'i beklerken kedi Sarah ile oynayan Rod Gardner da oradaydı. Kedi Sarah onu pek sevmiyordu. Ona hep sırtını dönerdi. Fakat Sarah dışında evde yaşayan diğer herkes Roy'u çok

seviyordu. Jamesina teyze onun şimdiye dek gördüğü en tatlı genç adam, Anne'in ise çok şanslı bir kız olduğunu söylemişti. Bu tarz imalar Anne'i huzursuz ediyordu. Roy elbette genç bir kızın tüm romantik arzularına hitap ediyordu ama Anne ne arkadaşlarının ne de Jamesina teyzenin ikisi hakkında bu kadar kesin düşünmelerini istiyordu. Roy, kabanını giymesine yardım ederken kulağına hafifçe şiirler fısıldadı ama Anne'in yanakları her zamanki gibi kızarmadı ve hiç heyecanlanmadı; üstelik Redmond'a yürüyerek giderlerken de çok sessizdi. Çocuk kızın biraz solgun göründüğünü söyledi ama balo salonuna girdikleri anda Anne'in pırıltısı aniden geri geldi. En neşeli ifadesini takınarak Roy'a döndü. Roy da, Phil'in deyimiyle "o derin, siyah kadife gibi gülümsemesiyle" kıza bakıp gülümsedi. Oysa Anne'in gözü Roy'u değil, salonun diğer ucunda Christine Stuart olduğunu düşündüğü kızla sohbet eden Gilbert Blythe'ı görüyordu.

Kız çok güzeldi, orta yaşlarında harika gözüken bir kadın gibiydi. Uzun boyluydu, koyu mavi gözleri, belirgin yüz hatları ve siyah, parlak saçları vardı.

"Hep olmak istediğim kız gibi görünüyor," diye düşündü Anne kendi kendine. "Gül yaprağı gibi bir ten… Yıldız gibi parlayan menekşe gözler… Kuzguni saçlar… Evet, onda istediğim bütün özellikler var. Adı da Cordelia Fitzgerald olsaydı hiç şaşırmazdım doğrusu! Ama bence fiziği benimki kadar güzel değil, hele burnu hiç değil!"

Anne bunu düşününce kendisini biraz daha rahatlamış hissetti.

BÖLÜM 27

KARŞILIKLI GÜVEN

Mart o yıl loş ışıltılar saçan lambalar misali gelip, altın sarısı ve koyu kızıl günleri beraberinde getirdi. Her günün ardından serin, açık pembe alacakaranlıklar geliyor ve geceler sanki ayışığı altındaki periler diyarından çıkmışa benziyordu.

Patty'nin Yeri'nde yaşayan kızlar nisan ayında başlayacak olan sınavlara hazırlanmaktaydı. Çok çalışıyorlardı, hatta Phil bile kendisinden hiç beklenmeyecek bir şekilde başını kitaplarından kaldırmıyordu.

Sakin bir şekilde, "Matematik dalında verilen Johnson Bursu'nu alacağım," dedi. "Aslında Yunanca için verilen bursu çok daha kolay alırım ama Jonas'a ne kadar zeki olduğumu kanıtlamak için matematik bursunu almak istiyorum."

"Jonas seni o tatlı saçlarının altında sakladığın zekândan dolayı değil, kocaman kahverengi gözlerin ve çarpık gülümsemen yüzünden seviyor," dedi Anne.

"Ben genç bir kızken matematik hanımefendilere uygun bir şey olarak görülmezdi," dedi Jamesina teyze. "Ama devir değişti. Daha mı iyi oldu bilmiyorum. Sen yemek yapabiliyor musun, Phil?"

"Hayır, zencefilli ekmek dışında hayatımda hiç yemek pişirmedim ama o da berbat olmuştu. Yanları kabarmış, ortası dümdüzdü. Bilirsiniz işte. Fakat teyzeciğim, matematik bursu alabilecek kadar zeki birinin isterse çok güzel yemek yapmayı da öğrenebileceğine inanmıyor musun?"

"Olabilir," dedi kadın dikkatle. "Ben kadınların yüksek öğrenim görmesine karşı değilim. Benim kızım da yüksek lisans yaptı ama yemek pişirmeyi de bilir. Fakat ona yemek yapmayı, üniversite profesörlerinden matematik dersi almaya başlamadan çok önce öğretmiştim."

Martın ortasında Bayan Patty Spofford'tan, yeğeni Bayan Maria ile bir yıl daha eve dönmeyecekleri haberi geldi.

O yüzden önümüzdeki kış da Patty'nin Yerinde kalabilirsiniz, diye yazmıştı. *Maria ile Mısır'a gideceğiz, ölmeden önce Sfenksi görmek istiyorum.*

“Şu iki ihtiyara bak, Mısır’a gidiyorlarmış! Acaba Sfenkse bakarken de örgü örecekler midir?” diye güldü Priscilla.

“Bir yıl daha bu evde kalacak olmamıza çok sevindim,” dedi Stella. “Geri gelmelerinden korkuyordum doğrusu. O zaman yuvamız dağılacaktı ve biz de zavallı göçmen kuşlar gibi gidip farklı yurtlarda kalacaktık.”

Kitabını bir kenara fırlatan Phil, “Ben parkta yürüyüşe gidiyorum,” dedi. “Sanırım seksen yaşıma geldiğimde bu gece parkta yürüyüşe gitmiş olduğuma sevineceğim.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Anne.

“Benimle gel de anlatayım tatlım.”

İkisi birden kendilerini gizemli mart akşamına attılar. Etraf hayli sakin ve sessiz bir havaya bürünmüştü. Bu sessizliğin içinde, yine de eğer tüm kalbinizle dinlerseniz birkaç berrak ve hafif ses işitebilirdiniz. Kızlar çamlarla bezeli patikadan, çiçekli ve koyu kırmızı günbatımının ortasına kadar yürüdüler.

“Eğer bu kadar muhteşem bir akşam olacağını bilsem, hemen eve gidip bir şiir yazardım,” dedi Phil ve çamların yeşil tepelerinden gül kırmızı bir renkle parlayan akşama doğru baktı. “Burası muhteşem! Bu yüce durgunluk ve daima düşünceli görünen şu koyu renkli ağaçlar harika görünüyor.”

“Ormanlar, Tanrı’nın ilk tapınaklarıymış,” dedi Anne yavaşça. “İnsan böyle güzel bir yere hayran kalmadan edemiyor. Çamların arasında yürürken kendimi hep Tanrı’ya çok yakın hissederim.”

“Anne, ben dünyanın en mutlu kızıyım,” diye itiraf etti.

“Demek Bay Blake sonunda sana evlenme teklif etti,” dedi Anne sakin bir sesle.

“Evet ve teklif ederken tam üç defa hapşırdım. Çok korkunç, değil mi? Ama daha cümlesini bile tamamlamadan ona evet’ dedim. Çünkü fikrini değiştirip susmasından çok korkuyordum. İnanılmaz derecede mutluyum. Oysa Jonas’ın uçarı biri olduğum için, beni önemsediğine hiç inanmıyordum.”

“Phil, sen aslında uçarı biri değilsin,” dedi Anne. “O uçarı görünümünün altında çok güzel, çok sadık bir kadının ruhu var. Neden onu saklıyorsun?”

“Elimde değil, Kraliçe Anne. Haklısın. Yüreğim hiç de uçarı değildir. Ama ruhumun üzerini kaplayan o uçarı deriyi bir türlü söküp atamıyorum işte. Bayan Poyser’ın da söylediği gibi, kendimi değiştirmeme fırsat bile kalmadan daldan dala zıplıyorum. Ama Jonas gerçek beni tanıyor ve seviyor.

Uçarılığımı ve her şeyimi seviyor. Ben de onu seviyorum. Onu sevdiğimi fark ettiğimde hiç bu kadar şaşırmamıştım. Çirkin bir adama âşık olacağım aklıma bile gelmezdi. Üstelik adı da Jonas! Ama ben ona Jo diyorum. Bu çok tatlı bir kısaltma. Mesela Alonzo'ya başka bir ad takamazdım."

"Alec ile Alonzo ne olacak?"

"Ah, Noel'de onlara ikisiyle de asla evlenmeyeceğimi söyledim. Şu an bunun mümkün olabileceğini düşünmüş olmam bile bana komik geliyor. Kendilerini o kadar kötü hissettiler ki onlar için çok ağladım. Çok üzücüydü ama dünyada evlenebileceğim tek bir adam olduğunu çok iyi biliyordum. Hayatımda ilk kez karar verebildim ve gerçekten çok kolay oldu. İnsanın ne istediğinden emin olması, başkasının değil, kendi isteğinin ne olduğunu bilmesi harika bir his."

"Sence bu kararına uyabilecek misin?"

"Bilmem ama Jo bana muhteşem bir kural koydu. Bana kafam karıştığında, seksen yaşımdayken 'keşke bunu yapsaydım' diye düşüneceğim şeylerin hepsini yapmamı söyledi. Jo kendi kararlarını kolayca verebiliyor, yani aynı evde iki kararsız kişi olsa işimiz çok daha zor olurdu."

"Babanla annen ne diyecek?"

"Babam pek bir şey demez çünkü o yaptığım her şeyin doğru olduğunu düşünür. Ama annem çok konuşacaktır. Ah, onu dili de tıpkı burnu gibi tam bir Byrne'dir. Fakat sonunda her şey yoluna girecektir."

"Bay Blake ile evlendiğinde alışmış olduğun pek çok güzel şeyden vazgeçmek zorunda kalacaksın, Phil."

"Ama o yanımda olacak. Diğer şeyleri özlemem. Bir yıl sonra, haziranda evlenmiş olacağız. Biliyorsun Jo bu ilkbaharda St. Columbia'dan mezun oluyor. Sonra gecekondu mahallesi olan Patterson Sokağı'ndaki kilisede küçük bir göreve başlayacak. Beni gecekondu mahallesinde düşünsene! Ama onunla Grönland'ın buzlu dağlarına bile giderim!"

"Ve bunları asla zengin olmayan biriyle evlenmeyeceğini söyleyen kız söylüyor," dedi Anne genç bir çam ağacına doğru bakarak.

"Ah, lütfen gençlik zırvalarımla karşıma çıkma. Zengin olmaktansa fakir ve mutlu olmayı tercih ederim. Göreceksin. Yemek pişirmeyi, elbise tamir etmeyi öğreneceğim. Zaten sizinle yaşamaya başladığımdan beri alışverişe çıkmayı da öğrendim ve bir defasında tüm yaz boyunca Pazar Okulu'nda öğretmenlik de yaptım. Jamesina teyze, Jo ile evlenirsem onun kariyerini mahvedeceğimi söylüyor ama etmeyeceğim. Çok mantıklı ya da ağırbaşlı

olmadığımın farkındayım ama insanların beni çabucak sevmelerini sağlayabilirim. Bolingbroke'ta vaazlarda dua eden bir adam var. Hep, eğer lamba gibi parlayamıyorsan, mum ışığı gibi parla,' der. Ben de Jo'nun minik mumu olacağım."

"Phil, sen ıslah olmazsın. Seni o kadar çok seviyorum ki kısa, gelişigüzel bir tebrik konuşması yapmakla uğraşmayacağım. Ama mutluluğuna tüm kalbimle seviniyorum."

"Biliyorum. O koca, külrengi gözlerin dostluk ışıltısı saçıyor. Anne, bir gün ben de hayata senin gibi bakacağım. Sen de Roy ile evleneceksin, öyle değil mi Anne?"

"Sevgili Philippa, sen hiç 'kendisini sepetlemeden evvel bir adamın teklifi geri çeviren meşhur Betty Baxter'i duymadın mı? Ben o ünlü kadın gibi yapmayacak ve biri beni sepetlemeden' evvel hiç kimsenin teklifini kabul ya da reddetmeyeceğim."

"Bütün Redmond, Roy'un sana deli olduğunu biliyor," dedi Phil neşeyle. "Sen de onu seviyorsun, öyle değil mi Anne?"

"Sa… Sanırım," dedi Anne tereddütle. Böyle bir itirafta bulunurken yanaklarının kızarması gerektiğini hissetti ama kızarmadı öte yandan biri ne zaman Gilbert ile Christine'den bahsetse, yanakları hep kızarıyordu. Gilbert Blythe ile Christine Stuart onun için hiçbir şeydi. Kesinlikle hiçbir şey. Fakat Anne artık yanaklarının neden kızardığını anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti. Roy'a gelince, elbette ona âşıktı. Delice âşıktı. Buna nasıl karşı koyabilirdi? Roy onun hayallerindeki adam değil miydi? Kim o muhteşem siyah gözlere ve yumuşak ses tonuna direnebilirdi? Redmond kızlarının yarısı Anne'i kıskanmıyor muydu? Üstelik doğum gününde Roy ona bir kutu menekşe ile kendi yazdığı çok güzel bir şiir göndermişti! Anne şiirin her mısrasını ezbere biliyordu. Ayrıca kendi tarzında çok da iyi bir şiirdi. Tabii ki bir Keats ya da Shakespeare seviyesinde değildi… Anne bile bunu düşünmeyecek kadar âşık sayılmazdı. Roy'un yazdığı şiir onların kabul edilebilir bir taklidi ve biraz daha sansasyonel hâliydi. Üstelik Anne'e yazılmıştı… Laura ya da Beatrice veya Antik Yunan tanrıçalarına değil, bizzat ona yani Anne Shirley'ye yazılmıştı. Şiirde Anne'in gözleri sabah yıldızlarına benzetilmiş, yanaklarının rengini şafak vaktinden çaldığı yazılmıştı. Dudaklarının cennet güllerinden bile daha kırmızı olduğu kısmı ise İnsanı heyecanlandıracak kadar romantikti. Oysa Gilbert asla onun kaşlarına bir şiir yazacak kadar romantik olamazdı. Öte yandan Gilbert espri yapabilirdi. Anne bir keresinde Roy'a komik bir hikâye anlatmış ama çocuk espriyi anlamamıştı. Bu hikâyeyi

anlattığında Gilbert ile nasıl güldüklerini hatırladı ve içten içe espri anlayışına sahip olmayan biriyle ömrünü nasıl geçirebileceğini merak etti. Fakat bu denli melankolik bir kahramandan olayların komik yanlarını görmesini kim bekleyebilirdi ki? Bu hayli mantıksız olurdu.

BÖLÜM 28

BİR HAZİRAN AKŞAMI

“Sadece haziran ayının yaşandığı bir dünya nasıl olurdu diye merak ediyorum,” dedi Anne alacakaranlıkta meyve bahçesinden geçip Marilla ile Bayan Lynde’in oturduğu taraçaya yaklaşırken. Kadınlar Bayan Samson Coates’un cenazesinden söz ediyorlardı. Dora da aralarına oturmuş sessizce derslerine çalışıyor ama Davy hayli üzgün bir şekilde çimenlerde oturuyordu.

“İnsan sıkılırdı,” dedi Marilla iç çekerek.

“Şu an için her günün bugünkü gibi güzel olduğu bir dünyadan uzun süre sıkılmayacağımı söyleyebilirim. Her şey haziranı çok sever. Davy, böyle güzel bir günde yüzündeki o sonbahar melankolisi de nedir?”

“Yaşamaktan çok sıkıldım,” dedi küçük çocuk kötümser şekilde.

“Hem de daha on yaşındayken? Tanrım, ne kadar üzücü!”

“Ben dalga geçmiyorum,” dedi Davy gururlu bir tavırla. “Benim mora… Moralim bozuk,” dedi o büyük kelimeyi söylemeye gayret göstererek.

“Neden ve ne zamandan beri?” diye sordu çocuğun yanına oturan Anne.

“Bay Holmes hastalanınca yerine gelen yeni öğretmen bana pazartesiye kadar on toplama işlemi yapmamı söylediğinden beri. Yarın bütün günümü o ödevi yapmakla geçireceğim. Cumartesi günleri çalışmak hiç âdil değil. Milty Boulter yerimde olsa ödevi yapmazmış ama Marilla yapmak zorunda olduğumu söylüyor. Bayan Garsondan hiç hoşlanmıyorum.”

“Öğretmenin hakkında böyle konuşma, Davy Keith,” Bayan Rachel sertçe. “Bayan Carson çok iyi bir kız. Hiçbir kusuru yok.”

“Bu kulağa hiç de çekici gelmiyor,” diye güldü Anne. “Zira ben azıcık kusurlu insanları daha çok severim. Fakat Bayan Carson hakkında sizden daha çok fikir sahibiyim. Dün gece onu dua toplantısında gördüm ve gözleri her zaman mantıklı olan birinin gözlerine benzemiyordu. Davy, şimdi söyleyeceklerimi yüreğine kazı. ‘Yarın yeni bir gün olacak’ ve ben de elimden geldiğince ödevine yardım edeceğim. Lütfen bu güzel anı aritmetik hakkında endişelenerek geçirme.”

“Tamam, geçirmem,” dedi Davy bir anda neşelenerek. “Eğer sen yardım edersen Milty ile balığa gidecek vaktim de olur. Keşke ihtiyar Atossa teyzenin cenazesi bugün değil de, yarın olsaydı. O zaman ben de giderdim çünkü Milty’nin annesi Atossa teyzenin tabutundan kalkıp cenazeye gelenlerle alay edeceğini söylemişti. Ama Marilla bunun yaşanmadığını anlattı.”

“Zavallı Atossa tabutunda huzurla yatıyordu,” dedi Bayan Lynde. “Onu daha önce hiç bu kadar huzurlu görmemiştim. Ama ardından çok fazla gözyaşı dökülmedi, zavallı ihtiyar. Elisha Wrightlar ondan kurtulduklarına şükretmiş olmalılar ve onları suçladığımı söyleyemem doğrusu.”

“Bence vefatının ardından arkanda senin için üzülen tek bir kişi bile olmaması çok kötü bir şey,” dedi Anne ürpererek.

“Anne ve babası dışında zavallı Atossa’yı hiç kimse sevmezdi. Kocası bile,” dedi Bayan Lynde. “Onun dördüncü karısıydı. Adamın nedense evlenmek gibi bir alışkanlığı varmış. Atossa ile evlendikten birkaç sene sonra öldü. Hazımsızlıktan ölmüştü ama ben onun hep Atossa’nın çenesi yüzünden öldüğünü düşünmüşümdür. Zavallı kadın komşuları hakkında daima her şeyi bilirdi ama onlarla hiç geçinemezdi. Neyse, artık gitti. Sanırım şimdi önümüzde bizi bekleyen en heyecanlı olay Diana’nın düğünü.”

“Diana’nın evleneceğini düşünmek bana hem çok korkunç hem de çok komik geliyor,” diye iç çekti Anne ve dizlerine sarılıp Hayaletli Orman’dan görünen, Diana’nın odasındaki ışığa baktı.

“Bu kadar iyi bir şey yapması niye korkunç anlamadım,” dedi Bayan Lynde. “Fred Wright hem iyi bir çiftçi hem de örnek bir genç adam.”

“Diana’nın bir zamanlar evlenmek istediği serseri bir genç adam olmadığı kesin,” diye gülümsedi Anne. “Fred aşırı derecede iyi biri.”

“Zaten öyle olması gerekir. Diana’nın serseri biriyle evlenmesini ister miydin? Ya da kendin öyle biriyle evlenir miydin?”

“Hayır, hayır. Ben bir serseriyle asla evlenmek istemezdim ama galiba isterse serseri olabilecekken serseriliği tercih etmeyen biriyle evlenebilirdim. Fakat Fred tamı tamına bir iyilik timsali.”

“Umarım bir gün aklın başına gelir,” dedi Marilla.

Marilla aslında biraz üzgündü ve hayal kırıklığına uğramıştı. Anne’in, Gilbert Blythe’ı reddettiğini biliyordu. Avonlea’de dedikodunun nereden sızdığı bilinmese de çok hızlı yayıldığı aşikârdı. Belki de bu tahmini Charlie Sloane yapmış ve doğru çıkmıştı. Belki olan biteni Diana nişanlısı Fred’e

anlatmış ve Fred etrafa yaymıştı. Haber duyulduktan sonra Bayan Blythe artık Anne'e ne özel olarak ne de başkalarının içinde son zamanlarda oğlundan haber alıp almadığını sormuştu, yanından geçerken kıza soğuk bir selam vermekle yetinmişti. Gilbert'ın genç ruhlu, iyi kalpli annesini daima seven Anne, bu duruma içten içe çok üzülmüştü. Marilla ise hiçbir şey söylemedi ama Bayan Lynde dedikoduları duyar duymaz Anne'e uzun bir nutuk çekip, Moody Spurgeon MacPherson'ın annesinden Anne'in üniversitede iyi, yakışıklı ve zengin bir sevgilisinin olduğunu öğrenmişti. Bunu duyduktan sonra Bayan Rachel dilini tutmuş ama yine de tüm kalbiyle Anne'in, Gilbert Blythe ile evlenmesini dilemeye devam etmişti. Zenginlik iyi bir şey olabilirdi ama Bayan Rachel gibi mantıklı bir kadın bile, zenginliği önemli bir koşul olarak saymıyordu. Eğer Anne, bu yabancıyı Gilbert'tan daha çok seviyorsa o zaman hiç sorun yoktu ama Bayan Rachel, Anne'in para için evlenmeyi tercih etmesinden ve korkunç bir hata yapmasından endişeleniyordu. Ama Marilla, Anne'i asla böyle bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıdığından kaygılanmıyordu fakat yine de evrendeki bir şeylerin ters gittiğine dair bir hisse kapılmaktan da kendini alıkoyamıyordu.

"Olacağın önüne geçilmez," dedi Bayan Rachel. "Bazen de olmayacağın önüne geçilmez. Gerçi eğer Tanrı müdahale etmezse, ben Anne için hiç de güzel şeyler olacağını sanmıyorum," diye iç çekmişti Bayan Rachel. Tanrı'nın bu olaya karışmamasından korkuyordu ve kendisi de karışmaya cesaret edemezdi.

Anne Orman Perisinin Köpüğü'nde dolaşıp Gilbert ile her yaz altında oturdukları büyük, beyaz huş ağacının altına kıvrıldı. Üniversite kapanınca Gilbert yine gazetenin ofisine çalışmaya gitmişti ve Avonlea onsuz çok sıkıcı olmuştu. Anne'e hiç yazmamıştı ve Anne, Gilbert'ın asla gelmeyen mektuplarını çok özlüyordu. Fakat Roy ona haftada iki kez yazıyordu. Çocuğun mektupları bir biyografi ya da anı kitabında yer alacak kadar güzeldi. Anne onları okurken Roy'a daha çok âşık oluyor ama yüreği hiçbir zaman Bayan Hiram Sloane'nun, üzerinde Gilbert'ın el yazısıyla yazılmış adının bulunduğu zarfı ona verdiği anki gibi heyecanla çarpmıyordu. Anne telaşla odasına çıkıp zarfı büyük bir hevesle açmış ama içinden sadece daktiloyla yazılmış bir üniversite derneği raporundan başka bir şey çıkmamıştı. Bunun üzerine Anne de öfkeyle zarfı bir kenara fırlatıp Roy'a güzel bir mektup yazdı.

Diana beş gün içinde evlenecekti. Geleneklere uygun, büyük bir düğün yapılacaktı ve Orkide Yamacı'ndaki büyük, gri ev telaşlı hazırlıklara

gebeydi. Anne elbette nedime olacaktı zira on iki yaşından beri bunu planlıyorlardı. Gilbert da sağdıç olmak için Kingsport'tan geliyordu. Anne düğün hazırlıklarına heyecanla eşlik ederken yüreği içten içe sızlıyordu. Eski dostunu kaybedecekti çünkü Diana'nın yeni evi Green Gables'tan üç kilometre uzaktaydı ve artık eskisi gibi sık sık görüşemeyeceklerdi. Anne başını kaldırıp pırıl pırıl parlayan Diana'ya baktı ve kızın yıllardır onun hayatında da böyle parladığını düşündü ama çok yakında yazın alacakaranlığına benzeyen bu ışıktan mahrum kalacaktı. Külrengi gözlerinden iki büyük yaş süzüldü.

"Of," diye düşündü. "İnsanların büyüyüp evlenmesi ve değişmesi ne kötü!"

BÖLÜM 29

DIANA'NIN DÜĞÜNÜ

Anne, Orkide Yamacı'ndaki batıya bakan odada Diana'nın buketini beyaz bir kurdeleyle bağlarken, "Güller aslında pembe renk olur," dedi. "Aşkın ve inancın sembolüdürler."

Diana gergin bir şekilde beyaz gelinliği ile odanın tam ortasında duruyor, siyah bukleleri bembeyaz duvağının altında ışıldıyordu. Anne o duvağı yıllar önce böyle bir an için saklamıştı.

"Yıllar önce sen evlenirken ayrılacağımız için gözyaşlarına boğulduğumu hayal ederdim, şu an sanki bu hayal gerçek oldu," diye güldü Anne. "Sen bu 'güzel duvağınla' hayallerimdeki gelinsin Diana ve ben de senin nedimenim. Fakat elbisem karpuz kollu değil ama bu kısa danteller karpuz koldan çok daha güzeller. Üstelik küçükken hayal ettiğim gibi evlendiğin için ne kalbim kırık ne de Fred'den nefret ediyorum."

"Yollarımız ayrılmıyor ki, Anne," dedi Diana. "Çok uzağa gitmiyorum ve birbirimizi yine eskisi gibi sevmeye devam edeceğiz. Uzun yıllar evvel eniğimiz arkadaşlık yeminine' hep sadık kaldık, unuttun mu?"

"Evet, hep sadık kaldık. Bizim çok güzel bir dostluğumuz var, Diana. Birbirimizle hiç kavga etmedik, birbirimize tek kötü söz söylemedik ve hiçbir zaman soğuk davranmadık. Umarım hep böyle oluruz. Fakat artık işler biraz değişebilir. Senin farklı ilgi alanların olacak. Ben biraz dışarıda kalacağım. Ama Bayan Rachel'ın da dediği gibi, 'hayat böyle bir şey. Bayan Rachel sana en sevdiği 'tütün desenli' yorganlarından birini verdi ve evlendiğimde bana da bir tane vereceğini söyledi."

"Sen evlenirken ben senin nedimen olamayacağım ama," dedi Diana.

"Gelecek yıl haziranda Phil, Bay Blake ile evlenirken onun da nedimesi olacağım. Ama sonra nedimeliği bırakırım çünkü bilirsin, 'üç kere nedime olan biri asla gelin olamaz,' derler," dedi Anne ve pencereden, kırmızı karı andıran tomurcuklarla kaplı meyve bahçelerine baktı. "Rahip geliyor Diana."

Bir anda beti benzi atıp titremeye başlayan Diana, "Ah, Anne!" dedi. "Anne, çok gerginim. Bu işi başaramayacağım! Sanırım bayılacağım, Anne."

“Eğer bayılırsan seni sürükler ve yüzüne yerdeki birikintilerden su atarım,” dedi Anne tatsız bir sesle. “Neşelen bakalım tatlım. Düğününe katılan onlarca insan varken evlenmek o kadar da korkunç bir şey olamaz. Bak ben ne kadar sakinim, beni kendine örnek al.”

“Seni de göreceğiz, Bayan Anne. Ah, Anne rahip yukarıya geliyor. Buketimi ver. Duvağım düzgün mü? Rengim çok mu solgun?”

“Çok güzel görünüyorsun. Di, canım bir veda öpücüğü ver. Zira Diana Barry bir daha beni hiç öpmeyecek.”

“Ama Diana Wright öpecek. Bak, annem sesleniyor. Gel.”

Geleneksel bir düğünün tüm adımlarını takip eden Anne, Gilbert’ın kolunda salona indi. Gilbert daha yeni geldiği için Kingsport’tan ayrıldıklarından beri ilk kez merdivenlerin başında karşılaştılar. Çocuk resmi bir şekilde Anne ile tokalaştı. Çok iyi görünüyordu ama Anne onun biraz zayıfladığını düşündü.

Rengi solgun değildi ve Anne yanına doğru yaklaşırken yanakları hafifçe kızarmıştı. Anne’in üzerinde beyaz, ince bir elbise ve parlak saçlarında mis gibi kokan vadi zambakları vardı. Kalabalık salona doğru girerlerken etraflarında hayranlık dolu mırıltılar yükseldi. “Ne hoş bir çift,” diye fısıldadı Bayan Rachel, Marilla’ya.

Fred kıpkırmızı bir yüzle tek başına içeriye girdi, Diana ise babasının kolunda geldi. Tören esnasında bayılmadı ve herhangi garip bir olay da yaşanmadı. Hemen ardından yemekler yendi, eğlence başladı ve akşama doğru Diana ile Fred ayışığında yeni yuvalarına gittiler. Gilbert da Anne ile birlikte Green Gables’a doğru yürüdü.

O büyülü akşamda sanki bir şey olmuş ve eski dostlukları geri dönmüştü. Ah, çok iyi tanıdığı eski dostu Gilbert ile yeniden yürümek harika bir şeydi!

Gece o kadar durgundu ki insan tomurcuk açan güllerin sesini bile duyabilirdi ya da papatyaların kahkahasını, çimenlerin hışırtısını veya iç içe geçmiş daha pek çok tatlı sesi. Tanıdık arazilerin üzerinde parlayan ayışığı dünyayı daha da güzelleştiriyordu.

“Eve girmeden önce Aşıklar Yolu’nda dolaşalım mı?” diye sordu Gilbert, ayın kocaman bir altın gibi vurduğu Parlak Sular Gölü’nün üzerindeki köprüden geçerlerken.

Anne buna dünden razıydı. Âşıklar Yolu o gece bir peri diyarını andırıyordu. Parlak, gizemli, ayışığının altında büyülerle dolu bir diyarı.

Bir zamanlar Gilbert ile bu yolda yürümek Anne'e çok tehlikeli gelirdi. Fakat Roy ve Christine sayesinde artık güvendeydiler. Anne, Gilbert ile sohbet ederken sürekli Christine'i düşündüğünü fark etti.

Kingsport'tan ayrılmadan önce kızla birkaç kez karşılaşmış ve ona karşı oldukça nazik davranmıştı. Christine de öyleydi. Hatta samimi oldukları bile söylenebilirdi. Buna rağmen dost olmadılar. Belli ki Christine ile benzer ruhlara sahip değillerdi.

"Yaz boyunca Avonlea'de mi olacaksın?" diye sordu Gilbert.

"Hayır, önümüzdeki hafta doğuya, Valley Road'a gideceğim. Esther Haythorne temmuz ve ağustosta kendi yerine okulda ders vermemi istedi. Okulda yaz dönemi varmış ve Esther kendini iyi hissetmiyormuş. Ben de onun yerine vekil öğretmenlik yapacağım. Çok da üzülmüyorum, biliyor musun artık kendimi Avonlea'de bir yabancı gibi hissetmeye başladım. Bu beni üzüyor ama doğru. O küçücük çocukların şu son iki yılda, büyüyüp genç kızlara ve delikanlılara dönüştüklerini görmek çok şaşırtıcı. Öğrencilerimin yarısı artık büyüdü ama ben onları eskiden oldukları gibi görmek istiyorum."

Anne gülerek iç çekti. Kendisini çok yaşlı, çok olgun ve çok bilge hissediyordu ki bu da aslında ne kadar genç olduğunu gösterirdi. Kendi kendine, hayatın tozpembe bir yanılsamadan ibaret olduğu o güzel, eski günlerine geri dönmek istedi. O görkemli hayaller şimdi neredeydi?

Gilbert birdenbire, "Dünyayı salla gitsin," diye bir mısra okudu. Anne çocuğun o an Christine'i düşünüp düşünmediğini merak etti. Ah, Avonlea artık Diana olmadan çok ıssız bir yer olacaktı!

BÖLÜM 30

BAYAN SKINNER'IN AŞKI

Anne, Valley Road İstasyonu'nda trenden inip kendisini karşılamaya gelen biri var mı diye etrafına bakındı. Kendisini Bayan Janet Sweet adlı bir kadının karşılaması gerekiyordu ama platformda Esther'in mektubunda sözünü ettiği kadına benzer birini göremedi. İstasyonda tek kadın vardı; bir yığın bavulun ortasına oturmuş bekleyen hafif yaşlı bir hanımefendi. Yüz kilo gibi göründüğünü söylemek hafif bile kalırdı, yüzü ay gibi yuvarlak ve kıpkırmızı, hatta neredeyse hatları yok gibiydi. Üzerindeki dar, siyah, kaşmir elbise on yıl öncesinin modasına aitti. Başında sarı fiyonklu, eski bir saz şapka vardı ve kenarları siyah dantelle çevriliydi.

Anne'e doğru el sallayarak, "İşte buradasın!" dedi. "Sen Valley Road Okulu'nun yeni öğretmeni misin?"

"Evet."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Millersville Okulu mütevazı öğretmenleriyle tanınıyorsa Valley Road Okulu da güzel öğretmenleriyle bilinir zaten. Janet Sweet bu sabah benden seni karşılamamı istedi. Ben de ona, 'eğer biraz sıkışmayı göze alırsa elbette karşılarım çünkü hem bavullar hem de ben yeterince yer kaplıyoruz!' dedim. Şu posta bavullarını arabaya koyana dek biraz bekleyin lütfen, sonra sizi de bir şekilde arabaya sıkıştırırım. Zaten Janetlerin evi sadece üç kilometre uzakta. Yan komşusunun işçisi bu gece gelip bavullarınızı alacak. Benim adım Skinner. Amelia Sarah Skinner."

Anne kadına bakıp gülümseyerek arabanın içine sıkışmaya çalıştı.

Tombul elleriyle dizginleri kavrayan Bayan Skinner, "Haydi, benim kara kısrağım!" diye hayvanlara komut verdi. "Bu benim ilk posta yolculuğum. Thomas bugün turpları çapalayacağı için bu işi benim yapmamı istedi. Ben de hemen bir şeyler atıştırıp işe koyuldum. Aslında bu iş hoşuma gitti diyebilirim çünkü genelde hiçbir şey yapmadan öylece otururum. Haydi, kara kısrağım! Bir an evvel eve varmak istiyorum. Ben yokken Thomas çok yalnız kalıyor. Evleneli çok uzun zaman olmadı, anlarsınız."

"Ya!" dedi Anne kibarca.

“Daha bir ay önce evlendik. Thomas beni büyüledi diyebilirim. Gerçekten çok romantikti.” Anne, Bayan Skinner’ın romantizmini hayal etmeye çalıştıysa da başarılı olamadı.

“Ya?” dedi yeniden.

“Evet, bilirsiniz peşimde bir adam daha vardı. Haydi, kara kısrağım! Uzun zamandır bekâr olduğum için insanlar benden umudu kesmişti. Ama kardeşim, o da sizin gibi bir öğretmendir, Batı’ya öğretmenlik yapmaya gidince kendimi çok yalnız hissettim ve evlilik fikrine sıcak bakmaya başladım. Bu sırada karşıma hem Thomas hem de o diğer adam çıktı. Adı William Obadiah Seaman idi. Uzun süre hangisini seçeceğime karar veremedim ama onlar üstüme gelmeye devam ettikçe benim de endişelerim arttı. Evet, W.O. zengindi. Çok güzel bir evi ve oldukça iyi bir yaşantısı vardı. Benim için en uygun aday oydu. Haydi, kara kısrağım!”

“O hâlde niçin onunla evlenmediniz?” diye sordu Anne.

“Beni sevmiyordu da ondan,” diye cevap verdi Bayan Skinner.

Anne gözlerini hayretle açıp kadına baktı. Ama kadının yüzünde espri yaptığına dair en ufak bir emare bile yoktu. Belli ki Bayan Skinner bu durumun hiç de komik olduğunu düşünmüyordu.

“O da üç yıldır duldu ve evini kız kardeşi çekip çeviriyordu. Fakat o da evlenince adam sadece ev işleri için bir kadın almak istedi. Gerçi o ev de çekip çevrilmeye değerdi doğrusu. Çok güzel bir evdir. Haydi, kara kısrağım! Thomas’a gelince… Fakirdi, hatta evi kuru havalarda bile su sızdırırdı ama bilirsiniz, ben Thomas’ı seviyordum ve W.O.’nun bir kuruşu bile umurumda değildi. O yüzden kendi kendime epey savaş verdim. ‘Sarah Crowe,’ dedim kendime çünkü önceki soyadım Crowe’du. İstersen o zengin adamla evlenebilirsin ama asla mutlu olamazsın, insanlar aşk olmadan anlaşamaz. Sen iyisi mi Thomas’ı seç çünkü sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Bunun dışında başka hiçbir şeye ihtiyacın yok.’ Haydi, kara kısrağım! Ben de gidip Thomas’a onu seçtiğimi söyledim. Düğün hazırlıkları yaparken o güzel evi görüp kararımı değiştiririm diye korktuğum için W.O.’nun evinin önünden asla geçmedim. Ama artık aklıma bile gelmiyor. Thomas ile çok mutlu ve çok rahatım. Haydi, kara kısrağım!”

“William Obadiah bu durumu nasıl karşıladı?” diye sordu Anne.

“Ah, biraz bozuldu. Ama şimdi Millersville’deki sıska bir ihtiyar kadınla görüşüyor ve sanırım onunla hemen evlenecek. Kadın ona ilk eşinden daha iyi bir eş olacaktır. Zaten W.O. ilk karısıyla evlenmeyi hiç istememişti. Sırf

babası istediği için ona evlenme teklif etmiş, ‘hayır’ diyeceğini düşünmemişti. Zaten kadın da tahmin ettiği gibi teklifine ‘evet’ dedi. Haydi, kara kısrağım! Çok harika bir ev kadınıydı ama kaba biriydi. On sekiz yıl boyunca başına hep aynı boneyi taktı. Sonra yeni bir tane aldı. W.O. onu yeni bonesiyle yolda görüp tanıyamamıştı. Haydi, kara kısrağım! Bence ucuz kurtulmuşum. Onunla evlenseydim zavallı kuzenim Jane Ann gibi çok mutsuz olurdum. Jane Ann hiç sevmediği zengin bir adamla evlendi ve şu an berbat bir hayatı var. Geçen hafta beni görmeye geldiğinde, ‘Sarah Skinner, seni kıskanıyorum. Kocaman evimde şimdiki kocamla yaşamaktansa, yol kenarındaki minik bir kulübede sevdiğim bir adamla yaşamayı tercih ederdim,’ dedi. Jane Anne’in kocası kötü biri değil ama adam hava doksan dereceyken bile kürk giyiyor. Ona bir şey yaptırmanın tek yolu tersini istemek. Fakat aralarında hiç sevgi yok ve bu çok kötü bir yaşam. Haydi, kara kısrağım! İşte Janet’in evi de şurada. Buraya ‘Yol Kenarı’ diyor. Güzel bir yer, öyle değil mi? Sanırım bu posta bavullarının arasında sıkışmaktan kurtulacağın için mutlusundur.”

“Evet ama sizinle olan yolculuğumuzdan çok keyif aldım,” dedi Anne içtenlikle.

“Haydi, oradan!” dedi çok mutlu olan kadın. “Bunu Thomas’a söylemeliyim çünkü ben ne zaman iltifat alsam, Thomas çok gururlanır. Haydi, kara kısrağım! İşte geldik. Umarım okulda her şey güzel olur hanımefendi. Janet’in evinin arkasındaki bataklıktan okula giden kestirme bir yol var. Ama oradan giderken bir kere çamura batarsanız sizi hemen içine çeker ve bir daha ahirete dek oradan çıkamazsınız. Haydi, kara kısrağım!”

BÖLÜM 31

ANNE'DEN PHILIPPA'YA

Anne Shirley'den Philippa Gordon'a selamlar,

Sevgili dostum sana yazmayalı epey zaman oldu. Şu anda yeniden 'bir okul öğretmeni' olarak Valley Road'ta, 'Yol Kenarı' adlı bir evde kalıyorum. Burası Bayan Janet Sweet'in evi. Janet çok iyi ve çok güzel biri. Uzun boylu ama çok uzun değil, hafif toplu ama şişman denemez. Yumuşak, arasında birkaç kır tel bulunan koyu kahverengi saçları var; yüzü güneş gibi, yanakları ise gülleri andırıyor. Kocaman, iyilik dolu, mavi gözlere sahip. Öte yandan sindirim sistemini umursamadan seni besledikçe mutlu olan o eski tip kadınlardan biri.

Onu seviyorum, o da beni. Zira genç yaşta ölen ve adı Anne olan bir kız kardeşi varmış.

Evine geldiğimde bana, 'seni gördüğüme çok sevindim,' dedi. 'Hiç beklediğim gibi değilsin. Esmer olacağını sanmıştım çünkü kardeşim Anne de esmerdi ama sen kızıl saçlısın!'

Birkaç dakika boyunca Janet'in göründüğü kadar tatlı biri olmadığını ve onu hiç sevemeyeceğimi zannettim. Sonra aklıma sırf saçlarımın kızıl olduğunu söylediği için ona karşı önyargılı davranmamam gerektiği geldi. Belki de 'kumral' kelimesi Janet'in sözlüğünde yer almıyordu.

'*Yol Kenarı' çok tatlı bir yen Ev minik ve beyaz, yoldan biraz uzaktaki güzel bir arazide yer alıyor. Yol ile ev arasında hem meyve bahçelerinin hem de çiçeklerin olduğu bir arazi var. Ön kapıya giden patika istiridye kabuklarıyla süslenmiş, Janet onlara 'şahin gagası diyor. Verandada Virginia sarmaşığı, çatıda da yosun var. Benim odam salonun biraz ötesindeki küçük bir oda. Sadece yatak ve ben sığıyoruz. Başucumda Robby Burns'un Highland Mary'nin mezarı başındaki resmi var ve mezarlık devasa bir söğüt ağacının gölgesinde duruyor. Robby'nin yüzü o kadar kasvetli ki neden*

kâbuslar gördüğüme hiç şaşmamak lazım. Oradaki ilk gecemde rüyamda gidemediğimi gördüm!

Salon ufak ve temiz. Pencerelerinden biri büyük bir söğüt ağacı ile gölgelendiği için içeriye zümrüt yeşili bir ışık vuruyor. Sandalyelerde muhteşem yastıklar, yerde çok tatlı paspaslar var. Kitaplar ve kartpostallar yuvarlak bir masanın üzerine özenle yerleştirilmiş hatta şömine rafının üzerinde içleri kuru çimenle dolu vazolar bile var. Vazoların arasına Janet'in babasının, annesinin, erkek kardeşinin, kız kardeşi Anne'in ve bir zamanlar burada ölen bir kâhyanın resimlerinin konduğu çok şık süs tabakları yerleştirilmiş. Eğer yakınlarda delirirsem, bil ki bu tabaklar yüzündendir.

Fakat söylediğim gibi ev yine de çok hoş. Janet evini sevdiğim için çok mutlu oldu çünkü zavallı Esther ona evdeki pek çok eşyasının temiz olmadığını ve kaz tüyü bir yatakta yatmak istemediğini söyleyerek orada kalmamış. Oysa ben kaz tüyü yataklara bayılırım. Üstelik ne kadar tüylü ve temiz değillerse o kadar rahattırlar. Janet beni yemek yerken görmesinin içini rahatlattığını söylüyor, benim de kahvaltıda meyve ve sıcak sudan başka hiçbir şey yiyip içmeyen Bayan Haythmore gibi çıkacağımdan çok korkmuş. Janet'in yiyecekleri kızartmamasını istiyormuş. Esther iyi bir kız ama biraz vesveseli biri. Sorun hayal gücünün ve sindirim sisteminin yeterince çalışmıyor olması bence.

Janet bana genç bir adamı misafir edecek olursam salonu kullanabileceğimi söyledi! Fakat burada davet edilecek çok fazla genç adam olduğunu sanmıyorum. Valley Road'ta henüz genç bir adam görmedim. Yan komşumuzun işçisi Sam Toliver hariç. O, çok uzun, çok sıska ve seyrek saçlı bir genç. Geçen akşam gelip bahçe çitlerinin üzerinde tam bir saat oturdu. Biz de Janet ile verandada elişi yapıyorduk. Bir saat boyunca bize söylediği tek şey, 'nane şekeri alsanıza hanımefendi! Buranın nane şekerleri harikadır' ile 'bu gece çimenler ne kadar da uzun görünüyor,' oldu.

Fakat buralarda bir aşk yaşanıyor bence. Galiba benim kaderimde yaşlıların aşk hayatlarına karışmak var. Bay ve Bayan Irving de hep benim sayemde evlendiklerini söylerler. Carmodyli Bayan Stephen Clark da hep benim önerim olmasaydı başkasının ona hiç böyle bir öneride bulunmayacağını söyler. Ben de

gerçekten eğer ona ve Theodora Dix'e yardım etmeseydim Ludovic Speed'in kadınla flört etmekten öteye bir adım atmayacağına inanırım.

Şu anki aşk olayında tamamen edilgen konumdayım. Bir keresinde işlerin yoluna girmesine yardım etmeye çalıştım ama her şeyi fena hâlde batırdım. O yüzden bir daha karışmayacağım. Görüştüğümüzde sana hepsini anlatırım.

BÖLÜM 32

BAYAN DOUGLAS İLE ÇAY SAATİ

Anne'in Valley Road'a geldiği ilk perşembe akşamı Janet ondan dua toplantısına gelmesini istedi. Janet bu toplantıya katılmak için yeni açmış bir gül gibi hazırlanmıştı. Üzerine soluk mavi, hafif pırıltılı ince bir elbise giymişti. Elbise gereğinden faza fırfırla kaplıydı. Janet'in şapkası üzerinde pembe güller ve üç yapay tüy bulunan, beyaz bir şapkaydı. Anne kadının bu hâlini görünce çok şaşırdı. Daha sonra kadının bu uğraşının nedenini anladı. Bu cennet kadar eski bir nedendi.

Valley Road dua toplantılarında genelde kadınlar vardı. Toplantıda otuz iki kadın ve iki genç oğlan, bir rahip ve bir adamdan oluşan üç erkek vardı. Anne kendisini bu adamı incelerken buldu. Adam genç, asil ya da yakışıklı biri değildi. Dikkat çekici derecede uzun bacakları -o kadar uzunlardı ki adam onları sandalyenin altında saklamaya çalışıyordu- ve düşük omuzları vardı. Elleri kocamandı, saçının berbere ihtiyacı vardı, bıyığı da düzgün değildi. Fakat Anne adamın yüzünü beğendi zira çok iyi, şefkatli ve dürüst bir yüzdü bu. Başka bir şey daha vardı ama Anne bunun ne olduğunu tam olarak tanımlayamıyordu. Sonunda bu adamın uzun süre acı çekmiş, güçlü biri olduğuna ve bu yaşadıklarının yüzüne yansıdığı kanaatine vardı. Adamın ifadesinde sabırlı ve esprili bir şey de vardı ve adam sırıtmaya başlayana kadar yüz ifadesi gayet iyi görünüyordu.

Dua toplantısı bitince adam Janet'in yanına gelip, "Seni evde görebilir miyim, Janet?" dedi.

Janet adamın koluna girdi. Daha sonra Anne bu olayı Patty'nin Yeri'ndeki kızlara anlatırken, "On altı yaşında evine ilk kez biri tarafından bırakılan utangaç bir genç kız gibiydi," dedi.

"Bayan Shirley, sizi Bay Douglas ile tanıştırmama izin verin," dedi Janet gergin bir sesle.

Adam başını sallayıp, "Dua toplantısında size bakıp ne kadar tatlı bir küçük kız olduğunuzu düşündüm hanımefendi," dedi.

Anne bu lafı yüz kişinin doksan dokuzundan duysa gülerdi ama Bay Douglas söyleyince kendisini çok hoş bir iltifat almış gibi hissetti. Minnet

duyan gözlerle adama gülümseyip, peşlerinden ayışığıyla parlayan yola çıktı.

Demek Janet'in bir sevgilisi vardı! Anne çok sevindi. Janet'ten harika bir eş olurdu. Neşeli, tutumlu, anlayışlı ve aşçıların kraliçesiydi! Doğanın onu ihtiyar bir bekar olarak bırakması hiç de âdil değildi.

Janet ertesi gün, "John Douglas benden seni annesiyle tanıştırmamı istedi," dedi. "Kadın biraz eski kafalıdır ve evinden hiç çıkmaz. Ama misafirleri çoktur ve onları ağırlamaya bayılır. Bu akşam gidebilir misin?"

Anne teklifi kabul etti ama daha sonra Bay Douglas arayıp annesinin onları cumartesi günü çaya davet ettiğini bildirdi.

Evden çıkarlarken Anne kadına, "Neden o güzel mavi elbiseni giymedin?" diye sordu. Çok sıcak bir gündü ve zavallı Janet hem heyecandan hem de üzerindeki o kalın, siyah kaşmir elbiseden ötürü yanıyormuş gibi kızarmıştı.

"Korkarım ihtiyar Bayan Douglas o elbiseyi çok sevimsiz ve uygunsuz bulur. Gerçi John o elbisemi çok seviyor," dedi.

Eski Douglas evi Yol Kenarından sonraki rüzgârlı bir tepenin hemen arkasında, yaklaşık sekiz yüz metre kadar uzaktaydı. Ev çok büyük ve çok şıktı, çevresi meyve ağaçları ve orkidelere çevriliydi. Bahçenin hemen arkasında hayli temiz ve düzenli görünen ahırlar duruyor ve refah içinde oldukları izlenimini yaratıyordu. Anne, Bay Douglas'ın yüzündeki o tanımlayamadığı şeyin yüklü borçlarından kaynaklanan bir sıkıntı olamayacağını düşündü.

John Douglas onları kapıda karşıladı ve annesinin tahtı andıran bir koltuğa oturduğu oturma odasına götürdü.

Anne, ihtiyar kadının uzun ve ince biri olmasını bekliyordu çünkü Bay Douglas öyleydi. Oysa kadın ufak tefek bir hanımefendiydi. Yanakları pembe, gözleri mavi ve bir bebeğinkini andıran ufak bir ağzı vardı. Son moda, çok güzel, siyah, ipek bir elbise giymiş ve omuzlarına kabarık, beyaz bir şal almıştı. Kır saçları dantelli şık bir keple örtülmüş bu kadın tıpkı oyuncak bir büyükanne gibi görünüyordu.

"Nasılsın Janet, tatlım?" dedi kibarca. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim canım." Öpülmesi için güzel, yaşlı yanaklarını uzattı. "Bu da yeni öğretmenimiz sanırım. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Oğlum sizden çok söz etti. Sizi biraz kıskandım doğrusu ama eminim Janet sizi ağırlamaktan çok mutludur."

Zavallı Janet'in yanakları kızardı, Anne nazikçe bir cevap verdikten sonra herkes oturup sohbet etmeye başladı. Bayan Douglas gibi konuşmayı çok seven biri ile sohbet etmek Anne için bile çok zordu. Kadın Janet'i yanına oturtmuş, sürekli elini okşuyordu. Gülümseyerek oturan Janet ise o çirkin elbise yüzünden korkunç derecede rahatsız görünüyor, John Douglas ise gülümsemeden oturmuş anlatılanları dinliyordu.

Çay masasında Bayan Douglas kibarca Janet'ten çayları koymasını rica etti. Janet kıpkırmızı oldu ama söyleneni yaptı. Anne o yemekle ilgili Stella ya sonrasında şunları yazdı:

> *Füme dil, tavuk ve çilek ikram edildi. Ayrıca limonlu tart, çikolatalı pasta, kurabiye ve meyveli kekle içinde tart olan daha bir sürü atıştırmalık ve karamelli olduğunu sandığım bir turta daha vardı. Her zamankinden iki kat daha fazla yememe rağmen Bayan Douglas hüzünle iç çekip iştahımı kabartacak şeyler ikram etmediğini düşündüğünü söyledi.*

"Korkarım Janet'in mükemmel yemeklerine alışmışsındır," dedi tatlı bir sesle. "Valley Road'ta hiç kimse onun aşçılığıyla boy ölçüşemez elbette. Bir dilim turta daha almaz mısın Bayan Shirley? Hiçbir şey yemedin."

Stella, oysa bir sürü dil ve tavuk, üç bisküvi, azımsanmayacak ölçüde atıştırmalık, bir dilim tart, bir dilim turta ve kocaman bir dilim çikolatalı pasta yemiştim.

Çayın ardından Bayan Douglas gülümseyip John'dan sevgili Janet'i bahçeye çıkartmasını ve ona biraz gül toplamasını rica etti. "Siz bahçedeyken Bayan Shirley burada bana eşlik eder, öyle değil mi?" dedi nazikçe. İç çekerek koltuğuna yerleşti.

"Ben çok ihtiyar bir kadınım, Bayan Shirley. Yirmi yılı aşkın bir süredir epey acı çektim ve bu upuzun yirmi yılın her saniyesinde ölüp ölüp dirildim."

"Ne kadar acı!" dedi anlayışlı gibi görünmeye çabalasa da ahmak gibi görünen Anne.

"Bazen güneşin doğuşunu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm geceler yaşadım," diye devam etti Bayan Douglas. "Neler çektiğimi benden başka hiç kimse anlayamaz. Zaten artık fazla vaktim kalmadı. Dünyaya yaptığım yolculuk çok yakında sona erecek Bayan Shirley. Annesi vefat

ettikten sonra John'a çok iyi bakacak bir eşinin olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor. Hem de çok rahatlatıyor, Bayan Shirley."

"Janet çok tatlı bir kadındır," dedi Anne samimi bir sesle.

"Çok tatlı! Çok güzel bir karaktere sahip. Üstelik de mükemmel bir ev hanımı. Ben onun gibi olamadım. Sağlığım buna müsaade etmedi, Bayan Shirley. John'un bu kadar akıllı bir seçim yapmasından ötürü şükrediyorum. Onun mutlu olacağını umuyor ve buna inanıyorum. O benim tek oğlum Bayan Shirley ve mutluluğu benim için çok kıymetli."

"Elbette," diye sersemce bir cevap verdi Anne. Hayatında ilk kez sersemlemişti. Ve bunun nedenini bile düşünemiyordu. Elini kibarca sıvazlayan bu melek gibi, tadı, nazik ve gülümseyen ihtiyar hanımefendiye söyleyecek tek söz bulamıyor gibiydi.

Giderlerken, "Beni görmeye yine gel, sevgili Janet," dedi Bayan Douglas sevgi dolu bir sesle. "Artık eskisi kadar sık gelmiyorsun ama sanırım John kısa süre sonra seni bu eve sonsuza dek yaşaman için getirecektir." Annesi konuşurken Anne, John Douglas'a baktı ama adam sanki büyük bir işkence çekiyormuş gibi görünüyordu. Anne, adamın hasta olduğundan emindi, o yüzden kıpkırmızı olan Janet'i bir an evvel alıp eve doğru gitti.

Yolda giderlerken, "İhtiyar Bayan Douglas çok tatlı biri, değil mi?" diye sordu Janet.

"Hı hı," diye geçiştirdi Anne. O sırada John Douglas'ın neden öyle göründüğünü düşünüyordu.

"Kendisi yıllardır çok hasta," dedi Janet üzülerek. "Çok ağrısı var ve John bu yüzden çok endişeleniyor. Evden ayrılamıyor zira annesine bir şey olursa kadının yanında hizmetçileri dışında hiç kimse olmayacak diye çok korkuyor."

BÖLÜM 33

“DURMADAN GELİR GİDERDİ”

Üç gün sonra Anne okuldan eve geldiğinde Janet'i ağlarken buldu. Janet'in gözyaşları o kadar yoğundu ki Anne paniğe kapıldı.

"Ah, sorun nedir?" diye tedirgin bir sesle haykırdı.

"Ben… Ben bugün kırk oldum," diye hıçkırdı Janet.

"Ama dün de kırka yakındın ve hiçbir sorun yoktu," diye gülmemeye çalışarak kadını rahatlamayı denedi Anne.

"Ama… Ama," diye yutkunarak devam etti Janet. "John Douglas bana evlenme teklif etmeyecek."

"Edecek," dedi Anne. "Ona biraz zaman vermelisin, Janet."

"Zaman mı!" dedi Janet suratını asarak. "Yirmi yılı vardı ya, daha ne kadar zaman istiyor?"

"Yani John Douglas seninle yirmi yıldır mı görüşüyor?"

"Evet ve şimdiye dek bana evlilikten hiç söz etmedi. Daha da edeceğini sanmıyorum. Bu konuyla ilgili daha önce tek kelime etmemiştim ama artık biriyle paylaşmazsam delireceğim. John Douglas benimle yirmi yıl önce, annem ölmeden önce çıkmaya başladı. Durmadan gelir giderdi ve bir süre sonra ben de çeyizimi hazırlamaya başladım. Fakat o evlilik hakkında tek söz bile etmedi ama durmadan gelip gitmeye devam etti. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Birlikteliğimizin sekizinci yılında annem vefat etti. Bu dünyada tek başıma kaldığımı görünce belki artık evlilik teklif eder diye düşündüm. O her zaman çok nazik, çok duygusal biriydi ve benim için elinden geleni yaptı ama evlilikten hiç söz etmedi ve işler o zamandan beri böyle sürüp gitmeye devam ediyor, insanlar bunun için beni suçluyor. Onunla annesi hasta olduğu ve ona bakmak istemediğim için evlenmediğimi söylüyorlar. Ama ben John'un annesine bakmayı çok isterim! Yine de istedikleri gibi düşünsünler deyip boş verdim. Bana acımalarındansa beni suçlamalarını tercih ederim doğrusu! John'un bana evlilik teklif etmemesi çok rezil bir durum. Hem neden etmiyor? Keşke sebebini bilseydim, o zaman bu kadar umursamazdım."

“Belki de annesi onun hiç kimseyle evlenmesini istemiyordur,” dedi Anne.

“Hayır, istiyor. Kadın defalarca bana vefat etmeden önce John’un yuva kurmasını istediğini söyledi. Sürekli oğluna imalarda bulunuyor… Geçen gün sen de gördün. O an yer yarılsa da içine girsem dedim, çok utandım.”

“Bu durum beni aşar,” dedi Anne çaresizce. Aklına Ludovic Speed geldi. Ama bu iki olay aynı değildi zira Douglas, Ludovic gibi değildi.

“İnancın biraz daha kuvvetli olsun, Janet,” dedi. “Neden uzun süre önce ona artık kendi işine bakmasını söylemedin?”

“Yapamadım,” dedi zavallı Janet. “Bilirsin Anne, ben John’a daima çok düşkündüm. Ondan başkasını gözüm görmediği için sürekli beni görmeye gelip gitmesi hoşuma gidiyordu.”

“Ama böyle bir çıkışta bulunsaydın belki o zaman o da olgun davranıp nedenini söylerdi,” dedi Anne.

Janet başını iki yana salladı.

“Hayır, sanırım söylemezdi. Aslında birkaç kez denedim ama sonra beni bırakıp gitmesinden korktum. Sanırım ben bir zavallıyım ve böyle hissediyorum işte, ne yapayım? Elimde değil.”

“Ah, istesen elinde olur, Janet. Henüz çok geç sayılmaz. Metanetli ol ve artık o adamın seni oyalamasına izin vermeyeceğini anlamasını sağla. Ben seni desteklerim.”

“Bilmiyorum,” dedi Janet çaresizce. “Bu kadar güçlü olabilir miyim bilmiyorum. İşler çok karıştı ama yine de önerini düşüneceğim.”

Anne, John Douglas konusunda hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Oysa onu çok sevmiş ve yirmi yıl boyunca bir kadının hisleriyle oynayacak bir adam olduğunu hiç düşünmemişti. O adamın kesinlikle iyi bir derse ihtiyacı vardı ve Anne içten içe buna şahit olacağı için sevindi. O yüzden bir sonraki gece dua toplantısına giderlerken Janet ona biraz metanetli olacağını söylediğinde çok mutlu oldu.

“John Douglas’a artık onun oyuncağı olmadığımı göstereceğim.”

“Kesinlikle haklısın,” dedi Anne.

Toplantı bitince John her zamanki gibi yanlarına geldi. Janet korkmuş ama kararlı görünüyordu.

“Hayır, teşekkürler,” dedi buz gibi soğuk bir sesle. “Evin yolunu gayet iyi biliyorum ne de olsa kırk yıldır oraya tek başıma gidiyorum. O yüzden zahmet etmene gerek yok Bay Douglas.”

Anne o sırada adama bakıyordu. O parlak ayışığının altında adamın yüzünde yine o ifadeyi gördü. Bay Douglas tek kelime bile etmeden arkasını dönüp gitti.

"Durun! Durun!" diye seslendi Anne kendisine şaşkınlıkla bakan insanları umursamadan. "Bay Douglas, durun! Geri gelin."

Adam durdu ama geri gelmedi. Anne hızla adamın yanına koşup kolundan tuttuğu gibi onu Janet'in yanına sürükledi.

"Geri gelmelisiniz," dedi. "Büyük bir hata yapıyorsunuz. Bay Douglas tüm bunlar benim suçum. Bunu Janet'a ben yaptırdım. O hiç istemedi ama şimdi sorun çözüldü, öyle değil mi Janet?"

Janet tek kelime etmeden adamın koluna girip yürüdü. Anne de sessizce peşlerinden gidip arka kapıdan eve girdi.

"İyi ki beni destekledin," dedi Janet alay eder gibi.

"Elimde değildi Janet, kendimi orada durup bir cinayete tanık oluyormuşum gibi hissettim. Onun peşinden gitmek zorundaydım."

"Ah, iyi ki gittin. John Douglas arkasını dönüp gittiğini görünce hayatımdaki minicik mutluluk kalıntılarının da onunla gittiğini hissettim. Çok kötü bir histi."

"Sana bunu neden yaptığını sordu mu?"

"Hayır, tek kelime bile etmedi."

BÖLÜM 34

JOHN DOUGLAS NİHAYET KONUŞUYOR

Anne bu işin ardından iyi bir şey çıkacağına dair umutlanmış ama hiçbir şey olmamıştı. John Douglas gelip Janet'i arabayla gezmeye götürüyor, dua toplantılarından sonra onunla eve kadar yürüyor, yani yirmi yıldır yaptığı ve muhtemelen yirmi yıl daha yapacağı şeyleri tekrar etmeyi sürdürüyordu. Yaz mevsimi hızla geçti. Anne okulda öğretmenlik yaparken, bir yandan ders çalışıyor, bir yandan da arkadaşlarına mektuplar yazıyordu. Evden okula, okuldan eve çok güzel yürüyüşler yapıyordu. Sürekli bataklık kıyısından yürüyordu burası çok güzel bir yerdi. Yumuşak toprağı yeşillerin en yeşilinden yosunlarla kaplıydı. Ortasından berrak bir nehir geçiyor, nehrin etrafındaki otlar dimdik duruyordu; yapraklarının ucu yosun, kökleriyse her türlü orman güzellikleriyle kaplıydı.

Bun rağmen Anne, Valley Road'taki hayatı biraz tekdüze buluyordu. Aslında sadece bir tek olay yaşanmıştı.

O akşamdan beri sıska, cılız saçlı naneli şeker hastası Samuel'i hiç görmemişti. Sadece birkaç kez yolda karşılaşmışlardı. Fakat sıcak bir ağustos gecesi çocuk yine ortaya çıktı ve yavaşça verandanın yanındaki banka yerleşti. Her zamanki iş giysileri olan yamalı bir pantolon, dirseklerine kadar kısa kollu kot gömlek giymiş, başına da sazdan yapılmış yamuk bir şapka takmıştı. Saman çiğniyordu ve Anne'e bakarken samanını çiğnemeye devam etti. Anne iç çekerek kitabını bırakıp elişini aldı. Sam ile sohbet etmesi söz konusu bile değildi.

Uzun bir sessizlikten sonra Sam aniden konuşmaya başladı.

Elindeki samanı komşu eve doğru kaldırarak, "Oraya gidiyorum," dedi.

"Ya, öyle mi?" dedi Anne kibarca.

"Evet."

"Uzun zamandır kendime ait bir yer edinmeyi düşünüyordum. Millersville'de bana uygun bir tane buldum. Ama orayı kiralarsam bir de kadın isterim."

"Ben de öyle tahmin ediyordum," dedi Anne umursamaz bir tavırla.

"Evet."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Sonunda Sam samanını bir daha kaldırıp, "Benimle şey eder misin?" dedi.

"Ne…. Ne!" diye haykırdı Anne.

"Benimle şey eder misin?"

"Benimle evlenir misin mi demek istiyorsun?" dedi zavallı Anne sorgular bir vaziyette.

"Evet."

"İyi de seninle doğru dürüst konuşmuyoruz bile," diye bağırdı Anne.

"Biz de evlendikten sonra konuşuruz," dedi Sam.

Anne kendini toparlamaya çalıştı.

"Seninle kesinlikle evlenmeyeceğim."

"Ama ben çalışkan bir işçiyim ve bankada da biraz param var."

"Bana bir daha bu konudan söz etme. Bu fikir aklına nereden geldi?" dedi öfkesi mizahına baskın çıkmaya başlayan Anne. Aslında bu çok komik bir durumdu.

"Sen güzel bir kızsın ve çok çalışkansın," dedi Sam. "Ben tembel kadın istemem. Teklifimi iyice düşün taşın çünkü fikrimi hemen değiştirmeyeceğim. Neyse, şimdi gitmem gerek, inekleri sağmalıyım."

Anne'in evlilik teklifiyle ilgili hayalleri son birkaç yıl içinde giderek daha da berbat gerçeklere dönüşmeye başlamıştı. O yüzden bu seferkine de kahkahalarla gülebilirdi. O gece Janet'e, zavallı Sam'in taklidini yaptı ve uzun uzun güldü.

Bir gün öğleden sonra Anne'in Valley Road'taki günleri sona yaklaşmak üzereyken, Alec Ward arabayla Yol Kenarı'na gelip telaşla Janet'i sordu.

"Seni Douglasların evinden çağırıyorlar, çabuk. Sanırım yirmi yıldır ölecekmiş rolü yapan ihtiyar Bayan Douglas sonunda gerçekten ölüyor," dedi.

Janet şapkasını almaya koştu. Anne de Bayan Douglas'ın durumunun çok kötü olup olmadığını sordu.

"Hiç de kötü değil," dedi Alec. "Zaten ben de o yüzden ciddi olduğunu düşünüyorum ya. Başka zaman olsa bağırıp çağırır, kendini yerden yere atardı ama bu defa kıpırdamadan yatıyor. Üstelik de konuşmuyor. Eğer Bayan Douglas konuşmuyorsa, bil ki çok hasta demektir."

"İhtiyar Bayan Douglas'tan hoşlanmıyor musun?" diye merakla sordu Anne.

“Ben kedileri kedi olduklarında severim, kadın olduklarında değil,” dedi Alec üstü kapalı bir şekilde.

Janet alacakaranlıkta eve döndü.

“Bayan Douglas öldü,” dedi bitkin bir hâlde. “Ben oraya vardıktan kısa süre sonra vefat etti. Sadece bir kez konuştu ve bana, ‘Sanırım artık John’la evlenirsin?’ dedi. Yüreğim paramparça oldu, Anne. John’un annesi benim kendisi yüzünden oğluyla evlenmediğimi sanıyormuş! Tek kelime edemedim. Odada başka kadınlar vardı. John’un evde olmamasına şükrettim.”

Janet ağlamaya başladı. Anne de kadını rahatlatmak için ona bir fincan sıcak zencefil çayı hazırladı. Gerçi daha sonra Anne zencefil yerine karabiber kullandığını fark etmiş ama Janet farkı asla anlamamıştı.

Cenazeden sonraki akşam Janet ile Anne günbatımında, verandanın merdivenlerinde oturuyordu. Rüzgâr çam ormanlarının arasında uykuya dalmış, kuzeye doğru uzanan gökyüzü hafif bir ışıkla parlamaya başlamıştı. Jane üzerine o çirkin siyah elbisesini giymişti ve çok kötü görünüyordu. Burnu ve gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Yine de Anne’in kendisini neşelendirme çabalarına karşılık vermedi. Sanki hiç konuşmadan, sadece acı çekmek ister gibiydi.

Aniden bahçe kapısı açıldı ve John Douglas bahçeye girdi. Doğruca yanlarına, sardunya yatağının olduğu yere doğru ilerledi. Janet ayağa kalktı. Anne de öyle. Anne uzun boylu bir kızdı ve üzerine beyaz bir elbise giymişti, buna rağmen John Douglas onu görmedi.

“Janet,” dedi. “Benimle evlenir misin?”

Kelimeler ağzından sanki yirmi yıldır çıkmayı beklermiş ve artık çıkmak zorundaymış gibi, telaşla döküldü.

Janet’in yüzü ağlamaktan o kadar kızarmıştı ki artık daha fazla kızaramazdı, o yüzden kadının rengi morardı.

“Bunu neden daha önce hiç sormadın?” dedi yavaşça.

“Yapamadım. Bana söz verdirtti. Annem bana bunu yapmamam için söz verdirtti. On dokuz yıl önce berbat bir hastalığa yakalandı. Biz bu hastalığı atlatamayacağını düşünmüştük ve o da yaşadığı sürece benden sana asla evlilik teklifi etmeyeceğime dair söz aldı. Her ne kadar hiçbirimiz onun bu denli uzun yaşayacağını düşünmesek de -doktor sadece altı aylık ömrü kaldığını söylemişti- ona böyle bir söz vermek istemedim. Fakat o hasta hâliyle dizlerinin üzerine çöküp bana yalvardı. O sözü vermek zorunda kaldım.”

“Annenin benimle sorunu neydi ki?” diye haykırdı Janet.

“Hiç… Hiç. O sadece başka bir kadın olsun istemiyordu. O yaşarken evimizde herhangi başka bir kadının yaşamasını istemiyordu. Eğer söz vermezsem oracıkta öleceğini ve bunun sorumlusunun ben olacağımı söyledi. Ben de söz verdim. Sonra ona ne kadar diz çöküp yalvardıysam da benden sözümü tutmamı istemeye devam etti.”

“Bana bunu neden hiç anlatmadın?” dedi Janet boğulur gibi. “Keşke bilseydim! Neden anlatmadın?”

“Bu konuyu tek bir kişiye bile anlatmayacağıma da söz verdirtti. Bana İncil’in üzerine yemin ettirdi Janet! Bunu çok uzun süredir hayal etmeme rağmen sözümü asla çiğneyemezdim. Janet, bu on dokuz yılda neler çektim bilemezsin. Biliyorum, sana da çok çektirdim ama yine de benimle evlenmek istiyorsun, değil mi Janet? Sana bunu sormak için elimden geldiğince hızlı bir şekilde yanına koştum.”

Sersem bir hâlde olan Anne o an aslında o sahnede hiç bulunmaması gerektiğinin farkına vardı ve sessizce eve girip ertesi sabaha kadar Janet’i görmedi. Kadın daha sonra ona hikâyenin geri kalanını anlattı.

“Zalim, ikiyüzlü, sahtekâr kadın!” diye haykırdı Anne.

“Şşşş, o öldü,” dedi Janet sakin bir tavırla. “Eğer ölmeseydi… Ama öldü. O yüzden arkasından kötü konuşmamalıyız. Fakat sonunda mutluyum artık, Anne. Eğer nedenini bilseydim inan bana bu kadar uzun süre beklemek umurumda bile olmazdı.”

“Ne zaman evleneceksiniz?”

“Bir sonraki ay. Elbette çok sakin bir düğün olacak ve sanırım insanlar hakkımızda çok kötü sözler söyleyecek. Zavallı annesi ölür ölmez John’u kapana kıstırdığımı filan söylerler herhâlde. John herkesin gerçeği öğrenmesini istedi ama ben ona, ‘hayır John, ne de olsa o senin annendi ve onun anısına gölge düşürmemek için bu konu ikimiz arasında sır olarak kalacak. Artık gerçeği bildiğim için insanların ne düşündüğü umurumda bile değil. Zerre kadar üzülmüyorum. Bırakalım da bu sır annenle birlikte gömülsün,’ dedim. Sonunda onu ikna etmeyi başardım.”

“Sen benden çok daha anlayışlı birisin,” dedi Anne biraz öfkeli bir şekilde.

“Sen de benim yaşıma geldiğinde pek çok şey hakkında çok daha farklı düşüneceksin,” dedi Janet anlayışla. “Büyüdükçe öğrendiğimiz şeylerden

biri de bu; affetmek… insanın kırk yaşındayken affetmesi, yirmi yaşına göre çok daha kolay oluyor.”

BÖLÜM 35

REDMOND'TA SON SENE BAŞLIYOR

Bavulunun üzerine keyifle iç çekip oturan Phil, “işte hepimiz hafif bronzlaşmış bir şekilde ama neşeyle yine yarışa katılmak için bir araya toplandık,” dedi. “Patty’nin Yeri’ni, teyzemizi ve kedileri tekrar görmek sizce de çok güzel değil mi? Rusty’nin kulağından bir parça daha kopmuş sanırım?”

“Aslında hiç kulağı olmasa, Rusty dünyanın en tatlı kedisi olurdu,” dedi valizlerini indirmeye çalışan Anne. Bu sırada Rusty de kızın kucağına hoplayıp ona sıcak bir hoş geldin demeye çalışıyordu.

“Bizi yeniden gördüğüne sevinmedin mi teyzeciğim?” dedi Phil.

“Evet ama keşke biraz ortalığı toparlasaydınız,” dedi Jamesina teyze sohbet edip kahkaha atan dört kızın etrafındaki valiz yığınını kast ederek. “Daha sonra da konuşursunuz. Ben genç kızken önce işimi yapar sonra eğlenirdim.”

“Ah, biz yeni nesil olarak bunu tersine çevirdik teyzeciğim. Biz önce eğlenip sonra işe dalıyoruz. Zira güzelce eğlenirsen işini çok daha iyi yaparsın.”

Kendisini ev kadınlarının kraliçesi yapan o muhteşem asaletiyle Joseph’i ve örgüsünü yerden kaldıran Jamesina teyze, “Eğer bir rahiple evleneceksen ‘dalıyoruz’ gibi lafları bırakmalısın,” dedi.

“Neden? Neden bir rahip karısından kitap gibi konuşması beklenir ki? Bunu yapamam. Patterson Caddesi’ndeki herkes argo sözcükler kullanır ki buna mecaz da denir ve eğer ben kullanmazsam kendimi bir şey sandığımı düşünürler.”

“Ailene haberi verdin mi?” dedi kedi Sarah’yı sepetindeki atıştırmalıklarla beslemeye başlayan Priscilla.

Phil başıyla onayladı.

“Nasıl karşıladılar?”

“Ah, annem çok kızdı. Ama ben dimdik durdum. Evet, daha önce hiçbir şeye bu kadar sıkı bir şekilde bağlanamayan ben, Philippa Gordon, annem karşısında dimdik durdum. Babam daha sakindi. Babamın babası da bir

rahipmiş, o yüzden bu konuda çok daha ılımlıydı. Annem sakinleşene kadar evde tıkıldım kaldım ama sonra ikisi de onu çok sevdiler. Fakat annem her konuşmada benim için dilediği şeylerle ilgili imalarda bulunmadan da edemedi. Yani kızlar, tatilim o kadar da güzel geçti denemez. Ama sonunda ben kazandım ve Jo benim oldu. Başka da hiçbir şeyin önemi yok."

"Sana göre," dedi Jamesina teyze kötümser bir edayla.

"Jo'ya göre de," dedi Phil. "Ona acıyıp duruyorsun. Neden? Bence o kıskanılması gereken biri. Benimle evlenerek hem güzel hem zeki hem de altın kalpli bir eş sahibi olacak."

"Biz senin bu tarz konuşmalarına çok alışığız," dedi Jamesina teyze sabırla. "Umarım yabancıların önünde de bu şekilde konuşmuyorsundur. Yoksa hakkında ne düşünürler?"

"Ah, onların ne düşündüklerini bilmek istemiyorum. Ben kendimi, başkalarının beni gördüğü gibi görmek istemiyorum çünkü bu çok rahatsız edici. Ayrıca Burns'ün de duanın o kısmında samimi olduğuna inanmıyorum."

"Ah, bence çoğumuz aslında istemediğimiz şeyler için dua ederiz çünkü yüreğimize dikkatle bakacak kadar dürüst değiliz," dedi kadın. "Bence öyle dualar çok kabul görmez. Mesela ben hep belirli bir kişiyi affetmek için dua ederdim ama şu an anlıyorum ki aslında onu affetmeyi hiç istememişim. En sonunda onu affetmeyi gerçekten istediğim zaman, bunun için dua etmeme gerek bile kalmadan affettim."

"Senin uzun süre birini affedemeyeceğini düşünemiyorum," dedi Stella.

"Ah, eskiden öyleydim. Fakat yaşlandıkça kin tutmanın hiçbir yararı olmadığını anlıyorsun."

"Bu bana şunu hatırlattı," dedi Anne ve herkese John ile Janet'in hikâyesini anlattı.

"O zaman şimdi de bize mektuplarında özenle gizlemeye çalıştığın şu romantik sahneyi anlat," dedi Phil.

Anne, Samuel'in evlenme teklifini heyecanla taklit etti. Kızlar gülmekten yerlere yatarken, Jamesina teyze de gülümsedi.

"Sevgililerinizle dalga geçmeniz hiç hoş bir şey değil," dedi sertçe. "Ama ben de hep aynısını yapardım," diye de ekledi.

"Teyzeciğim bize sevgililerinden bahsetsene," dedi Phil. "Bir sürü sevgilin olmuş olmalı."

"Geçmiş zaman kullanmayalım," dedi Jamesina teyze. "Benim hâlâ sevgililerim var. Memlekette yolumu gözleyen tam üç tane dul adam var.

Tüm dünyadaki romantizmin sizinkilerden ibaret olduğunu sanmasanız iyi edersiniz çocuklar."

"Yolunu gözleyen dul adamlar bana kulağa pek romantik gelmedi teyzeciğim."

"Hayır ama gençler de her zaman romantik olmuyor. Sevgililerimden bazıları da kesinlikle romantik değildi. O zavallı çocuklara çok gülerdim. Mesela Jim Elwood diye biri vardı. Çocuk hep hayal dünyasında yaşıyor gibiydi, etrafında olan bitenlerin sanki hiç farkında değilmiş gibi görünürdü. Ona 'hayır' dememden bir yıl sonra bile hâlâ onu reddettiğimin farkına varmamıştı. Evlendiğinde, bir gece kiliseden dönerlerken karısı atlı kızaktan düşüp öldü ve Jim onu hiç özlemedi. Bir de Dan Winston vardı. Her şeyi çok bilirdi. Bu dünyadaki her şeyi ve sonrasını da bilirdi. Ona Ahiret Günü'nün tarihini sorsanız, ona bile bir cevabı olurdu. Milton Edwards ise gerçekten kibar biriydi ve onu severdim ama onunla evlenmedim. Hem yaptığım bir şaka yüzünden bir hafta boyunca bana küstüğü hem de zaten bana evlilik teklifinde bulunmadığı için onunla evlenmedim. Horatio Reeve ise en ilginç sevgilimdi. Fakat ne zaman bir hikâye anlatsa çok süsler ve insanın aklını karıştırırdı. Onun yalan mı söylediğini yoksa hayal gücünün dizginlerini mi saldığını bir türlü anlayamazdım."

"Ya diğerleri teyzeciğim?"

"Haydi, gidip bavullarınızı yerleştirin," dedi Jamesina teyze şişini sallayarak. "Diğerleri dalga geçilemeyecek kadar iyi çocuklardı. Onların anısına saygı gösterecek ve haklarında hiçbir şey söylemeyeceğim. Anne, odanda bir kutu çiçek var. Yaklaşık bir saat önce geldi."

Bir hafta sonra Patty'nin Yeri sakinleşti ve kızlar yoğun bir şekilde ders çalışmaya başladılar. Zira bu Redmond'taki son seneleriydi ve gururla mezun olmak istiyorlardı. Anne kendini İngilizce çalışmaya adarken, Priscilla klasiklere, Philippa da matematiğe daldı. Bazen çok yoruluyor, bazen moralleri bozuluyor, bazen de bu çabalarına değmeyeceği hissine kapılıyorlardı. Böylesi bir ruh hâlindeyken Stella, yağmurlu bir kasım akşamında mavi odaya geldi. Anne yere oturmuş, yanına ufak bir lamba almıştı. Çevresi el yazması bir sürü kâğıtla doluydu.

"Sen ne yapıyorsun böyle?"

"Eski Hikâye Kulübü yazılarına bakıyorum. Çok çalıştığım için neşeli ve heyecanlı bir şeyler okumak istedim. O kadar yoruldum ki aklımı boşaltmak

için bunları eski eşyalarımın arasından çıkarttım. Hepsi de gözyaşı ve trajediyle dolu ama inanılmaz komikler."

"Benim de moralim çok bozuk," dedi kendisini kanepeye atan Stella. "Hiçbir şey gözüme değerli görünmüyor. Hepsini defalarca düşündüğüm için fikirlerim de eskidi. Yaşamın amacı ne Anne?"

"Hayatım, çalışmaktan beynimiz uyuştuğu için böyle hissediyoruz, tabii bir de bu hava yüzünden. Zorlu bir çalışmanın ardından akşam böyle yağmurlu bir havayla karşılaştığında insan kendisini Mark Tapley gibi hissediyor. Aslında hayatın yaşamaya değer olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun."

"Evet, sanırım haklısın ama şu an bunu kendime kanıtlayamıyorum."

"Dünyada gelmiş geçmiş tüm o asil ve yüce insanları düşün," dedi Anne hayal kurar gibi. "Onlardan sonra yaşamak ve onların öğretilerini miras almış olmak muhteşem bir şey değil mi? Onların ilhamını bizim de paylaşabilecek olmamız yaşamaya değmez mi? Ya gelecekte yaşayacak olan onca asil ve yüce insana ne demeli? Onlar için az da olsa çalışıp yol açmamız yaşamaya değmez mi? Yollarını kolaylaştırabilmemiz için bir adım bile atmamız?"

"Ah, aklım sana katılıyor Anne ama ruhum çok kötümser. Zaten yağmurlu gecelerde hep böyle olurum."

"Bazı geceler yağmur hoşuma gider… Yatağa uzanıp yağmur damlalarının çatıya ve çamların iğnelerine vurarak çıkarttığı sesleri dinlemeyi severim."

"Sadece çatıda kalırsa ben de severim," dedi Stella. "Ama her zaman öyle olmuyor. Mesela geçen yaz eski bir çiftlik evinde korkunç bir gece getirdim. Çatı sızdırıyordu, yağmur suyu gece yatağıma damladı. Bu hiç de şiirsel bir şey değildi doğrusu. Gecenin bir yarısı uyanıp o eski moda, ağır yatağı kenara çekmek zorunda kaldım. Sonra da o şıp şıp damla sesi bütün gece boyunca devam etti. Resmen beni çıldırttı. Gece yarısı zemine şıp şıp diye düşen yağmur damlaları insanı nasıl delirtir bilemezsin. Sanki hayaletlerin ayak sesleri filan gibi korkunç bir şeydi. Sen neye gülüyorsun, Anne?"

"Şu hikâyelere. Phil olsa 'Bunlar insanı öldürür/ derdi. Ki zaten içlerindeki herkes ölüyor. Ne baş döndürücü kadın kahramanlar yazmış ve onları nasıl da giydirip süslemişiz!"

“İpekler, satenler, kadifeler, mücevherler, danteller… Bunlardan başka hiçbir şey giymiyorlarmış. Bak, Jane Andrews kendi kahramanını üzeri incilerle bezeli, beyaz, saten bir geceliğin içinde uyurken yazmış.”

“Devam et,” dedi Stella. “Gülümsediğimiz sürece hayatın yaşamaya değer olduğuna inanmaya başlıyorum sanırım.”

“Bak, bunu da ben yazmışım. Kahramanım top oynuyor ve *ilk nehrin elmasları gibi tepeden tırnağa parlıyor*. Güzellik ve zenginlik başka nasıl anlatılabilir, değil mi? *Görkemli yok mezarlıktan başka bir yere çıkmıyordu*. Kahramanlarımız ya öldürülmek ya da kara sevdadan ölmek zorundaydılar. Yani hiç kaçışları yoktu.”

“Hikâyelerinden bazılarını okuyayım mı?”

“Al, işte şaheserlerimden biri daha. Yalnız neşeli başlığına dikkat et… ‘Mezarlarım’. Bunu yazarken epeyce gözyaşı dökmüştüm, kulüpteki diğer kızlar da okurken çok ağladılar. Hatta o hafta bir sürü mendil yıkamak zorunda kaldığı için, Jane Andrews’un annesi ona çok kızmıştı. Metodist Kilisesi’nde rahip olan bir adamın karısıyla ilgili korkunç bir hikâye. Onu Metodist yaptım çünkü sürekli seyahat etmesi lazımdı. Yaşadığı her yerde bir çocuğunu mezara koydu. Tam dokuz tane çocuğu vardı ve mezarları Newfoundland’ten Vancouver’a kadar ülkenin farklı yerlerine dağılmıştı. Çocukları tasvir ettim, birkaç tanesinin ölüm anını betimledim ve mezar taşlarını ve üzerinde yazılanları detaylı bir şekilde anlattım. Aslında dokuzunu birden gömmeye niyetliydim ama sekiz tanesini gömüp, bir tanesini hayatta bıraktım. O da kötürümdü zaten.”

Stella gülerek hikâyeyi okurken, Rusty de Jane Andrews’un yazdığı, uzak bir kolonide hemşirelik yapmaya giden ve elbette sonunda hastalanıp ölen on beş yaşındaki bir kızın hikâyesinin üzerine kıvrılıp uyudu. Anne diğer kâğıtlara da şöyle bir göz attı ve eski okul günlerini hatırladı. Hikâye Kulübu’nün üyeleri olarak ya lâdin ağaçlarının altına ya da dere kenarındaki köknar ağaçlarını dibine oturur ve bu hikâyeleri yazarlardı. Ne kadar da eğlenirlerdi! Onları okurken o eski altın sarısı yaz günleri geri geldi. Ne Yunancanın büyüsü ne Roma’nın ihtişamı bu Hikâye Kulübu’nün acıklı masalları kadar onu mutlu edebilirdi. Hikâyelerin arasında Anne katlanmış bir sayfa kâğıt buldu. O yazının ne zaman ve niçin yazıldığını hatırlayınca külrengi gözlerinden yaşlar akana dek güldü. Bu Tory Yolu’ndaki Cobbların ördek kümesinin çatısından düştüğü gün yazdığı karalamaydı.

Anne yazdıklarına göz attı ve canı baştan sona, hepsini okumak istedi. Yıldız çiçekleri ve tatlı bezelyelerle zambakların arasındaki yabani

kanaryalar ve bahçenin koruyucu ruhu arasında geçen kısa bir diyalogdu bu. Okuduktan sonra durup boşluğa bakmaya başladı. Stella gittikten sonra kırışmış kâğıdı düzeltti.

"Yapacağıma inanıyorum," dedi.

BÖLÜM 36

GARDNERLARIN ZİYARETİ

“Jimsie teyze, bak sana üzerinde Hindistan pulu olan bir mektup gelmiş,” dedi Phil. “Stella için üç, Pris için iki ve benim için de Jo’dan gelen oldukça iri bir zarf var. Sana bir sirküler dışında hiçbir şey gelmemiş, Anne.”

Phil’in kendisine umursamaz bir tavırla uzattığı ince zarfı alırken, hiç kimse Anne’in yüzünün kızardığını fark etmedi. Fakat birkaç dakika sonra Phil başını kaldırıp Anne’in bir anda değişen yüzüne baktı.

“Tatlım, ne oldu?”

“*Gençlerin Dostu*, kendilerine iki hafta önce gönderdiğim küçük bir yazıyı yayımlamayı kabul etmiş,” dedi Anne ve sanki her posta teslimatı sırasında kabul mektubu geliyormuşçasına sakin kalmaya çalıştı fakat elbette başarılı olamadı.

“Anne Shirley! Bu muhteşem bir şey! Neydi o yazı? Ne zaman yayımlanacakmış? Sana bunun için bir ödeme yaptılar mı?”

“Evet, on dolarlık bir çek göndermişler ve editör benden daha çok hikâye görmeyi beklediğini yazmış. Ah, göreceksin tabii tatlı adam. Aslında bu kutumda bulduğum eski bir hikâyeydi. Onu tekrar yazıp yolladım ama olay örgüsü kuvvetli olmadığı için kabul edileceğini hiç düşünmüyordum,” dedi “Averil’ın Kefareti” ile ilgili yaşadığı o kötü tecrübeyi anımsayan Anne.

“O on dolarla ne yapacaksın, Anne? Haydi, hep birlikte şehre inip bir şeyler içelim,” diye önerdi Phil.

“O parayı gelişigüzel harcayacağım,” dedi Anne neşeyle. “Konu her zaman para değil. Mesela o korkunç *Reliable Kabartma Tozu* hikâyesinden kazandığım parayla gidip kendime ihtiyacım olan birkaç giysi almış ve her giydiğimde onlardan nefret etmiştim.”

“Patty’nin Yeri’nde artık gerçek bir yazar yaşıyor,” dedi Priscilla.

“Bu büyük bir sorumluluk,” dedi Jamesina teyze.

“Aynen öyle,” diye katıldı Pris. “Yazarlar tıpkı kedi yavrusu gibidir. Ne zaman ve nasıl ortaya çıkacaklarını asla bilemezsiniz. Anne, hikâyenden bize de birer kopya verir misin?”

“Ben yayımlamak için yazı yazmanın büyük bir sorumluluk olduğunu kastetmiştim,” dedi Jamesina teyze sertçe. “Ve umarım Anne bunun farkındadır. Kızım da yabancı ülkelere gitmeden önce böyle küçük hikâyeler yazardı ama artık ilgisini daha yüksek amaçlara yöneltti. Sürekli, cenazende okunmasından utanmayacağın satırlar yazmalısın,’ derdi. Sen de eğer edebiyat alanında bir iz bırakmak istiyorsan kızımın dediklerine kulak vermelisin, Anne. Gerçi Elizabeth bunu söylerken hep gülerdi. Hatta epey gülerdi, o yüzden bir misyoner olmaya nasıl karar verdi hâlâ anlamış değilim. Bunun için şükrediyorum -doğrusu ve bunun için çok da dua etmiştim- ama bazen keşke bir misyoner olmasaydı diyorum.”

Derken kadın kızların neden gülmeye başladıklarını merak etti.

O gün boyunca Anne’in gözleri sürekli parladı, aklında edebî gayeleri vardı. Jennie Cooper’ın düzenlediği yürüyüşte bile onları düşünüyordu, hatta Roy ile ikisinin biraz önünde yürüyen Gilbert ile Christine’i yan yana görmek bile o gün Anne’i hiç rahatsız etmedi. Anne o gün parlak umutlarının keyfini sürüyordu. Gerçi yine de Christine’in yürüyüşünün biraz kaba olduğunu fark edecek kadar dünyadan kopmamıştı.

“Sanırım Gilbert onun sadece yüzüne bakıyor. Bütün erkeklerin yaptığı gibi,” diye düşündü suratını asarak.

“Cumartesi günü evde olacak mısın?” diye sordu Roy.

“Evet.”

“Annemle kız kardeşlerim sana gelecekler,” dedi çocuk sessizce.

Anne’in içinde heyecan olarak nitelendirilebilecek bir kıpırtı belirdi ama çok da güzel bir heyecan sayılmazdı. Daha önce Roy’un ailesinden hiç kimseyle tanışmamıştı ve bu hamlenin önemli bir anlam ifade ettiğinin farkına vardı. Tüyleri ürperdi.

“Onları görmekten mutluluk duyarım,” dedi gönülsüz bir ses tonuyla ve gerçekten onları görmekten mutluluk duyup duymayacağını merak etti. Elbette mutlu olmalıydı. Ama bu biraz da çileli bir şey sayılmaz mıydı? Gardnerların oğulları ve kız kardeşlerinin görüştüğü kızla ilgili dedikodulardan haberleri olmuştu demek ki. Roy da bu ziyaret yüzünden kendisini baskı altında hissediyor olmalıydı. Fakat Anne dengeyi bulacağına inanıyordu. Gardnerların bu ziyaretinden anladığı kadarıyla hepsi de Anne’i isteyerek ya da istemeyerek ailelerinin olası bir üyesi olarak görüyordu.

Sadece kendim olacağım, üzerlerinde iyi bir izlenim bırakmak için çabalamayacağım, diye düşündü. Fakat o gün hangi elbiseyi giyse daha iyi

olur diye düşünmeye başladı ya da yeni saç stilinin ona eskisinden daha çok yakışıp yakışmadığını. O yüzden bu güzel yürüyüş biraz mahvoldu. Gece kahverengi şifon elbisesini giymeye ve saçını aşağıdan toplamaya karar verdi.

Cuma günü kızların hiçbirinin dersi yoktu. Stella bu fırsatı Felsefe Derneği'ne yazı yazarak değerlendirdi. Etrafı bir sürü yazı ve notla çevrilmiş bir hâlde oturma odasının bir köşesine yayıldı. Stella bitirdiği her sayfayı bir yerlere fırlatmadan herhangi bir şey yazabileceğine inanmazdı. Flanel gömleği ve eteği, yürürken rüzgârdan karışmış saçlarıyla eve gelen Anne yerde oturmuş elindeki oltayla kedi Sarah ile oynuyordu. Joseph ile Rusty de kucağına kıvrılmıştı. Priscilla mutfakta yemek yapıyordu ve evin içini leziz kokular sarmıştı. Az evvel soğumaya bıraktığı çikolatalı pastasını Jamesina teyzeye göstermek için burnunda un kalıntısı ve kırışmış önlüğüyle telaşla mutfaktan çıktı.

Tam bu sırada kapı çaldı. Phil dışında hiç kimse kapıya bakmadı. Phil bu sabah aldığı bir şapkayı getirecek olan oğlanı bekliyordu fakat kapıyı açtığında karşılarında Bay Gardner ile kızlarını gördüler.

Anne ayağa fırlayıp kucağındaki kedileri yere savurdu ve kedilerle oynarken kullandığı oltayı sağ elinden sol eline aldı. Mutfak kapısına ulaşmak için odayı baştan sona geçmek zorunda kalan Priscilla aklını yitirmiş gibi elindeki çikolatalı pastayı kanepedeki yastıklardan birinin arkasına saklayıp telaşla üst kata koştu. Stella yere serdiği kâğıtlarını toplamaya çalıştı. Sadece Jamesina teyze ile Phil sakince durdu. Onların sayesinde kısa süre içinde Anne dâhil herkes toparlandı. Priscilla burnundaki unu silip önlüğünü çıkartarak aşağıya indi, Stella dağıttığı köşeyi güzelce toparladı, bu arada Phil de havadan sudan muhabbet ederek durumu kurtarmaya çalıştı.

Bayan Gardner uzun boylu, ince, hoş bir kadındı. Üzerinde çok şık bir elbise vardı. Kadın zoraki bir şekilde samimi görünmeye çalışıyor gibiydi. Aline Gardner ise annesinin genç versiyonuydu ama samimiyetten yoksundu. Kibar olmaya çalışıyor ama patronluk taslamaktan da geri kalmıyordu. Dorothu Gardner kibar, neşeli bir kızdı. Anne onun Roy'un en sevdiği kardeşi olduğunu bildiğinden, kıza daha sıcak davrandı. Eğer ela yerine siyah gözlü olsa Roy'a çok daha fazla benzerdi. O ve Phil'in sayesinde görüşmeleri çok güzel geçti. Sadece iki minik olay ortamın biraz gerilmesine sebep oldu, hepsi bu. Başıboş kalan Rusty ile Joseph birbirlerini kovalarlarken Bayan Gardner'ın kucağına sıçrayıp kadının ipek elbisesini

buruşturdular. Bayan Gardner sanki hayatında hiç kedi görmemiş gibi şaşkınlık içinde hayvanlara bakakaldı. Gülmemeye çalışan Anne, kadından özür diledi.

"Kedileri sever misiniz?" diye sordu Bayan Gardner rahatsız bir ses tonuyla.

Rustyye olan sevgisine rağmen, Anne kedileri pek sevmezdi ama kadının ses tonuna sinirlenmişti. Bir anda aklına Bayan John Blytheın kedileri çok sevdiği için kocasının istediği kadar kedi beslemesine izin verdiği geldi.

"Muhteşem hayvanlar, öyle değil mi?" dedi.

"Ben kedileri hiç sevemedim," diye cevap verdi Bayan Gardner.

"Ben çok severim," dedi Dorothy. "Çok iyi ve çok bencildirler. Ama köpekler çok daha iyi ve hiç de bencil değildirler. Yine de beni rahatsız ederler. Fakat kediler daha insancıl."

"Şurada iki güzel porselen köpek duruyor. Onlara yakından bakabilir miyim?" dedi Aline ve biblolara bakmak için yanlarına doğru giderken bir diğer kaza meydana geldi. Magog'u eline alıp, Priscilla'nın az evvel çikolatalı pastayı sakladığı yastığa yaslandı. Priscilla ile Anne birbirlerine baktılar ama hiçbir şey yapamadılar. Hiçbir şeyin farkında bile olmayan Aline ise elinde porselen köpekle gidene kadar orada oturup sohbet etti.

Dorothy giderlerken Anne'in elini sıktı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

"İkimizin çok iyi dost olacağımızı biliyorum. Ah, Roy bana senden çok söz etti. Ailede içini döktüğü tek kişi benim, zavallı çocuk. Hiç kimse anneme ve Aline'e içini dökmez, bilirsin. Siz kızlar burada nasıl da güzel vakit geçiriyorsunuzdur! Arada sırada benim de gelip sizinle vakit geçirmeme izin verir misin?"

"İstediğin zaman gel," dedi Anne ve içinden Roy'un kız kardeşlerinden birinin kafa dengi olmasına şükretti. Aline'den hiç hoşlanmamıştı ve Aline de onu sevmemişti ama Bayan Gardner'ın gönlünü kazanabilirdi. Bu garip ziyaret sona erdiğinde Anne rahat bir nefes aldı.

"*Dile ve kaleme yansıyan en kederli sözler*,

Daha kederli olabilir söylenenlerden," diye bir mısra okudu Priscilla yastığı kaldırarak.

"Artık buna pasta değil, enkaz diyebilirsiniz. Üstelik yastık da mahvoldu. Sakın bana cumaların uğursuz olmadığını söylemeyin."

"Cumartesi geleceklerini söyleyip cuma günü gelmemelilerdi," dedi Jamesina teyze.

“Bence bu Roy’un hatasıydı,” dedi Phil. “O çocuk, Anne’le konuşurken ne söylediğini bilmiyor. Anne nerede?”

Anne üst kata çıkmıştı. Ağlamak istiyordu. Fakat onun yerine güldü. Rusty ile Joseph çok yaramazlık yapmıştı! Dorothy ise çok tatlı bir kızdı.

BÖLÜM 37

YENİ MEZUNLAR

“Ölmüş olmayı ya da bu gecenin yarın gece olmasını dilerdim,” diye homurdandı Phil.

“Yeterince uzun yaşarsan iki dileğin de gerçekleşecek,” dedi Anne sakince.

“Senin için söylemesi kolay. Felsefe senin işin ama bana göre değil ve yarınki o korkunç sınav aklıma geldikçe içim sıkılıyor. Eğer başaramazsam Jo ne der?”

“Başaracaksın. Bugün Yunanca sınavın nasıl geçti?”

“Bilmiyorum. Ya çok iyiydi ya da Homer’ı mezarında ters döndürecek kadar kötü. Hiçbir şey düşünemez hâle gelene dek çalıştım. Şu sınavlaşma bitince ne kadar mutlu olacağım.”

“*Sınavlaşma* mı? Bu kelimeyi daha önce hiç duymadım.”

“Ben de başkaları gibi kelime uyduramaz mıyım?” dedi Phil.

“Kelimeler bir anda üretilmez, onlar gelişip büyür,” dedi Anne.

“Boş ver! Artık canım sınavların olmadığı bir yere gitmek, kristal sulara girip uzaklaşmak istiyor. Kızlar Redmond hayatımızın bitmek üzere olduğunun farkında mısınız?”

“Ben pek değilim,” dedi Anne kederle. “Sanki Pris ile Redmond’taki o kalabalığın içine daha dün girmiş gibiyim. Oysa artık son sınavlarına giren son sınıf öğrencileriyiz.”

“Potansiyeli olan, bilge ve donanımlı son sınıf öğrencileriyiz. Peki, sizce şu an Redmond’a ilk geldiğimiz günden daha mı bilgiliyiz?”

“Ara sıra hiç de öyle değilmiş gibi davranıyorsunuz,” dedi Jamesina teyze sertçe.

“Ah, Jimsie teyze üç koca kış boyunca annelik ettiğin güzel kızlar değil miyiz biz?” dedi Phil.

“Sizler şimdiye dek üniversiteye gitmiş en tatlı, en kibar ve en iyi dört kızsınız,” dedi kadın.

“Fakat henüz tam anlamıyla mantıklı davranabildiğinizi düşünmüyorum. Elbette bunu beklemek yanlış olur çünkü mantık tecrübeden doğar. Üniversitede de mantıklı olmayı öğrenirsiniz tabii. Mesela siz dört yıl boyunca üniversiteye gittiniz ama ben hiç gitmedim. Yine de pek çok şeyi sizden çok daha iyi biliyorum genç hanımlar.”

“*Kurallara göre işlemeyen pek çok şey vardır*,

Bilginin gücü yanında her şey ufaktır.

Üniversitede öğrenemeyeceğin şeyler de olur,

Okulda öğretilmeyen daha pek çok bilgi bulunur,” diye bir dörtlük okudu Stella. “Artık kullanılmayan diller ve geometri gibi saçmalıklar dışında Redmond’ta başka bir şey öğrendiniz mi?” dedi Jamesina teyze.

“Ah, evet bence öğrendik teyzeciğim,” dedi Anne.

“Son sosyoloji dersinde Profesör Woodleigh’den varoluşumuzun temelini öğrendik,” dedi Phil. “Adam bize, mizahın varoluşumuzun en güzel tatlarından biri olduğunu söyledi. ‘Hatalarınıza gülün ama ders de çıkartın, sorunlarınız hakkında espriler yapın ama onlar sayesinde güçlenin, engeller karşısında gülümseyin ama onları aşın,’ dedi. Bu öğrenmeye değer bir ders, değil mi sence teyzeciğim?”

“Evet, öyle tatlım. İnsan gülmesi gereken şeylere gülmeyi ve gülmemesi gerekenlere de gülmemeyi öğrendiği zaman, bilge ve anlayışlı biri oluyor.”

“Sen Redmond’ta neler öğrendin, Anne?” diye mırıldandı yan taraftan Priscilla.

“Sanırım,” dedi Anne yavaşça. “Önüme çıkan her bir minik engele dikkat etmeyi ve her bir engelin beni zafere taşıyacak şeyler olduğunu anlamayı öğrendim. Özetle, sanırım Redmond’ın bana verdiği şey bu oldu.”

“Ben de kendi öğrendiklerimi ifade etmek için yine Profesör Woodleigh’den bir alıntı yapacağım,” dedi Priscilla. “Bu söylediklerini siz de hatırlayacaksınız, eğer görmeyi bilecek gözler, sevmeyi bilecek yürekler ve toplamayı bilecek ellerle bakarsak dünyada hepimize yetecek kadar çok şey var. Erkekte, kadında, sanatta, edebiyatta kısacası her yerde keyif alınıp şükredilebilecek çok fazla şey var.’ Sanırım Redmond bana bunu öğretti, Anne.”

“Söylediklerinize dayanarak,” dedi Jamesina teyze. “Yirmi yıllık bir hayatın size öğreteceklerini, sizler dört yılda üniversitede öğrenmişsiniz. Bu durumda eğitimin ne kadar önemli olduğunu söyleyebilirim. Oysa daha evvel bu konuda hep şüpheciydim.”

“Peki, ya doğal cesareti olmayanlara ne demeli, Jimsie teyze?”

“Onlar asla hiçbir şey öğrenemez. Ne üniversitede ne hayatta. Yüz yaşına kadar bile yaşasalar, doğdukları günkünden daha fazla şey bilmezler. Bu onların hatası değil, talihsiz kaderleri yüzündendir. Zavallılar. O yüzden bizim gibi insanların hâlimize şükretmemiz gerekir.”

“*Doğal cesaretin* tanımını yapar mısın, Jimsie teyze?” dedi Phil.

“Hayır, yapmam küçük hanım. Zaten doğal cesarete sahip olan herkes bunun ne olduğunu bilir, olmayan da bilmez. O yüzden tanımlamaya gerek yok.”

Yoğun günler nihayet geçti ve sınavlar sona erdi. Anne İngilizcede onur belgesi aldı. Priscilla klasiklerde, Phil de matematikte aynı belgenin sahibi oldu. Stella da başarıyla mezun oldu. Derken Mezuniyet Töreni gelip çattı.

“Bu an için eskiden hayatımda yeni bir çağ derdim,” dedi Roy’un gönderdiği menekşeleri kutusundan çıkartıp düşünceli bir şekilde inceleyen Anne. Elbette eline bunları tutacaktı ama gözü masadaki diğer kutuya kaydı. Kutunun içi haziranda Avonlea’deki Green Gables’ın bahçesinde açan taze ve mis kokulu vadi zambaklarıyla doluydu. Hemen yanında Gilbert’ın kartı vardı.

Anne, Mezuniyet Töreni için Gilbert’ın neden kendisine çiçek gönderdiğini merak etti. Geçen kış onu çok az görmüştü. Noel tatilinden sonra evlerine sâdece bir kez gelmiş ve başka bir yerde de pek sık karşılaşmamışlardı. Onur belgesi ve Cooper Ödülü’nü almak için Gilbert’ın çok çalıştığını ve Redmond’ın sosyal aktivitelerinde çok az yer aldığını biliyordu. Fakat Anne, Gardnerlarla çok sık görüşmüştü. Dorothy ile ikisi çok yakındı ve üniversite çevresi artık onun Roy ile nişanını ilan etmelerini bekliyordu. Aslında Anne de bunu bekliyordu. Buna rağmen evden çıkmadan hemen önce Roy’un menekşelerini bir kenara bırakıp Gilbert’ın gönderdiği vadi zambaklarını aldı. Bunu neden yaptığını kendisi de bilmiyordu. Bir şekilde o eski Avonlea günlerini, dostluklarını ve hayallerini hatırlamıştı. Gilbert ile bir gün Sanat Bölümü’nden mezun olup kep giyeceklerini hayal ederlerdi. İşte o muhteşem gün artık gelmişti ama Anne, Roy’un menekşelerinin bugüne ait olmadığı hissine kapılmıştı. Bugüne ait olan çiçekler, sadece bir zamanlar aynı hayali paylaştığı eski dostunun yolladığı vadi zambakları olabilirdi.

Yıllarca bugünün gelmesini beklemişti ama o güne dair aklında ne Redmond rektörünün kendisine gururla diplomasını takdim etmesi, ne de

zambakları gördüğünde Gilbert'ın gözlerinin parlaması kalmıştı. Yanından geçerken Roy'un ona şaşkın gözlerle bakması, Aline Gardner'ın küçümser kutlaması veya Dorothy'nin samimi tebrikleri de kalıcı olamamıştı. O gün hatırladığı tek şey uzun süre hasretini çektiği bu güzel günü bir anda berbat eden, belli belirsiz bir acıydı.

Sanat mezunları o gece bir dans partisine gittiler. Anne dans için hazırlanırken genelde taktığı incileri bir kenara fırlatıp Noel'de Green Gables'a gelen minik bir kutuyu çıkarttı. Kutunun içinde ince, altın zincirli, pembe, kalp şeklinde bir kolye vardı. Kolyeye eşlik eden kartta, '*Bütün iyi dileklerimle, eski dostun Gilbert*' yazıyordu. Anne kolyeye bakınca aklına Gilbert'ın ona ilkokuldayken havuç kafa dediği o korkunç gün geldi ve kız gülmeye başladı. Sonrasında Gilbert onunla barışmak için kendisine pembe kalp şeklinde bir şeker hediye etmiş ve o da Gilbert'a minik bir teşekkürler notu yazmıştı. Ama şu ana dek bu kolyeyi hiç takmamıştı ama bu gece gülümseyerek onu boynuna geçirdi.

Redmond'a Phil ile birlikte yürüdüler. Anne sessizdi, Phil ise pek çok konu hakkında konuşuyordu. Bir anda, "Duyduğuma göre törenin hemen ardından Gilbert ile Christine'in nişanlandığı duyurulacakmış. Senin haberin var mıydı?" dedi.

"Hayır," dedi Anne.

"Bence doğru," dedi Phil.

Anne konuşmadı, karanlıkta yüzünün alev alev yandığını hissediyordu. Elini boynuna götürüp altın zinciri yakaladı. Hızla çekip kolyeyi boynundan çıkarttı ve kırılan kolyeyi cebine attı. Elleri titriyor, gözleri doluyordu.

Yine de o gece çok ama çok neşeliydi ve Gilbert kendisini dansa kaldırmak için geldiğinde kaba bir şekilde, müsait olmadığını söyledi. Törenin ardından eve döndüler. Anne kızlarla birlikte günün değerlendirmesini yapmaya başladı.

Şömine ateşine birkaç odun atan Jamesina teyze, "Gece siz çıktıktan sonra Moody Spurgeon MacPherson aradı," dedi. "Mezuniyet dansından haberi yokmuş. O çocuk kepçe kulakları için gece kafasına bir bant takıp uyumalı. Bir keresinde aynen böyle uyuyan bir sevgilim vardı ve gerçekten işe yaramıştı. Bunu ona ben önermiştim, o da önerimi uyguladı ama ona bunu söylediğim için beni hiç affetmedi."

"Moody Spurgeon çok ciddi bir delikanlı," diye esnedi Priscilla. "Kulaklarından ziyade mezarlarla ilgileniyor. Biliyorsunuz, rahip olacak."

“Bence Tanrı insanı kulaklarına göre yargılamaz,” dedi Jamesina teyze ve çocuk hakkında daha fazla eleştiri yapılmasının önüne geçmiş oldu. Jamesina teyzenin din adamlarına karşı büyük bir saygısı vardı, henüz çok genç delikanlılar olsa bile.

BÖLÜM 38

YANLIŞ ŞAFAK

“Bir düşünün! Haftaya bu gece Avonlea’de olacağım. Harika bir şey bu!” dedi Bayan Rachel’ın yorganlarını koymaya çalıştığı kutuya doğru eğilen Anne. “Fakat bir de şunu düşünün, haftaya bu gece Patty’nin Yeri’nden sonsuza dek gitmiş olacağım. Berbat bir şey bu!”

“Acaba Bayan Patty ile Bayan Maria uyurken kahkahalarımızın duvarlarda kalan yankılarını duyarlar mı?” dedi Phil.

Dünyanın büyük bir kısmını gezen Bayan Patty ile Bayan Maria nihayet evlerine geri dönüyorlardı.

Mayısın ikinci haftası döneceğiz, diye yazmıştı Bayan Patty. *Sanırım Karnak Tepeleri’ndeki otellerin ardından Patty’nin Yeri gözümüze çok küçük görünecek ama zaten ben büyük evlerde yaşamayı hiçbir zaman sevmedim. Hem eve döneceğim için çok mutluyum. Dünyayı gezmeye ihtiyarken başladığında, fazla zamanın kalmadığını bildiğin için kendini seyahat etmeye mecbur hissediyorsun. Bu insanın içinde büyüyor. Korkarım Maria bir daha asla buna cesaret edemeyecek.*

“Buraya benden sonra gelecek kişi için bütün hayallerimi burada bırakacağım,” dedi mavi odaya sevgiyle bakan Anne. Üç mutlu yıl geçirdiği, güzel mavi odasına. Pencerenin önüne diz çöküp dua etmiş, çamların arkasındaki günbatımını izlemek için dışarıya bakmıştı. Pencereye vuran sonbahar yağmurlarını dinlemiş ve pencere pervazında ilkbahar çiçeklerini karşılamıştı. Eskiden kurulan hayallerin terk edilen odalarda yaşamaya devam edip etmediğini merak etti. Birisi çok eğlendiği ya da çok acı çektiği bir odayı terk ettikten sonra bile, o kişiyle ilgili görünmez ama gerçek bir şey, bir çeşit anı gibi o odada yaşar mıydı acaba?

“Bence,” dedi Phil. “İnsanın acı çektiği, eğlendiği ve yaşadığı oda tüm bu yaşam süreçleriyle bir bağ kurup kendine ait bir kişiliğe bürünür. Eminim elli yıl sonra yine bu odaya gelsem bana, ‘Anne, Anne’ diye seslenecektir. Burada ne güzel zamanlarımız oldu tatlım! Ne güzel sohbetler ettik, ne güzel şakalar yaptık, neler yaşadık! Ah, inanamıyorum! Haziranda Jo ile

evleneceğim ve çok mutlu olacağım. Fakat şu an içimden bu güzel Redmond hayatının sonsuza dek devam etmesini istiyorum."

"Ben de aynı şeyi diliyorum aslında ama sonrasında ne kadar güzel şey yaşayacaksak yaşayalım, hiçbiri buradakiler gibi olmayacak. Buradaki sürecimiz ebediyen bitti Phil," dedi Anne.

"Rusty'yi ne yapacaksın?" dedi kedicik odada dolanırken Phil.

"Ben hem onu hem Joseph'i hem de kedi Sarah'yı eve götüreceğim," diye seslendi Rusty'nin peşinden gelen Jamesina teyze. "Artık birlikte yaşamayı öğrendikleri için bu kedileri ayırmak olmaz. Birlikte yaşamayı öğrenmek hem insanlar hem de kediler için epey zordur."

"Rusty'den ayrılacağım için üzgünüm," dedi Anne pişmanlık dolu bir sesle. "Ama onu Green Gables'a götüremem çünkü Marilla kedileri sevmez ve Davy de ona hayatı zindan eder. Hem zaten evde çok kalacağımı sanmıyorum. Summerside Lisesi bana müdürlük teklif etti."

"Kabul edecek misin?" diye sordu Phil.

"Henüz karar vermedim," dedi yanakları kızaran Anne.

Phil anlayışla başını salladı. Ne de olsa Anne'in planları, Roy'un teklifine bağlıydı. O da zaten yakında teklif ederdi. Buna hiç şüphe yoktu. Roy, "Benimle evlenir misin?" dediğinde, Anne'in de ona, "Evet" diyeceğine de hiç şüphe yoktu. Fakat Anne'in kafası çok karışıktı. Roy'a çok âşıktı ve evet, aşkın sadece bu kadarlık bir şeyden ibaret olduğunu hiç hayal etmemişti. Fakat hayattaki hangi şey hayalimizdekiyle aynıydı ki? Bunlar Anne'in eski çocukluk hayalleriydi. Hayalinde mor bir ışıltı olarak hayal ettiği elmasın yalnızca çiğ damlalarına benzeyen bir taş olduğunu gördüğünde nasıl da hayal kırıklığına uğramıştı? "Benim kafamdaki elmas bu değildi," demişti. Fakat Roy iyi biriydi ve her ne kadar hayatlarında sanki bir şey eksik kalacakmış gibi görünse de, birlikte çok mutlu olacaklardı. O akşam Roy gelip Anne'e parkta yürümeyi teklif ettiğinde, Patty'nin Yeri'ndeki herkes çocuğun ne söylemeye geldiğini biliyordu. Ayrıca Anne'in cevabının ne olacağını da biliyorlar ya da bildiklerini sanıyorlardı.

"Anne çok şanslı bir kız," dedi Jamesina teyze.

"Bence de," dedi Stella omuz silkerek. "Roy çok iyi bir delikanlı ama bir şeyler eksik gibi."

"Bence onu kıskanıyorsun, Stella Maynard," dedi Jamesina teyze suratını asarak.

“Bu söylediğimden öyle anlaşılıyor ama kıskanmıyorum,” dedi Stella sakince. “Anne’i de Roy’u da seviyorum. Herkes onların harika bir çift olduklarını söylüyor hatta Bayan Gardner bile artık Anne’i tatlı ve hoş buluyor. Sanki cennetteki çift gibiler ama benim bazı şüphelerim var. O yüzden böyle söyledim, Jamesina teyze.”

Roy, o ilk karşılaştıkları yağmurlu günde beraberce rıhtım yolundan koşarak çatısının altına sığındıkları kamelyada Anne’e evlenme teklif etti. Anne çocuğun bu davranışının çok romantik olduğunu düşündü. Evlilik teklifi de çok güzeldi, sanki çocuk buna uzun süre hazırlanmıştı. Tıpkı Ruby Gillis’in sevgilileri gibi bir evlilik teklifinde bulunmuştu. Her şey sorunsuz geçti. Ayrıca çok da içtendi. Roy’un samimi olduğu çok belliydi. Anne bu durum karşısında tepeden tırnağa heyecan dalgasına kapılması gerektiğini düşündü fakat tam aksine inanılmaz derecede sakindi. Roy cevabı almak için beklerken, Anne evet demek üzere dudaklarını araladı. Fakat kendisini bir anda tir tir titrerken buldu. Bir anda aydınlandığını hissetti. Elini Roy’un elinden çekti.

“Ah, seninle evlenemem… Evlenemem… Evlenemem,” diye ağlamaya başladı.

Roy bembeyaz oldu. Ayrıca biraz da sersemledi. Oysa teklifinin kabul edileceğinden emindi. Bu yüzden şaşkınlığı için hiç kimse onu suçlayamazdı.

“Ne… Ne demek istiyorsun?” diye kekeledi.

“Seninle evlenemem demek istiyorum,” diye çaresizce tekrarladı Anne. “Bunu yapabilirim sanmıştım. Ama yapamam.”

“Neden?” diye bu kez daha sakin bir tavırla sordu Roy.

“Çünkü sana yeterince değer vermiyorum.”

Roy’un yüzünde kıpkırmızı bir şimşek çaktı.

“Yani iki yıldır benimle gönül mü eğlendiriyordun?” dedi yavaşça.

“Hayır, hayır öyle değil,” diye yutkundu zavallı Anne. Ah, bunu nasıl açıklayabilirdi? Açıklayamazdı ki. Zira bazı şeyler açıklanamazdı. “Sana değer verdiğimi sanıyordum. Gerçekten öyle sanıyordum… Ama şimdi öyle olmadığını fark ettim.”

“Hayatımı mahvettin,” dedi Roy kederle.

“Beni affet,” diye yalvardı Anne. Yanakları kızarmıştı, gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

Roy arkasını dönüp birkaç dakika boyunca denizi izledi. Yüzünü tekrar Anne’e döndüğünde hâlâ çok solgun görünüyordu.

“Bana hiç umut veremez misin?” dedi.

Anne çaresizce başını iki yana salladı.

“O hâlde hoşça kal,” dedi Roy. “Anlamıyorum nasıl olur? Senin eşim olacak kadın olmadığına inanamıyorum. Ama her şeye rağmen sen sevebileceğim tek kadınsın. En azından dostluğun için sana çok teşekkür ederim. Hoşça kal, Anne.”

“Hoşça kal,” diye kekeledi Anne.

Roy gittikten sonra uzun süre kamelyada oturup rıhtımın üzerine yavaşça çöken sisi izledi. O an da kendisini çok aşağılanmış, çok utanmış ve çok üzgün hissediyordu. Bu duygular, denizin dalgaları gibi her yanını sardı.

Buna rağmen yine de içinde bir yerlerde yeniden özgürlüğüne kavuşmanın verdiği neşeli bir his vardı.

Güneş batarken eve girip doğruca odasına çıktı fakat Phil pencerenin önünde onu bekliyordu.

“Bekle,” dedi o anı dondurmak ister gibi Anne. “Benim söyleyeceklerimi duyana kadar bekle. Phil, Roy bana evlenme teklif etti ve ben reddettim.”

“Yani… Teklifini kabul etmedin mi?”

“Evet.”

“Anne Shirley, senin aklın başında mı?”

“Sanırım,” dedi Anne yorgun bir hâlde. “Ah, Phil sakın üzerime gelme. Beni anlamıyorsun.”

“Kesinlikle anlamıyorum, doğru. İki yıl boyunca Roy Gardner’ı cesaretlendirdin ve ona umut verdin. Ve şimdi de karşıma geçmiş bana onun teklifini geri çevirdiğini söylüyorsun. Demek ki onunla sadece gönül eğlendiriyordun. Anne, bunu senden asla beklemezdim.”

“Ben onunla gönül eğlendirmiyordum, inan bana son dakikaya kadar ona çok değer verdiğimi zannediyordum ama sonra bir anda onunla asla evlenemeyeceğimi anladım.”

“Bence, sen onunla parası için evlenecektin ama sonra kendini toparlayıp bunu yapmaktan vazgeçtin,” diye zalim bir yorumda bulundu Phil.

“Hiç de değil. Onun parası aklıma bile gelmedi. Of, bu durumu ne sana ne de ona açıklayamıyorum.”

“Bence Roy’a çok ayıp ettin. O yakışıklı, zeki, zengin ve iyi biri. Daha ne istiyorsun?”

“Ben hayatıma ait olan birini istiyorum. O öyle biri değil. İlk başta yakışıklılığı ayaklarımı yerden kesmişti ve tabii o romantik iltifatları da,

daha sonra da hayalimdeki siyah saçlı esmer o olduğundan, ona âşık olmam gerektiğini düşündüm."

"Bir de bana aklı bir karış havada derler ama sen benden de betersin."

"Benim aklım gayet başımda," diye itiraz etti Anne. "Sorun aklımın da fikirlerimin de değişmesi ve her şeye baştan başlamak zorunda kalmam."

"Sanırım sana ne söylesem faydası yok."

"Buna gerek yok, Phil. Zaten yeterince battım. Bu durum her şeyi berbat etti. Redmond'taki günlerimi hatırlarken, bu akşam yaşadığım anlar asla aklımdan çıkmayacak. Roy bana kızıyor, sen bana kızıyorsun, ben kendime kızıyorum."

"Seni zavallı şey," dedi Phil şefkatle. "Gel de seni biraz avutayım. Sana kızmaya hiç hakkım yok. Jo ile tanışmasaydım ben de Alec ya da Alonzo ile evlenecektim. Ah, gerçek hayatta her şey çok karışık, Anne. Hiçbir şey romanlardaki gibi yolunda gitmiyor."

"Umarım yaşadığım süre boyunca bir daha asla hiç kimse bana evlenme teklif etmez," diye hıçkırarak ağladı, söylediği şeye yürekten inanan zavallı Anne.

BÖLÜM 39

DÜĞÜN TELAŞLARI

Anne, Green Gables'a döndükten sonraki ilk birkaç hafta boyunca düş kırıklıklarının hayatın doğasının bir parçası olduğunu hissetti. Patty'nin Yeri'ndeki mutlu günlerini özlüyordu. Geçen kış boyunca pek çok güzel şey hayal etmişti ancak o hayallerinin hepsi toz tutmuş şekilde yerde yatıyordu artık. Şu an kendinden nefret ettiği için yeniden hayal kurmaya başlayamazdı. Ayrıca hayalleriyle birlikte yaşadığı yalnızlık görkemliyken, hayalleri olmadan yaşadığı yalnızlığın hiç de fena sayılmadığını keşfetti.

Parktaki kamelyada yaşadıkları o acı dolu ayrılığın ardından Roy'u bir daha görmemişti ama Kingsport'tan ayrılmadan önce Dorothy onu ziyarete geldi.

"Roy'la evlenmeyeceğin için çok üzgünüm," dedi. "Kız kardeşim olmanı çok istiyordum ama bence haklısın. Roy ile çok sıkılırdın. Onu seviyorum, o çok iyi ve tatlı biri ama inan bana hiç ilginç bir tip değil. Öyle görünüyor ama maalesef değil."

"Bu durum bizim dostluğumuzu bozmayacak, değil mi Dorothy?" diye merakla sordu Anne.

"Hayır, asla. Sen kaybedilmeyecek kadar iyi binsin. Madem kız kardeşim olamıyorsun, o zaman dostum olursun. Roy'u da düşünme. Şu an kendisini çok kötü hissediyor. Her gün mızmızlanmasını dinlemek zorunda kalıyorum ama atlatacaktır. Zaten hep atlatmıştır."

"*Hep* mi?" dedi sesi hafifçe değişen Anne. "Bu, böyle bir durumu 'daha önce de atlattı' mı demek?"

"Evet, canım," dedi kız dürüstçe. "Hem de iki kere. Ve her iki defa da bana aynı şekilde sızlandı. Gerçi diğerleri onu reddetmemişti. Sadece başka birileriyle hemen nişanlandılar. Elbette seninle tanıştığında Roy bana daha önce hiç âşık olmadığına yemin etti. Önceki ilişkilerinin çocukça şeyler olduğunu filan söyledi. O yüzden endişelenmene gerek yok."

Anne endişelenmemeye karar verdi. Hem içerledi hem de rahatladı. Roy ona şimdiye dek sevdiği tek kadın olduğunu söylemişti, bunun yalan olmadığını biliyordu. Fakat Anne'in çocuğun hayatını hiç de mahvetmemiş

olduğunu öğrenmesi içini rahatlattı. Başka tanrıçalar da olmuştu ve Dorothy'ye göre Roy, birine tapmak zorunda olan tipte erkeklerden biriydi. Hayat böyle yanılsamalardan ibaretti işte ve Anne artık bu yanılsamaların daha net gerçeklere dönüştüğünü hissetmeye başlıyordu.

Eve döndüğü akşam üzgün bir suratla verandanın merdivenlerine indi.

"İhtiyar Karlar Kraliçesi'ne ne oldu, Marilla?"

"Ah, buna üzüleceğini tahmin etmiştim," dedi Marilla. "Ben de çok üzüldüm. O ağaç genç kızlığımdan beri oradaydı. Marttaki büyük fırtınada yıkıldı. Özü çürümüştü."

"Onu çok özleyeceğim. Odam o yokken aynı görünmüyor. Bir daha pencereden bakarken hep onun boşluğunu hissedeceğim. Of, Green Gables'a her gelişimde Diana beni karşılardı ama bu kez ilk defa onsuz geri döndüm."

"Diana'nın şu an düşünecek başka şeyleri var," dedi Bayan Lynde imalı bir şekilde.

"O hâlde bana Avonlea'deki bütün haberleri verin bakalım," dedi Anne ve akşam güneşinin altın bir yağmur misali saçlarına düştüğü verandanın basamaklarına oturdu.

"Sana yazdıklarımız dışında pek de yeni bir haber yok," dedi Bayan Lynde. "Sanırım Simon Fletcher'ın geçen hafta bacağını kırdığını duymamışsındır. Bu ailesi için harika bir şey çünkü yapmak istedikleri yüzlerce şeyi o huysuz ihtiyar yüzünden bir türlü yapamıyorlardı."

"Adam can sıkıcı bir aileden geliyor," dedi Marilla.

"Can sıkıcı mı? Hem de nasıl! Annesi dua toplantılarında ayağa kalkar ve çocuklarının kusurlarından söz edip herkesin onlar için dua etmesini isterdi. Tabii ki bu çocukları delirtir ve daha da beter şeyler yapmalarına neden olurdu."

"Anne'e Jane ile ilgili haberi vermedin," dedi Marilla.

"Ah, Jane," diye yüzünü buruşturdu Bayan Lynde. "Jane Andrews geçen hafta eve döndü ve Winnipegli bir milyonerle evlenecek. Emin ol, Bayan Harmon hiç vakit kaybetmeden bu haberi herkese yaydı."

"Canım arkadaşım Jane… Buna çok sevindim," dedi Anne içtenlikle. "O her şeyin en iyisini hak ediyor."

"Ah, ben Jane hakkında kötü bir şey söylemedim, o çok iyi bir kız. Ama milyonerler sınıfına ait değil. Evleneceği adamın da parasından başka hiçbir özelliği yok. Bayan Harmon onun madencilikten servet elde eden bir İngiliz olduğunu söyledi ama eminim Amerikalı çıkacak. Jane'i mücevher

yağmuruna tuttuğuna göre kesinlikle çok parası olmalı. Nişan yüzüğü o kadar büyük ki Jane'in o şişko parmaklarında tıpkı bir yara bandı gibi duruyor."

Bayan Lynde, Anne'e laf sokmadan duramadı. Şu ufak tefek ama azimli ve çalışkan Jane bile bir milyoner ile evlenecekken Anne'in adı ne zengin ne de fakir biriyle anılıyordu. Üstelik Bayan Harmon Andrews etrafına caka satıyordu.

"Gilbert okulda neler yaptı?" diye sordu Marilla. "Geçen hafta eve geldiğinde gördüm, çok zayıf ve solgun görünüyordu. Neredeyse tanıyamayacaktım."

"Geçen kış çok çalıştı," dedi Anne. "Biliyorsun onur belgesi aldı ve Cooper Ödülü'nü kazandı. Beş yıldır o ödülü kimse kazanamıyordu! O yüzden sanırım epey yorulmuştur. Hepimiz çok yorulduk."

"Olsun, sen bir üniversite mezunusun ama Jane Andrews değil ve asla da olmayacak," diye tatmin olmuş şekilde cevap verdi Bayan Lynde.

Birkaç akşam sonra Anne, Jane'i görmeye gitti ama kız Charlottetown'daydı. "Terzi işlerini hallediyor," dedi Bayan Harmon gururlu bir edayla. "Elbette Avonlea'deki terzi Jane için yeterli olmazdı."

"Jane hakkında çok güzel bir şey duydum," dedi Anne.

"Evet, üniversite mezunu olamadı ama Jane de epey güzel bir iş başardı," dedi Bayan Harmon başını hafifçe dikerek. "Bay Inglis'ın milyonları var ve balayında Avrupa'ya gidecekler. Geri döndüklerindeyse Winnipeg'te muhteşem bir malikanede yaşayacaklar. Jane'in tek bir sorunu var, çok güzel yemek yaptığı hâlde kocası yemek pişirmesine izin vermiyor. O kadar zengin ki kendi aşçısı var. Bir aşçıları, iki hizmetçileri, bir şoförleri ve bir de bütün işlerine bakacak bir kâhyaları olacak. Peki, ya sen Anne? Onca yıl üniversiteye gittin ama evliliğinle ilgili herhangi bir şey duymadım?"

"Ah," diye güldü Anne. "Sanırım ben müzmin bir bekâr olacağım. Kendime uygun birini bir türlü bulamıyorum." Bunu biraz da bilerek söylemişti. Bayan Andrews'a, eğer müzmin bir bekâr olacaksa bunun etrafında ona evlenme teklif eden birilerinin olmamasından kaynaklanmadığını ima etmeye çalışıyordu. Fakat Bayan Harmon bunun intikamını hemen aldı.

"Sanırım çok nitelikli kızlar hep evde kalıyor. Peki, şu Gilbert Blythe'ın Bayan Stuart ile nişanlandığı haberi nedir? Charlie Sloane bana kızın çok güzel olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

“Bayan Stuart ile nişanlandığı haberinin doğru olup olmadığını bilmiyorum,” dedi bir Spartalı gibi dimdik duran Anne. “Ama kızın çok güzel olduğu kesinlikle doğru.”

“Bir zamanlar Gilbert ile ikinizin harika bir çift olacağınızı düşünürdüm,” dedi Bayan Harmon. “Eğer dikkat etmezsen bütün sevgililerin parmaklarının arasından kayıp gidecek, Anne.”

Anne bu kadınla olan düellosunu sürdürmemeye karar verdi, insan baltasını hunharca savurarak savaşan bir rakiple dövüşemezdi.

“Madem Jane yok, ben de artık gideyim. O dönünce yine gelirim,” dedi.

“Gel,” dedi kadın. “Jane hiç kibirli davranmıyor, eski dostlarıyla her zamanki gibi görüşmeye devam ediyor. Seni gördüğüne çok sevinecektir.”

Jane’in milyoneri mayıs sonunda gelip kızı görkemli bir şekilde alıp götürdü. Bayan Lynde, Bay Inglis’ın kırk yaşında, kısa boylu, sıska ve kır saçlı olduğunu görünce çok sevindi. Adamın kusurlarını etrafa yaymakta kesinlikle gecikmeyeceği belliydi.

“İnsan para için bile böyle bir adamla evlenmez,” dedi.

“Ama iyi kalpli ve nazik birine benziyor,” dedi Anne arkadaşına sadık kalarak. “Hem eminim Jane’in dünyalara bedel bir kadın olduğunu düşünüyordur.”

“Hah!” demekle yetindi Bayan Lynde.

Ertesi hafta Phil Gordon evlendi ve Anne de kızın nedimesi olmak için Bolingbroke’a gitti. Phil çok şık bir gelin olmuştu. Jo ise mutluluktan âdeta ışık saçtığından hiç kimse onun sadeliğine aldırmadı.

“Balayı için Evangeline’deki Âşıklar Vadisi’ne gideceğiz,” dedi Phil. “Sonra da Patterson Sokağı’ndaki eve yerleşeceğiz. Annem oranın berbat bir yer olduğunu düşünüyor… ‘Jo azından daha düzgün bir yerdeki bir kiliseyi alsaydı,’ diyor. Ama Jo yanımdayken o kenar mahalle bile benim için tomurcuk açan bir gül bahçesi olacak. Ah, Anne o kadar mutluyum ki resmen mutluluktan kalbim ağrıyor.”

Anne daima dostlarının mutluluğu ile mutlu olan biriydi ama bazen insanın kendisi dışında herkesi mutlu görmesi dayanılmaz olabiliyordu. Avonlea’ye geri döndüğünde de aynısı oldu. Bu kez Diana ilk bebeğini doğurmuş olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Anne bu ak suratlı minik anneye, daha önce hiç bakmadığı bir gözle baktı. Bu ufak tefek, solgun kadın onun bir zamanlar oyun oynadığı siyah, kıvırcık saçlı, pembe yanaklı Diana mıydı?

Anne o an kendisini sadece bu geçmiş yıllara ait bir parça gibi hissetti, şu an yaşananlar içinde yeri yoktu.

"Sence de çok güzel bir bebek değil mi?" dedi oğluna gururla bakan Diana.

Bu minik, şişman bebek tıpkı Fred'e benziyordu. O da Fred gibi yuvarlak ve kırmızı suradıydı, o yüzden Anne bebeğin annesine benzediğini ve çok güzel bir çocuk olduğunu söyleyemedi ama çok tatlı, öpülesi bir bebek olduğunu tüm içtenliğiyle belirtti.

"Ben kız olmasını istiyordum, böylece ona Anne adını koyacaktım," dedi Diana. "Ama küçük Fred'imi gördükten sonra onu milyonlarca kıza değişmem. O bu hâliyle o kadar değerli ve güzel ki."

"Bütün bebekler güzel ve tatlıdır," dedi Bayan Allan neşeyle. "Eğer oğlun yerine minik bir Anne'in olsaydı onun için de aynı şeyleri hissedecektin."

Bayan Allan Avonlea'den ayrıldığından beri ilk kez kasabayı ziyarete gelmişti. Her zamanki gibi neşeli, tatlı ve sempatikti. Eski arkadaşları onu gelir gelmez sevinçle karşıladılar. Şimdiki rahibin eşi de çok asil bir hanımefendiydi ama pek kafa dengi sayılmazdı.

"Konuşmaya başlayacağı günü sabırsızlıkla bekliyorum," diye iç çekti Diana. "Onun bana 'anne' dediğini duymayı çok istiyorum. Ayrıca ilk anısının çok güzel olması konusunda da kararlıyım. Mesela benim annemle ilgili ilk anım yaptığım bir şey yüzünden beni tokatlamasıydı. Eminim o tokadı hak etmiştim yoksa annem her zaman iyi bir anne olmuştur ve ben annemi çok severim. Yine de onunla ilgili ilk anımın daha güzel bir şey olmasını dilerdim."

"Benim annemle ilgili tek bir anım var ve bence en güzel anım da o," dedi Bayan Allan. "Beş yaşındaydım ve iki ablamla birlikte o gün okula gitmeme izin verilmişti. Okul çıkışında ablalarım farklı gruplarla eve döndüler. İkisi de benim diğerinin yanında olduğumu düşünmüştü. Oysa ben teneffüste oyun oynadığım başka küçük bir kızla birlikteydim. Evi okula çok yakındı, birlikte evine gidip çamurdan pasta yapmaya başladık. Harika vakit geçiriyorduk ta ki en büyük ablam öfkeyle ve soluk soluğa yanımıza gelene kadar. 'Seni yaramaz kız!' dedi ve elimdeki çamuru yere fırlatıp beni sürükleye sürükleye eve götürdü. 'Derhâl eve gidiyoruz. Ah, sen gününü görürsün! Annem çok kızdı. Sana güzel bir dayak atacaktır.' Annem beni dövmedi. Minik yüreğim korkuyla dolmuştu. Eve gidene dek kendimi

hayatımda hiç olmadığım kadar kötü hissettim. Oysa ben yaramazlık yapmak niyetinde değildim. Phemy Cameron beni evine davet etmişti, gitmemin yanlış bir şey olduğunu bilmiyordum. Şimdi de sırf bu yüzden dayak yiyecektim. Eve geldiğimizde ablam beni mutfak şöminesinin başında oturan annemi yanına sürükledi. Akşam bastırmıştı. Zavallı, sıska bacaklarım öylesine titriyordu ki ayakta zor duruyordum. Annem… Annem beni kollarına alıp tek kötü söz bile etmeden yanaklarımdan öptü ve kalbine bastırdı. 'Kaybolduğunu sandım ve çok korktum canım benim,' dedi şefkatle. Yaptığım şey için ne surat astı ne de ters bir şey söyledi… Sadece bir daha bana izin almadan hiçbir yere gitmememi tembih etti. Bu olaydan çok kısa bir süre sonra da öldü. Bu annemle olan tek animdir. Sizce de çok güzel bir anı değil mi?"

Anne Huş Ağacı Patikası'ndan eve dönerken kendisini hiç olmadığı kadar yalnız hissetti. Aylardır o yoldan geçmemişti. O gece gökyüzü koyu mor bir renkle kaplıydı. Her yerde yoğun çiçek kokuları vardı… Hem de çok yoğun. Sanki kokular koca bir fincanla üzerine boşaltılıyor gibi hissetti. Eski genç huş ağaçları artık büyümüş, kocaman ağaçlara dönüşmüştü. Her şey değişiyordu. Anne yaz bitip de çalışmaya gideceği için sevindi. Belki de o zaman hayat gözüne bu kadar boş görünmezdi.

"*Çok çabaladım şu dünyada… Ama artık yok*

Aşkın rengi hiçbir yerde," diye iç çekerek içinden bir mısra geçirdi ve aşk ihtimali aklına gelir gelmez yeniden heyecanlanıp toparlandı.

BÖLÜM 40

VAHİY KİTABI

Irvingler yaz için Yankı Kulübesi'ne geri döndüler ve Anne, temmuzda orada üç mutlu hafta geçirdi. Bayan Lavendar hiç değişmemişti. Dördüncü Charlotta artık büyüyüp genç bir kadın olmuştu ama hâlâ Anne'e hayrandı.

"Bayan Shirley, Boston'da sizin yanınızdan bile geçebilecek birini görmedim," dedi dürüstçe.

Paul da neredeyse yetişkin biri olmuştu. On altı yaşındaydı, kestane rengi lüleleri artık kahverengi, şık kesimli saçlara dönüşmüş ve çocuk artık perilerden ziyade futbolla ilgilenen biri olmuştu. Fakat eski öğretmeniyle arasındaki bağ hâlâ çok güçlüydü. Ne de olsa ikiz ruhlar, araya giren uzun yıllara rağmen asla değişmezlerdi.

Anne Green Gables'a ıslak, kötü ve kapalı bir temmuz akşamında döndü. Yazın ara sıra körfezden esen sert fırtınalardan biri yine iş başındaydı. Anne içeriye girerken ağaçların üzerine yağmurun ilk damlaları düşmeye başladı.

"Seni eve getiren Paul muydu?" diye sordu Marilla. "Neden gece bizde kalmasını teklif etmedin? Çok kötü bir akşam olacağa benziyor."

"Sanırım yağmur bastırmadan Yankı Kulübesi'ne varmış olur. Zaten kendisi gelmek istemedi. Çok güzel vakit geçirdim ama sizleri de çok özledim çocuklar. 'İnsanın evi gibisi yok.' Davy, sen yine mi büyüdün yoksa?"

"Sen gittiğinden beri tam üç santim daha uzadım," dedi Davy gururla. "Artık Milty Boulter kadar uzunum. Çok da mutluyum çünkü artık benden daha uzun olduğunu söyleyip hava atamayacak. Anne, Gilbert Blythe ölüyormuş. Haberin var mı?" Anne dona kalmış vaziyette çocuğun yüzüne baktı. Yüzü bembeyaz olunca Marilla kızın düşüp bayılacağını zannetti.

"Davy, tut şu çeneni," dedi Bayan Rachel öfkeyle. "Anne, öyle bakma. Lütfen öyle bakma! Sana aniden söylemeyecektik."

"Bu… Bu… Doğru mu?" dedi kendisine ait olmayan, tanımadığı bir sesle Anne.

"Gilbert çok hasta," dedi Bayan Lynde kederle. "Sen Yankı Kulübesi'ne gittikten sonra tifo olup ateşten yataklara düştü. Hiç duymadın mı?"

“Hayır,” dedi tekrar tanımadığı ses.

“Baştan beri durumu çok kötüymüş. Doktor öyle söyledi. Başına bir hemşire bile getirdiler, her şeyi yaptılar. Lütfen öyle bakma, Anne. Hayat devam ettiği sürece, umut da vardır.”

“Ama Bay Harrison akşam buraya geldiğinde Gilbert için hiç umut kalmadığını söyledi,” dedi Davy.

Çok yaşlı ve yorgun görünen Marilla öfkeyle ayağa kalkıp Davy’yi sürükleyerek mutfaktan dışarıya çıkarttı.

“Ah, öyle durma tatlım,” dedi Bayan Rachel ve sevgi dolu kollarıyla yüzü bembeyaz kesilmiş Anne’i kucakladı. “Ben umudumu kesmedim, hem de hiç. Onun damarlarında Blythe kanı dolaşıyor, iyileşecektir.”

Anne kibarca kadının kollarından uzaklaşıp boş bakışlarla mutfaktan çıktı ve koridoru geçip odasına gitti. Penceresinin kenarına diz çöktü, gözü hiçbir şey görmüyordu. Dışarısı çok karanlıktı. Yağmur titreyen tarlaların üzerine boşalıyordu. Hayaletli Orman ağaçların hışırtısıyla inliyor, gökyüzünde şimşekler çakıyor, kumsaldan dalgaların homurtuları yükseliyordu. Ve Gilbert ölüyordu!

Tıpkı İncil’de olduğu gibi, herkesin hayatında bir ‘Vahiy Kitabı’ vardır. Anne de o acı dolu, fırtınalı, karanlık gecede kendi kitabını okudu. Gilbert’ı seviyordu. Onu hep sevmişti! Bunu şu an anlıyordu. Artık onu hayatından çıkartamayacağının farkındaydı, bu sağ elini kesip acı çekmeden yaşamak gibi bir şeydi. Fakat bunu çok geç anlamıştı. Sonunda onunla olması gerektiğini çok geç ve çok acı bir şekilde anlamıştı. Eğer bu kadar kör ve aptal olmasa, şu an onun yanına gitmeye hakkı olurdu. Fakat Gilbert onun kendisini sevdiğini asla bilemeyecekti! Bu hayattan Anne’in kendisini umursamadığını düşünerek göçüp gidecekti. Of, önünde kapkara yıllar uzanıyordu! O yılları adatamazdı. Bunu yapamazdı! Penceresinin önüne büzülüp hayatında ilk kez çok samimi bir şekilde ölmeyi diledi. Eğer Gilbert tek bir söz söylemeden hayatından çıkıp gidecekse, Anne de artık yaşayamazdı. Onsuz hiçbir şeyin kıymeti yoktu. O Gilbert’a, Gilbert da ona aitti. Bir saatlik acı dolu düşüncelerinin sonunda Anne bundan kesinlikle emindi. O Christine Stuart’ı sevmiyordu. Hiç sevmemişti. Ah, Gilbert ile arasındaki bağı göremeyerek ne büyük aptallık etmişti ve Roy Gardner’a karşı hissettiği şeyin aşk olduğunu sanması… Şimdi de aptallığının bedelini ölümle ödeyecekti.

Bayan Lynde ile Marilla yatmadan önce kızın kapısına gidip sessizce içeriyi dinlediler ve başlarını iki yana sallayıp odalarına çekildiler. Fırtına bütün gece sürdü ama şafakta her şey düzelmişti. Anne karanlığın arasından bir peri gibi süzülen güneş ışığını gördü. Kısa süre içinde doğudaki tepeler aydınlanmaya başladı. Bulutlar kocaman, beyaz kümeler hâlinde uzaklaşırken gökyüzü berrak bir maviye büründü. Tüm dünyanın üzerine derin bir sessizlik çöktü.

Anne dizlerinin üzerinden kalkıp alt kata indi. Bahçeye çıkınca temiz hava yüzüne vurdu ve ağlamaktan ıslanmış gözlerini serinletti. Uzaktan neşeli bir ıslık sesi duyuluyordu. Bir süre sonra Pacifique Buote göründü.

Anne'in fiziksel gücü aniden onu yarı yolda bıraktı. Eğer bir dala tutunmasa düşüverecekti. Pacifique, George Fletcher'ın işçisiydi ve George Fletcher Blytheların kapı komşusuydu. Bayan Fletcher, Gilbert'ın teyzesiydi. Pacifique onun… Bilinmesi gereken ne varsa biliyor olmalıydı.

Pacifique ıslık çalarak ilerledi. Anne'i görmedi. Anne ona üç kez seslenmeye çalıştı, titreyen dudaklarından son bir kez, "Pacifique!" diye bağıran sesini duymasa, yanından geçip gidecekti.

Pacifique neşeyle gülümseyerek Anne'e döndü.

"Pacifique," dedi Anne yarı baygın bir hâlde. "George Fletcher'ın evinden mi geliyorsun?"

"Evet, dün gece babamın hastalandığını öğrendim. Hava çok fırtınalı olduğundan gece gidemedim, o yüzden bu sabah gidiyorum. Ormandan gidip kestirme yolu kullanacağım."

"Bu sabah Gilbert Blythe'ın nasıl olduğunu duydun mu?" dedi Anne çaresizlik içinde. En kötü cevabı almak bile, habersiz kalmaktan iyiydi.

"Daha iyi," dedi Pacifique. "Dün gece biraz düzeldi. Doktor yakında iyileşeceğini söyledi. Adam tıraş oldu yahu! O çocuk üniversite için neredeyse kendini öldürecekti! Neyse, benim gitmem lazım. Babam beni bekliyordur."

Pacifique ıslık çalarak yürümeye devam etti. Anne uykusuz gözleriyle çocuğun arkasından baktı. O, oldukça sıska, bakımsız ve çirkince bir gençti. Fakat ona iyi haberler verdiği için Anne'in gözüne çok güzel göründü. Ondan sonra Anne ne zaman bu delikanlıyı görse onun kahverengi yuvarlak yüzüyle, kara gözlerinden ziyade o sabah kendisine verdiği muhteşem haber sayesinde yaşadığı coşkuyu hatırladı.

Pacifique'in neşeli ıslığı doğanın diğer seslerine karıştıktan sonra Anne uzun bir süre ağaçların altında oturup hayatı âdeta içine çekti. Bu sabah içi güzellik ve sisle dolu bir fincan gibiydi. Hemen köşede yepyeni ve kristal misali açan gülleri görmek ona büyük bir sürpriz oldu. Tepesindeki kocaman ağaçtan gelen kuş sesleri ruh hâliyle mükemmel derecede uyumluydu. Dudaklarından çok eski, çok harika ve çok doğru bir kitaptan aklında kalan bir cümle döküldü:

Gece üzüntüden ağlaşan da sabah sana neşe ve umut getirecektir.

BÖLÜM 41

AŞK BİRAZ ZAMAN ALIR

“Bu öğleden sonra bir kez daha eskisi gibi eylül ormanlarında ve tepelerde yürüyüş yapalım demek için geldim,” dedi aniden verandanın köşesinden çıkıveren Gilbert. “Belki Hester Gray’in bahçesine de gideriz.”

Kucağı bir sürü ıvır zıvırla dolu vaziyette taş basamakta oturan Anne boş gözlerle çocuğa baktı.

“Ah, çok isterdim,” dedi yavaşça. “Ama gelemem Gilbert. Biliyorsun akşama Alice Penhallow’un düğününe gidiyorum. Şu elbiseye bir şeyler yapmam lazım ve biter bitmez hazırlanmam gerekiyor. Çok üzgünüm. Gelmeyi çok isterdim.”

“O zaman yarın gelir misin?” dedi fazla hayal kırıklığına uğramamış gibi görünen Gilbert.

“Evet, sanırım.”

“O zaman ben de eve gidip yapmam gereken işleri yapayım yoksa yarına kalır. Demek Alice Penhallow bu gece evleniyor. Bir yazda üç düğün gördün Anne… Phil’inkini, Aliceinkini ve Jane’inkini. Beni düğününe davet etmediği için Jane’i hiç affetmeyeceğim.”

“O kalabalık Andrews sülalesini davet etmek zorunda kaldığını bilsen böyle demezdin. Eve zor sığdılar. Ben de Jane’in eski dostu olduğum için davet edildim zaten. En azından Jane bu niyetle beni çağırdı ama bence annesi kızının muhteşem düğününü görmem için beni davet etti.”

“Üzerinde sayısız elmas olduğu ve yerlere düştüğü doğru mu? Jane onları toplamaya çalışmış?”

Anne güldü.

“Bir sürü şey takmıştı. O elmaslar, beyaz saten kumaşlar, turuncu danteller arasında Jane iyice kaybolmuştu. Ama çok mutluydu, Bay Inglis de öyle. Tabii Bayan Harmon da.”

“Bu gece giyeceğin elbise bu mu?” dedi fırfırlara bakan Gilbert.

“Evet. Çok güzel değil mi? Saçıma da yıldız çiçekleri takacağım. Bu yaz Hayaletli Orman’da bir sürü vardı.”

Gilbert bir anda Anne’i bu incecik, yeşil elbisenin içinde hayal etti. Güzel kolları ve uzun boynu asil bir şekilde ön plana çıkmıştı. Kızıl saçlarında yıldız çiçekleri parlıyordu. Bunu düşününce nefesi tutuldu. Ama hiçbir şey söylemeden arkasını döndü.

“O hâlde yarın gelirim. Bu gece sana iyi eğlenceler.”

Gilbert giderken Anne arkasından bakıp derin bir iç çekti. Gilbert çok arkadaş canlısıydı, hem de fazlasıyla. İyileştikten sonra sık sık Green Gables’a gelmiş ve eski dostlukları yeniden pekişmişti. Ama bu artık Anne’e yetmiyordu. Aşk tomurcukları eski dostluklarını soldurmaya başlamıştı. Fakat Anne, Gilbert’ın duygularından şüphe ediyordu. Normal bir günde bu şüphesi onu rahatsız etmese de geceleri yaptığı hatayı asla geri alamayacağını düşünüp korkuyordu. Belli ki Gilbert’ın sevdiği kişi Christine’di. Belki de onunla nişanlanmıştı. Anne yüreğindeki çaresiz umutları söndürmeye çalışıp aşkın yerine işine odaklanmak istiyordu. Çok iyi bir öğretmen olacaktı ve edebiyatla ilgili hayalleri de yavaş yavaş gerçekleşmeye başlıyordu. Birkaç dergi editörüne gönderdiği hikâyeler çok güzel yorumlar almış ve basılmıştı. Buna rağmen Anne derin bir iç çekip yeşil elbisesini de alarak ayağa kalktı.

Gilbert ertesi gün geldiğinde, Anne’in kendisini en az dün geceki kadar şık, yıldızlar gibi parlak ve neşeli şekilde beklerken buldu. Üzerine yeşil bir elbise giymişti… Düğünde giydiğini değil de Gilbert’ın Redmond’taki davette çok beğendiğini söylediği yeşil elbiseyi. Bu yeşil renk kızın kızıl saçlarını ön plana çıkartıyordu ve tabii yıldız gibi parlayan güzel külrengi gözleriyle pürüzsüz tenini de. Patikada yürürlerken Gilbert yan yan bakarak kızın ne kadar güzel göründüğünü düşünüyordu. Anne de ona yan yan bakarak hastalıktan bu yana çocuğun ne kadar yaşlandığını düşünüyordu. Sanki o eski delikanlı hâli sonsuza dek kaybolmuştu.

Gün de, yürüdükleri yol da çok güzeldi. Hester Gray’in bahçesine varıp o eski banka oturduklarında Anne gün biteceği için, neredeyse üzülmüştü. Fakat burası da çok güzeldi. Tıpkı eskiden Diana, Jane ve Priscilla ile yaptıkları o Altın Piknik’ günü gibiydi. Burası nergisler ve menekşelerle doluydu, köşeden başını gösteren altın sarısı çiçeklere mavi yıldız çiçekleri eşlik ediyordu. Huş ağaçlarının arasından yükselen nehrin sesi, denizden esen meltem rüzgârı, yaz güneşinin altında gümüş gibi parlayan arazilerin

çitleri ve sonbahar bulutlarıyla gölgelenen yemyeşil tepeler, eski hayallerin kokularını rüzgârla geri getiriyor gibiydi.

"Bence, hayallerin gerçekleştiği ülke şu minik vadinin arkasındaki maviliklerde gizli," dedi Anne yavaşça.

"Senin gerçekleşmemiş hayallerin var mı, Anne?" dedi Gilbert.

Sesindeki bir şey Patty'nin Yeri'ndeki meyve bahçesinde yaşadıkları o kötü akşamdan sonra bir daha hiç duymadığı o hisse dönüşüp Anne'in kalbinin hızla atmasına neden oldu. Ama bunu belli etmemeye çalıştı.

"Elbette. Herkesin vardır. Hayallerimizin hepsinin gerçekleşmesi mümkün olamaz. Yoksa hayal edecek bir şeyimiz kalmazdı. O zaman ölüden farkımız da kalmazdı. Günbatımında yıldız çiçeklerinin güzel kokusu nasıl da etrafı kaplıyor. Keşke kokuları görebilseydik. Eminim çok güzel görünürlerdi."

Gilbert da birkaç şey söylemek istedi.

"Benim bir hayalim var," dedi yavaşça. "Her ne kadar hiç gerçekleşmeyecekmiş gibi görünse de ısrarla aynı hayali kurmaya devam ediyorum, içinde güzel bir ateşin yandığı, bir kediyle köpeğin olduğu, dostlarımın ve senin olduğun bir ev hayal ediyorum!"

Anne bir şey söylemek istedi ama kelimeler aklından uçup gitti. Mutluluk kocaman bir dalga gibi üzerine vuruyordu. O kadar büyüktü ki onu neredeyse korkutuyordu.

"Sana iki yıl önce bir soru sormuştum, Anne. Eğer aynı soruyu bugün sorsam, bana farklı bir cevap verir miydin?"

Anne hâlâ konuşamıyordu. Fakat aşkla parlayan gözlerini kaldırıp Gilbert'ın gözlerinin içine baktı. Çocuğun başka bir cevaba ihtiyacı yoktu.

O eski ve cennet bahçesi kadar güzel bahçede akşam çökene kadar kaldılar. Konuşacak, hatırlanacak, hissedilecek çok şey ve düzeltilecek pek çok yanlış anlaşılma vardı.

"Senin Christine Stuart'ı sevdiğini sanıyordum," dedi sitemli bir şekilde Anne, sanki o, Gilbert'ın Roy Gardner'ı sevdiğini sanmasına yol açmamış gibi.

Gilbert güldü.

"Christine memleketinden biriyle nişanlıydı. Bunu biliyordum ve bunu bildiğimi o da biliyordu. Ağabeyi okuldan mezun olduğunda bana Christine'in gelecek kış müzik dersleri için Kingsport'a geleceğini söylemiş ve benden ona göz kulak olmamı istemişti çünkü kız hiç kimseyi tanımadığı

için çok yalnız kalacaktı. Ben de ağabeyinin istediği şeyi yaptım. Sonra da Christine'den gerçekten hoşlandım, o tanıdığım en tatlı kızlardan biri. Üniversitede sevgilisi olduğuma dair dedikoduların dolaştığını biliyordum ama hiç umursamadım. Sen bana beni asla sevemeyeceğini söyledikten sonra artık hiçbir şey umurumda değildi, Anne. Benim için başka kimse yoktu. Senin dışında başka hiç kimse de olamazdı. O gün okulda yazı tahtanı kafamda kırdığından beri, ben seni seviyorum."

"Ben bu kadar aptallık etmişken sen beni sevmeye nasıl devam ettin hiç bilmiyorum doğrusu," dedi Anne.

"Aslında seni sevmekten vazgeçmeyi denedim," diye itiraf etti Gilbert. "Senin kendin için söylediğin sebepten değil ama. Gardner ortaya çıktıktan sonra artık hiç şansım kalmadığını düşündüğüm için. Ama yapamadım ve bu son iki yıl boyunca onunla evleneceğini düşünmek bana neler çektirdi sana anlatamam Anne. Her hafta sonu, ne zaman bir parti olsa nişanlandığınızı duyuracağınızı sanıp korktum. Hastayken bir gün ateşim düşünce yatakta otururken Phil Gordon'dan gelen, artık Phil Blake oldu, bir mektubu okuyana kadar da buna inandım. Phil mektubunda bana Roy ile aranızda artık hiçbir şey kalmadığını söylemiş ve yeniden denememi tavsiye etmişti. Zaten o andan sonra doktor bile ne kadar hızlı iyileştiğimi görüp şaşırdı."

Anne önce güldü. Sonra ürperdi.

"Öleceğini düşündüğüm o geceyi asla unutamam, Gilbert. O zaman anladım işte ama artık çok geçti."

"Ama değilmiş işte tatlım. Ah, Anne bu olay her şeyin düzelmesini sağlamadı mı? Haydi, o kutsal günü bize hayatımızın en güzel hediyesini geri verdiği için sonsuza dek yüreğimizde taşıyalım."

"O gün mutluluğumuzun doğum günü olsun," dedi Anne yavaşça. "Bu bahçeyi hep çok severdim ama artık daha çok seveceğim."

"Ama senden uzun süre beklemeni istemek zorundayım, Anne," dedi Gilbert üzülerek. "Zira tıp eğitimimin bitmesi üç yıl sürecek hatta o zaman bile sana elmaslar ya da mermer malikâneler sunamayabilirim."

Anne güldü.

"Benim elmas ya da mermer malikânelere ihtiyacım yok. Ben sadece seni istiyorum. Görüyorsun ya, bu konuda ben de en az Phil kadar utanmazım. Elmaslar ve malikâneler harika olabilir ama onlar olmadan hayal gücüne daha çok yer kalıyor. Beklemek de benim için sorun değil. Birbirimizi

beklerken hem çalışacak hem hayal kuracak hem de çok mutlu olacağız. Ah, artık hayallerim çok tatlı olacak."

Gilbert kızı kendisine doğru çekip öptü. Sonra aşk tahtında oturan kral ve kraliçe misali, şimdiye dek açan en tatlı çiçeklerle bezeli patika yoldan ve rüzgârın anılarla umutları tepelerden taşıyarak estiği günbatımında eve birlikte yürüdüler.